

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HENRY DANA

SON ÇİĞLIK

Edward Ronns

Delektif Romanları : 12

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

**EDWARD
RONNS**

SON ÇIĞLIK

**Çeviren:
REHA
PINAR**

BAŞAK YAYINEVİ, Narlıbahçe Sokak 19/2, İstanbul

BAŞAK YAYINEVİ

DEDEKTİF ROMANLARI : No. 12

Son Çığlık

Copyright by Edward Ronns ve BAŞAK YAYINEVİ

Birinci Baskı : Eylül 1968

Yayınlayan: BAŞAK YAYINEVİ

Dedektif Romanları

GENEL DAĞITIM YERİ

BAŞAK YAYINEVİ

Cağaloğlu, Narlıbahçe Sok. 19/2 — İstanbul

TAŞRA DAĞITIM YERİ :

GAMEDA LİMİTED ŞİRKETİ

Biçki Yurdu Sokak

Dr. Şevkibey Han, No : 12, Kat 2 — Cağaloğlu

Dizgi : YÖNET Matbaası

Baskı : ÇOKER Matbaası

Kapak Baskısı : ŞENAY MATBAASI

İstanbul — 1968

1.

Rayların üzerine yuvarlanırken, içini kısa süren şiddetli bir korku kapladı. Bütün vücudünde bir ürperti hissetti. Bir dakika evvel plâtförmde duruyordu. Kafası yapacağı ziyaret ile meşguldü. Yer altının boğucu ve ağır sıcaklığından etrafındaki insanların farkında bile değildi. Bir dakika sonra ise, altındaki rayların titreştiğini hissediyor, gûmbürtülü bir sesle beraber, raylardaki takırdının artmakta olduğunu duyuyordu. Tûnelin ağzından doğru gelen müthiş bir gûmbürtü, kocaman bir dalga gibi üzerine hücum ediyordu. Düşerken gayri ihtiyari ellerini ileriye uzatmış fakat boşlukla karşılaşmıştı. Daha sonra, yere çarpmasından doğan sademenin tesiri ile başı dönüp gözleri kararırken, içinin büyük bir hırsla kaynadığını hissediyordu.

Düşerken ilkin omuzu yere çarptı ve rayların arasındaki traverslerin yağlı satırları üzerinde kaydı. Bacağının sıvri bir yere çarptığını ve gabardin pantolonunun yırtıldığını hissetti. Plâtförmdeki bir kadının tekrar tekrar çığlık attığını duydu. Üzerinde yattığı raylar sarsılıyor, sanki ötüyordu. Sersemlemiş olarak yatarken, rayların titreşimi bütün vücudünü kaplıyordu.

Başını kaldırıp baktığı zaman, tûnelden doğru gelen trenin yeşil ışıklarını ve tekerleklerin raylar üzerine sürtünmesinden kasıl olan kıvrımları gördü. Dizi yere çarpmış olduğundan bacağın da bir uyuşukluk vardı. Traverslerin çivileri göğsünü acıtırdu. Yağ ve pislik kokusundan midesi bulanıyordu. Yüzü koyun yattığı yerden trenin yaklaşmakta olduğunu görüyor fakat yerinden kı-

muldıyamıyordu. Hareket etmesi şarttı. Tren, sanki kudurmuş bir canavar gibi, canhıraş çığlıklar atarak durmak için çırpınıyordu. Fakat, kendisi trenin önünden nasıl kaçamıyorsa, trenin de durmasına imkân yokmuş gibi görünüyordu. Kıvılcımlar çıkartan tekerlekler, dev bıçaklar gibi yaklaşmakta devam ediyordu.

Bütün gücünü toplayarak dirseklerine dayadı ve kendisini yan tarafa doğru savurdu. Rayın üzerinden aşarak, plâtfon duvarı ile ray arasındaki karanlık boşluğa yuvarlandı. Kulaklarını sağır eden ve kafasında bomba gibi patlayan müthiş bir gumbürtü duydu.

Vücudüne dokunan hiçbir şey yoktu.

Tren son bir inlemeyle durdu. Hava ile çalışan kapıların açılırken çıkarttığı tıslamayı ve beton plâtfon üzerine sürtünen ayak seslerini duydu. Yuvarlanmış olduğu daracık yerde kımlıdarmasına imkân yoktu. Birden derin bir sessizlik oldu. Etrafını, heyecanlı sesler ve anlaşılmaz konuşmalar doldurdu. Bir elektrik fenerinin soluk, sarı ışığı, bulunduğu aralığı aydınlattı. Karşısındaki kocaman tekerleklerle şaşkın gözlerle baktı ve sanki uzun zaman dan beri havasız kalan bir insan gibi derin bir nefes aldı.

Biri seslenerek, bir şeyi olup olmadığını sordu. Cevap veremedi. Derin derin nefes alırken tozlar gırtlığına kadar geliyor ve pis bir koku, sanki boğazında düğümleniyordu. Nihayet, biraz toparlanabildi. Soğuk, pis ve sert beton duvarın boyunca ileriye doğru sürünmeye başladı. Sert zemin ellerini ve dizlerini acıyordu. İlerideki loş bir ışıktan ve sonsuz bir dizi gibi uzanan demir tekerleklerden başka birşey göremiyordu. Şimdi sol bacağını hareket ettirmeye başlamıştı. Biraz nefes alabilmek için durduğu zaman bacağını yokladı. Parmakları, pantolonunun yırtık dizinden içeriye temas ettiği zaman ılık ve yapışkan bir ıslaklık hissetti. Sonra tekrar sürünmeye başladı.

Trenin sonuna gelince, büyük bir gayretle boşluğa süzülmeğe ayağa kalktı. Bacakları titrediğinden güçlükle durabiliyordu. Sıyrık içinde olan yüzü yağdan simsiyah olmuş ve elleri parçalanmıştı. Plâtfonun kenarına toplanmış olan, kireç gibi bembeyaz yüzler, heyecandan iri iri açılmış gözlerle kendisine bakıyordu. Seyircilerden biri, ileri doğru uzanarak kaba ve nasırlı elini uzattı. Uzanan eli tutması ile ayaklarının yerden kesilmesi bir oldu ve kendisini plâtfonun üzerinde buldu. Dizleri üstüne çökmüş olduğundan, toplanmış olan kalabalığın ancak bacaklarını görebiliyordu. Ayağa kalkarken, kendisini heyecanla süzen bu kalabalık, hep bir ağız-

dan fikir yürütmeye başlamışlardı bile. Bir anda etrafını derin bir sukût kapladı. Başını sallıyarak, avuçları ile kulaklarını oğuşturdu. Birisi kolundan tuttu ve öfkeden kızarmış bir yüz, burnunun ucuna kadar sokuldu. Adam, bir demir yolu bekçisiydi. Altın kaplama dişleri, ışık altında pırıl pırıl yanıyordu. Adamın ağzının açılıp kapandığını gördüğü halde tek kelime dahi anıyamıyordu. Başını bir kere daha salladı. Sersemliği yavaş yavaş kayboluyordu. Bir an sonra, adamın söyledikleri anlaşılır bir hâle geldi.

Adm soruyordu:

— Ne oldu? Neyiniz var? intihar etmek mi istiyorsunuz?

— İntihar mı?

Adam öfke ile haykırdı:

— Şu halde neden trenin önüne atladınız?

— Atlamadım ki.

Bekçi kalabalığa hitap ederek:

— Hıh!, dedi. Atlamamış!

Bekçinin kıpkırmızı olmuş yüzüne bakılacak olursa, adamın öfkesine zorlukla hakim olduğu anlaşılıyordu.

— Şuna bakın, hele, diye devam etti. Trenin önüne atlamamış olduğunu söylüyor.

— Yalan söylemiyorum ki.

— Pekalâ, raylarda ne arıyordunuz? Şaka olsun diye mi dolaşıyordunuz?

— Hayır, hayır, Kat'iyen. Böyle şeyin şakası mı olur?

Bekçi kararını vermiş bir ifadeyle:

— Şu halde siz delisiniz, dedi. İsminiz lütfen? Her hâlde bir isminiz vardır, değil mi?

— Dana. Henry Dana.

Rayların titreşimlerini halâ bütün vücudünde hissediyordu. Kulaklarını yine oğuşturdu ve takırtısı duyulmasın diye dişlerini sıkı.

Bekçi durmadan konuşuyor, sualler soruyor, fakat Dana, bunların tek kelimesine dahi cevap veremiyordu. Adamın ağzının her açılıp kapanmasında altın dişleri ışıldıyordu. Dana, etrafındaki kalabalığa baktı. Bir sürü erkek ve kadın, meraklı gözlerle kendisini süzüyordu. Onlara dikkatle baktığı hâlde aralarında tanıdık bir sima göremedi. Birden içini bir titreme kapladı.

Bekçiye sordu:

— Ne dediniz?

Adam, hırsla Dana'nın kolunu yakaladı.

— Bak, arkadaş, dedi. Kendini nasıl hissediyorsun? Hadise hakkında rapor tanzim etmem lâzım olduğunu her hâlde biliyorsundur. Hastaneye gidip bir doktora görünmelisin. Birşeyin yokmuş gibi görünüyorsun ama, işi oluruna bırakmayız. Ciddi bir şok geçirmiş olmalısın, çünkü, hareketlerin biraz tuhaf.

Dana, silkinerek kolunu bekçinin elinden kurtardı. Sonra :

— İyiyim, dedi. Birşeyim yok.

Bekçi ısrar ediyordu.

— Öyle de olsa, bir doktora görünmen şart, ahabap.

— Pekâlâ, senin dediğin olsun, makalım.

Onbeş dakika sonra bir hastanedeydi. Bütün elbiselerini çıkararak çıplak bir hâlde muayene masasının üzerine uzandı. Odanın parlak ışığı gözlerini rahatsız ediyordu. Antiseptiğin keskin kokusu, burnunu sızlatıyor ve etrafında dolaşan doktorun, kolalı gömleğinin hisirtisi duyuluyordu. Hava çok sıcak olmakla beraber, hâla titremekteydi. Birisinin verdiği konyacı içtiği hâlde ısınamamıştı. Temiz ve parmakları hafif tüylü bir el uzanarak, dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırdı, sonra hafifçe omzuna dokundu. Bu elin teması ile, bütün vücudüne keskin ve tahammül edilmez bir ağrı yayıldı. Konuşan doktorun sesi sanki çok uzaklardan geliyordu.

— Ciddi bir şeyiniz yok. Sadece sathi sıyrık ve yaralar. Dizinizin derisi sıyrık olmakla beraber kırık veya çatlak yok. Böyle hadiselerde ilk dikkat ettiğimiz husus, kazazedenin geçirmiş olabileceği şoktur. Bu tip kaza geçirenler, daima heyecanlı ve huzuk bir ruh hali içinde olurlar.

— Evet, Doktor Taylor.

Konuşma kesildi. Eller artık vücudüne dokunmuyordu. Olduğu gibi kimıldamadan yattı ve bekledi. Fakat, kendisi ile meşgul olunmadığını anlayınca, yattığı yerden doğruldu ve bacaklarını masanın kenarından sallandırarak oturdu. Oda oldukça geniş ve beyaz badanalı bir yerdi. En ufak bir ses duyulmuyordu. Mobilya olarak, muayene masası ve üzerinde deve boynu bir lamba olan büyük yazıhane vardı. Duvardaki büyük saat tam dokuzu gösteriyordu. Dana, doktoru baktı. Doktor, sarışın, ifadesiz sepetini karıştırmakla meşguldü.

Doktor, dolma kaleminin kapağını açarken, gülümseyerek Dana'ya baktı:

— Merhaba, dedi. Br sigara daha ister miydiniz?

— Lütfen, teşekkür ederim.

Doktor, kısa beyaz gömleğini kaldırıp pantolonunun cebinden bir paket sigara çıkardı. Pantolonunun saat cebinde, Talebe Cemiyetinin bir madalyası asılıydı. Yerinden kalkarak Dana'nın dudakları arasına bir sigara tutuşturdu ve bir kibrit çıkarak uzattı. Kibriti söndürmeden bir sigara da kendisi yaktı. Sonra duvardaki saate baktı. Dudaklarındaki tebessüm hiç kaybolmuyordu. Derinden gelen sakit bir sesi vardı ve çok genç görünüyordu.

— Formalite icabı bazı kâğıtlar doldurmam gerekiyor. Menfaatiniz için lüzumlu bir malûmat. Bir kaç sual sormama itiraz etmezsiniz, değil mi?

— Hiçbir itirazım olamaz.

— Formları hemen doldurabiliriz. İsminiz, lütfen?

— Henry Dana.

— Adresiniz?

Doktora, Charlay Powell ile beraber kullandığı stüdyonun adresini verdi. Doktorun kalemi, kâğıt üzerinde cızırtı ile gidip geliyordu. Arada bir başını yukarı doğru kaldırıp sigarasının dumanını havaya doğru üflüyordu. Dana, farkında olmadan masanın kenarlarını sıkmakta olduğunu anladı.

— Yaşınız?

— Yirmi dokuz.

— Mesleğiniz?

— Ressam.

Doktorun sarışın kaşları yukarı doğru kalktı.

— Ah!, dedi. Siz şu meşhur Henry Dana'sınız. Bazı tablolarınızı görmüştüm. Hepsisi de güzel eserlerdi. Enteresan renkler kullanıyorsunuz.

Doktor, sözünün burasında özür diler gibi güldü.

— Tabii, sadece karşıdan gören bir seyirciydim. Aldanmıyorum, gelecek Cumartesi bir serginiz açılacak. Willi Temple Galerisinde değil mi?

— Evet.

— Times Gazetesinde ilânını okumuştum, oradan biliyorum.

Doktor Taylor, çenesini ileriye doğru uzatarak, sanki vakit kazanmak istiyormuş gibi sigarasını bronz bir tablaya bastırarak söndürdü.

— Pekâlâ, dedi. Şimdi devam edelim. Metro tüneline, metronun önüne ya kasten atladınız veya düştünüz, değil mi?

— Ne bilhassa atladım ve ne de düştüm.

— Ooo?!

— Evet, doğru. Atlamadım.

— Öyleyse düştünüz. Ayağınız mı kaydı?

— Hayır. Arkamdan ittiler.

Dana, derin bir nefes alarak gözlerini doktorun gözlerine dikti ve tekrarladı:

— Biri arkamdan itti.

Doktor şimdi kalemını bir kenara bırakmıştı.

— İttiler mi?, diye hayretle sordu.

Dana, etrafına bakınarak sigarasını söndürebileceği bir yer aradı. İçinde, sanki masadan ayrılması mahzurluymuş gibi bir his vardı. Doktor, yerinden kalkıp, Dana'nın elindeki sigarayı aldı ve bronz tablaya bastırırken güldü :

— Kendinizden çok emin olarak konuşuyorsunuz. Demek ki, biri, sizi, plâtfomdan trenin önüne itti? Acaba bir kaza mıydı? İstasyonlar oldukça kalabalık olmalı.

— Hayır, fazla kalabalık sayılmazdı.

— Şu halde nasıl...?..

— Kasten itildiğime eminim.

Doktorun bakışları ifadesizdi.

Dana, devam etti:

— Beni iten elleri sırtımda hissettim. Bu bir kaza olamazdı. Nasıl olabilirdi, aklım almıyor. Yani, bu hususda yanılmıyorum. Fakat beni iteni görmeğe fırsat bulamadım.

Doktor, şaşkınlığından ne söyleyeceğini bilmez bir ifade ile duvardaki saate baktı. Dana, elektrikli saatin vızıltısını duyabiliyordu. Pencereden, dışarda akan trafiğin gürültüsü odaya kadar akse diyordu. Bir arabanın ısrarlı kornası cidden asap bozucuydu.

Doktor, tekrar konuşmaya başladığı zaman sesinin tonu manalıydı.

— Birinin sizi öldürmeye teşebbüs ettiğini mi, söylemek istiyorsunuz?.

— Kasdetmiyorum, bildiğimi söylüyorum.

— Fakat, birinin sizi kasten itmiş olduğunu söylediniz.

— Doğru.

— Bu, sizi öldürmeye teşebbüs değil midir?

— Pekâlâ. Böyle kabul edelim.

— Düşmanınız var mı, Mr. Dana?

— Zannetmem.

— Şu halde, ölümünüzü kim isteyebilir?

— Bilmem.

Dana'nın sesinde inatçı bir ifade vardı!

— Bu hususda hiçbir fikrim yok. Fakat itilmiş olduğum bir hakikât. Beni iten elleri sırtımda hissettim. Kasten itilmiş olduğuma kat'iyetle eminim.

Doktor, içini çekerek ellerini saçlarında dolaştırdı.

— Bu akşam içtiniz mi?

— Hayır.

— İçki içer misiniz?

Doktor, samimi bir ifadeyle gülümsedi:

— Gücenmeyin, Mr. Dana, dedi. Sadece sual soruyorum ki, durum daha salim olarak mütalâa edilebilsin. Hiç düşmanınız yok ve sizi neden öldürmek isteyebileceklerini bilmiyorsunuz. Şu halde yanılmış olmanız çok muhtemel. Anlatabiliyor muyum?

Dana'nın yüzü öfke ile karardı. Doktor Taylor, yerinden kalkıp sigara paketini cebine koydu.

— Pekâlâ, dedi. Bu geceyi burada geçirmeniz lâzım geliyor. Hafif bir şokun tesiri altıdasınız ki, bu da çok normaldir. Her ihtimale karşı, tatanoz iğnesi olmanız lâzım. Bu gece için, mühim randevularınızın olmadığını ümit ederim.

— Bu gece, Peter Norcross ve karısı ile, akşam yemeği için beraber olmayı kararlaştırmıştık.

— Şu, Güzel San'atlar tenkitçisi Peter Norcross mu?

— Evet, ta kendisi.

Doktor Taylor, omuz silktili.

— Arzu ederseniz onlara telefon edebilirim, dedi. Fakat, size yatacak bir yer temin etsem iyi olarak. Bana bir dakika kadar müsaade ederseniz bir hemşire çağırayım.

Doktor dışarı çıktı. Dana, etrafındaki beyaz badanalı duvarlara baktı. Tam arkasındaki duvarda küçük bir ayna asılıydı. Aynaya bakarak, esmer yüzünü ve mavi gözlerini tetkik etti. Adaleli vücudu, geçmiş senelerde yapmış olduğu sporu inkâr etmiyordu.

Yaşının ilerlemesi ile adaleleri biraz daha inkişaf etmişti o kadar. Odanın beyaz duvarları ve antiseptik kokan havası hoşuna gitmiyordu. Ellerine baktığı zaman, onların az titremekte olduğunu görünce, kendisini daha iyi hissetti. Maneviyatı gittikçe düzeliyor demektir. Parmaklarını, koyu siyah ve sık saçlarının arasından ge-

çirdi ve duvardaki saate bir göz attı. Bu gece, yemeğe davetli olduğu Norcross'ları düşününce, aklına Peter'in karısı Kay Norcross geldi,

Tereddüt etmeden karar vererek:

— Adam sende, dedi.

Kafasından, kadının sesi, rayıhası... dudaklarındaki davetkâr tebessümü... dimdik bakışları... ince uzun parmaklarının parlak kırmızı cilâsı... ellerinin yumuşak teması, geçiyordu.

Doktorun yazıhanesinin yanında başka bir kapı daha vardı. Dana, masadan inerek çıplak ayaklarla bu kapıya gitti. Bacakları, sanki yüzlerce basamak merdiven çıkmış gibi titriyordu. Sanki dizleri kendisine ait değildi. Burası bir dolaptı ve elbiseleri bu dolapta asılıydı. Bütün elbiselerini muayene masasının üstüne attı ve aceleyle giyinmeye başladı. Giyinmesi uzun sürmedi. Ceketinde ve pantolonunda yağ lekeleri vardı. Pantolonunun diz kapagında üçken bir yırtık vardı. Kılığı o kadar fena olmamakla beraber bir kadını ziyaret edecek bir kılık değildi. Kravatını bağlamaya lüzum görmeden, doktorun kaybolduğu kapıyı açarak dışarı çıktı. Önünde, zemini yeşil halı döşeli uzun bir koridor vardı. Görünürde kimseler yoktu. Koridorun bir dönemeç yaptığı yere kadar dikkatle yürüdü. Tam dönemeçteki bir kapının arkasından gelen sesleri duyunca adımlarını hızlaştırdı ve hastanenin çıkış kapısına geldi.

Bir dakika sonra, dışarı çıkmış ve gecenin yapışkan, buğulu karanlığında kaybolmuştu. Köşe başında bekleyerek bir taksi çevirdi ve şöföre adresi vererek:

— Santral Park, dedi.

KAY ve Peter Norcross'lar, Parka bakan caddenin kuzey tarafında bulunan bir kaç tane eski binadan birinde oturuyorlardı. Asansöre bindikten sonra, beşinci kat düğmesine basan Dana, sanki ilk defa görüyormuş gibi ellerine baktı.

Birden içini bulandıran bir düşünce beynine saplandı.

— Şu anlarda çoktan ölmüş olacaktım, diye söylendi.

İçini soğuk bir ürperti kapladı. Bundan evvel de, harp senelelerinde, ölümle defalarca yüz yüze gelmişti. Fakat bu akşam, içinde bulunduğu şartlar tamamen değişikti. Harpte olmadığına göre, ölmü kadar büyük bir manasızlık olamazdı.

Asansörden çıktı ve dalgın bir tavırla Norcross'ların kapısını çaldı. Evin üst katını kâmilten işgâl eden daire, çok lüks olarak döşenmişti. Kay Norcross, oturduğu daireyi, kendi egzotik güzelliğine uygun olarak yine egzotik olarak döşenmişti. Bu dairenin döşenmesi için sarfedilen paranın mühim bir kısmını Kay Norcross harcamıştı. Peter'in tenkitçi olarak kazandığı para, uzun çizgili kumaş kaplı divana, kristal boy aynasına ve altı köşeli holü kaplayan kalın tüylü halıya bile yetmeyecek kadar azdı.

— Henry?! Başın dertte zannederim.

Kay Norcross, iki elini uzatarak gülümsedi. Omuzlarına döken koyu siyah saçları parıltıyordu. Kadın uzun boylu ve esmerdi. Üzerinde, gözlerinin deniz yeşiline uygun, açık yeşil ve şeffaf bir elbise vardı.

Dana:

— Affedersiniz, geç kaldım, diye özür diledi. Düşündüm ki...

Kadın neşeli bir sesle:

— Her hâlde sarhoşsun, dedi. Kavga mı ettin?

— Hayır, ben...

Genç kadın yine sözünü kesti.

— Gel, sevgilim. Bakalım kavga ettiğin adam sana elini sürebilmiş mi?

Kadının, kolundan tutup kendisini, Park'a bakan geniş bir balkona açılan oturma odasına sürüklemesine ses çıkartmadı. Oturma odası oldukça serindi. Kay'ın yalnız olduğunu hemen anladı. Demek ki Peter henüz gelmemişti.

— Görünüşüm için beni affetmelisin, Kay, dedi. Basit bir kaza atlattım.

— Pantolonunun yırtığına bakılacak olursa dediğin kadar basit olmasa gerek. Fakat, nasıl görünürsen görün geldiğine son derece memnun oldum. Yaralanmadın, değil mi?

— Hayır.

— Çok fena. Seni tedavi etmek benim için büyük bir zevk olacaktı.

Dana, kadının yemyeşil gözlerinin arzulu bakışları altında sıkılarak sordu:

— Peter nerede?

Yeşil gözler, cesaret verircesine gülümsedi.

— Henry, sevgilim... Peter gelmiyecek, Senin geleceğini biliyordun. Gelmemesini söyledim.

— Fakat, Kay...

— Aksilik etme, Henry. Peter, seni sevdiğimi biliyor. Neden bana karşı bu kadar âlâkasız olmakta ısrar ediyorsun?

— Sadece dürüst olmakla ısrar ediyorum, hepsi bu.

— Aman sen de! Bir dakika müsaade edersen sana bir içki getireyim.

Dana, öfkeyle yutkundu. Kadının, ritmik hareketlerle kalçalarını salıyarak bar amerikana gidişini seyretti. Neticenin ne olacağını biliyordu. Zaten hep aynı şeyler tekrarlanıp duruyordu. Küçük bir yemek odasında üç kişi yerine iki kişi baş başa yemek yiyecekler ve kendilerine sessiz adımlarla dolaşan bir hizmetçi servisi yapacaktı. Odada elektrik yerine mumlar yakılacaktı... ve...

Dana, içinden olmaz der gibi şiddetle başını salladı. Bu hareketi yaralı dizinin acımasına sebep oldu. Biraz sonra, Kay, ince parmakları arasına sıkıştırdığı kadehler ve yeşil gözlerinde davetkâr bir tebessümle geldi.

— Al sevgilim, dedi. Ne biçim bir kazaydı bu?

— Başka bir zaman anlatırım.

— Neden şimdi anlatmazsın?

— Peter buradayken her ikinize birden anlatırım da ondan. Sahi Peter nerede? Nerelerde saklanıyor? Yani sen... böyle gönderdiğin zaman nerede vakit geçiriyor?

Kay, yuvarlak ve çıplak omuzlarını silkti.

— Nerede olduğu bu kadar mühim mi? Ben meraklı değilim. Peter'in anlaşılması zor bir tarafı da bu. Çok açık ve basit... oh, kültürlü olduğuna şüphem yok... ama, şahsiyeti olmayan bir insan. Sana benzemez. Anlaşılması güç bir insansın, Henry. Dana. Belki seni sevmemdeki sebep de bu.

Dana, sert bir sesle:

— Bu şekilde konuşman hoşuma gitmiyor, Kay, dedi.

Dana, elindeki içkiyi bırakarak hemen gitmeyi düşündü. Kay'ın böyle bir durum düzenliyeceğini tahmin etmeliydi. Yapılacak tek şey, derhâl buradan çekip gitmek olacaktı. Bu da çok güçlü, çünkü, Kay, her erkeğin bırakıp gidebileceği tip kadınlardan değildi. Acaba hangi erkek onu bırakıp gidebilirdi? Elinde tutmakta olduğu kadehi başına dikti. Kay, şömineye dayanmış kahkahalarla gülerken geniş kanepeye oturdu.

Kay:

— Sana aşık olduğumu söylediğim zaman daima şok geçiriyorsun, Henry, dedi. Seni sevdiğimi Peter'in bildiğini kaç kere tekrarlamam. lâzım?

— Birçok kereler söylemiş olduğunu inkâr edemem. Geçen kış, Charley Powell'a, şimdi ise bana aşkınsın. Vazgeç artık bunlardan, Kay.

— Zavalhı Charley! Beni hâlâ düşünüyor mu, dersin?

— Eskisi gibi değil.

Kay, bir kahkaha attı.

— Fakat, sen benden hoşlanıyorsun, değil mi, Henry?

— Muhakkak.

— Fakat bana sahip olmayı düşünmüyorsun, değil mi?

— Çok sevimlisin. Fakat bana göre değilsin. Artık fazla kalmakta mana yok!

Kadın tatlı bir sesle:

— Ama kalacaksın, dedi.

— İsrarın birşey ifade etmez. Hakkındaki hissiyatımı biliyorsun.

— Henry, arzularımı umumiyetle gerçekleştiririm. Bunu senin de bilmen gerekir. Seni elde etmek istiyorum, çünkü, seni arzu ediyorum. Peter'den boşanacağım.

— Olmaz.

— Fakat, ona bunu söyledim, sevgilim. Başka bir sevgilin yok değil mi?

Dana, kaşlarını çatarak başını salladı.

Kay, devam etti:

— Şu halde, tek zorluk, beni sevmemiş olmanda.

— Doğru.

Kay, kendisinden emin bir ifadeyle:

— Ama seveceksin, dedi.

— Kay, biliyorsun ki...

— Hişt, sus!

Dana, on dakika sonra evden ayrıldı. Kay'ın kızgın ve şaşkın olduğunu tahmin ediyordu. Fakat onun düşündükleri ile ilgili değildi. Kay, arkasından kapıyı kaparken, gözleri soğuk bir zümrü-tü andırıyordu. Dikkatle asansörün zemin kat düğmesine bastı ve inmeye başladı. Dış kapıya yürürken topalıyordu. Apartmanın kapısındaki basamaklarda oturan adam ayağa kalktı.

— Merhaba, Henry. Cehennemden bana da selâm getirdin mi?

Dana ile konuşan adam Peter Norcross'dur. Kısa boylu, kırk yaşlarında kadar, zayıf ve ince yüzlü bir adamdı. Gözlerinde kalın çerçeveli gözlükler vardı. Saçları iyice kırılaşmıştı. Elleri ceplerindeydi. Omuzlarının darlığında kafası kocaman duruyordu.

- Burada ne yapıyorsun, Peter?
- Ben burada oturuyorum, Henry.
- Basamaklarda mı?
- Senin çıkmamı bekliyordum.
- Geçirmiş olduğum hadiseyi nereden biliyorsun, Peter?

Peter Norcross güldü. Gülerek kısılan gözleri gözlüklerinin arkasında kayboluyordu.

— Seni trenin altına iten adamın ben olduğunu zannediyorsun, değil mi? Böyle birşey yapacağımı tahmin eder misin, Henry?

- Henüz tahmin yürütmedim.
- Ama ben yapabilirdim.
- Yaptın mı?

Adam omuz silkti.

— Gazete idaresinde duydum. Hastaneden kaçışından on dakika sonra haber geldi. Yapılan tahkikatta düşmüş olduğun belli. Fakat, doktor, arkandan itilmiş olduğun hususunda ısrar etmekte olduğunu söylüyordu.

- Yalan söylememiş.
- Çok enteresan, değil mi?

— Haber geldiği zaman gazetede bulunmana hayret ettim.

— Başka nerede olacaktım? Kay, sen geleceksin diye beni evden sepetlediğini söylemedi mi?

Dana cevap vermedi. Adamın gülüşünde bir anormallik olduğunu hissediyordu. Yüz ifadesi anlaşılmasaydı gibiydi. Gayri ihtiyari başını kaldırıp beşinci kat pencerelerine baktı. Sonra, Peter'e:

- Yukarı çıksan iyi olacak, dedi. Kay, seni bekliyor olmalı.
- Beklediğinden eminim.

Sonra, basamaklara oturarak kahkahalarla gülmeğe başladı.

— Canım istediği zaman giderim.

Dana, ters ters baktı.

— Pekâlâ, dedi. Bildiğin gibi hareket et.

Peter, uzaklaşmakta olan Dana'nın arkasından seslendi:

— İyi geceler dostum!

Dana, bir hayli uzaklaşmış olduğu hâlde Peter'in kahkahalarını duyuyor gibiydi. Colombus Circle'a geldiği zaman tereddütle durdu. Sonra, Peter'in, kendisinin metroya binmekten korkacağını düşünerek olduğunu düşündü. Dişlerini hırsıyla sıktı ve metronun boğucu sıcak olan tüneline indi.

Hadisesiz olarak eve kadar geldi.

2.

Dana, ertesi sabah hiçbir rahatsızlık duymadan uyandı. Gözlerini açmadan bir müddet olduğu gibi yattı. Görmüş olduğu rüyayı hatırlamaya çalıştı. Vakit henüz erken olmalıydı. Çünkü, tavandaki büyük pencerelerden vuran güneş göz kapakları üstüne düşüyordu. Görmüş olduğu rüya mazisine aitti. Rüyasında, mavi bir deniz ve tatlı bir meltem altında nazlı nazlı uçuşan martılar görmüştü. Bu martıların arasında silik bir kadın çehresi de vardı. Kadını düşününce gülümsedi ve gözlerini açtı. Karyolasının başında duran adamı gördü.

Charley:

— Hayvan gibisin, diye çıkıştı.

Dana, alayla cevap verdi:

— Sahi mi?

— Ne zamandan beri uyanıksın?

— Bir kaç dakikadan beri.

— Ben de bunu kastettim. Meraktan ölüyorum.

Dana sırttı.

— Neden?

— Hadiseyi sabah gazetesinde okudum. Saat kaç biliyor musun?

Dana, saatine bakmadan cevap verdi:

— Sekiz buçuk.

— Tam üstüne bastın. Nasılsın?

— Demir gibiyim. Mamafih biraz yorgunum.

F. : 2

— Biliyor musun, sağ kalman büyük bir şans eseri.

— Biliyorum.

Sonra kalkıp yatağın kenarına oturdu ve elbiselerine bakındı. Charley sordu:

— Dün akşam Kay Norcross'u gördün mü?

— Onu kim görmek istemez ki?

— Sen.

— Hayır, dostum. Dün akşam ziyaretine gittim.

Charley içini çekti. Tavandaki büyük vantilatör çalıştığı halde resim atelyesi sıcaktı. Çenesini avuçlayarak bir iskemleye oturdu. Charley, sarışın, herkül yapılı, iri yarı bir adamdı. Dört köşe dostane ifadeli yüzü muntazam hatlıydı. Sarı ve gür kaşları, burununun tam üstünde bir «V» yapıyordu. Çene hatları sert ve kuvvetli görünüyordu.

Dana, herne sebeple ise, onun mevcudiyetinden rahatsız oluyordu.

— Dün akşam senin de randevun vardı değil mi?

— Hayır. Şirket son hazırladığın reklâm resminde bazı değişiklikler yapılmasını istedi. Geç vakitlere kadar çalıştım. Seni bayağı kıskanmaya başladım, Henry.

— Kiskanmana sebep ne? Haftada üçyüz dolar kazanan bir ressamısın. Neden şikâyetçisin? Beni yanına almamış olsaydın, ne çalışacak ve ne de yatacak bir yerim olmayacaktı. Madem kıskanıyorsun, beni buradan atmalısın.

Charley sırttı:

— Burasını seninle paylaşmamın sebebi saçma saçma konuşmalarımı dinlemenden dolayı. Hem gelecek hafta sende isim yapmış olacaksın. Hakiki bir sanatkar olacaksın. Dana ne istiyorsun? Halbuki sen şirket hesabına çalışmakta devam edeceğim.

Dana gülerken cevap verdi:

— Sen de amma kötümsersin, ha!

— Hayır, kötümser değilim. Cidden çok güzel kompozisyonlar yaptın, Henry. Willi Temple'in seni kabul etmesine çok memnun oldum. Ben ise, ticari saçmalıkları kâğıt üstüne aksettirmeye çalışan bir ressamım.

Dana, verecek cevap bulamadı. Charley Powell'a şükran borcu vardı. Şayet insan, ev sahibinin oturduğu yerin yarısı işgâl ediyor ve onun kazancından, altı aydan beri geçiniyorsa, söyleyecek bir şey bulamazdı. Resim sergisinin bir an evvel neticelenmesini arzu ediyordu. Netice iyi veya kötü olsun, Charley'e daha fazla yük olmayacaktı.

Traş olurken, Charley'in duvara dayalı olan resimleri karıştırdığını duyuyordu. Oturdıkları yer, Washington Meydanının doğusunda kalan eski bir deponun dördüncü katıydı. Bütün kat kâmilen onlara aitti. Binanın ikinci ve üçüncü katında, Kuş Tüyü ile uğraşan bir ticaret hane vardı. Kay, her zaman yangın tehlikesinden bahsedirdi, fakat, tavadaki büyük pencereden çıkıp yndaki binanın damına geçmek bir an meslesiydi. Charley, kendisini çağırıp burada çalışmasını söylediği zaman ilk dikkat ettiği husus buydu. Charley'in oturduğu yer, Central Parkın doğu kesiminde olmakla beraber, daima burada çalışırdı. Büyük bir paravana, atelyeyi iki kısma ayırıyor ve münferit olarak çalışmalarını sağlıyordu.

Traşını tamamladıktan sonra başını soğuk suyun altına soktu. Serin su, kısa da olsa, sabahın yapışkan sıcaklığından sıyrılmasına yardımcı oluyordu. Giyindikten sonra stüdyoya girdiği zaman Charley'in gitmiş olduğunu gördü. Geniş odaya dağılmış ve duvarlara asılmış olan tablolar bir renk denizini andırıyordu. Kuzeydeki büyük tavan penceresinden giren sabah güneşi, duvarda mavi akisler yapıyordu.

Charley, kendisine ait kısımda çalışıyordu. Yanında kızıl saçlı bir kadın vardı. Dana, her ikisinin de gelişlerini duymamıştı. Kadının arkasında siyah dantelli bir külot ve yarım bir sütyen vardı. Charley'in model sehпасında oturuyordu. Yemekte olduğu çikolata, dolgun vücudüne bir tesiri olmadığı muhakkaktı.

Kadın, oturduğu taburede dönerek:

— Merhaba, şanslı delikanlı, dedi, sonra arkasında duran likör şişesine uzandı.

— Bir yudum da sen almaz mısın?

Charley:

— Sen de bira içsen sarhoş oluyorsun, bebeğim, dedi.

Kadın bakışlarını Dana'dan ayırmadan cevap verdi:

— Sen çalışmaya karar verene kadar yapacak başka işim yok ki.

Dana'nın hatırladığına göre kadının ismi Lotti Higgins'ti. Son zamanlarda Charley'in stüdyosuna sık sık geliyor ve reklâm afişlerine modellik yapıyordu.

Charley, Dana'ya sordu:

— Kay'ı görecek misin?

Dana durakladı. Sarışın adam, hasır bir iskemlede oturmuş, üzerine resim kâğıdı raptiyelenmiş olan sehpayı tetkik ediyordu. Kağıt boştu.

Dana:

- İlk kahvaltı etmem lâzım, diye cevap verdi.
- O kadından uzaklaş, Henry Sana göre bir kadın değil o.
- Öyle mi zannediyorsun?
- Darılma, ama Peter'le evli olduğunu unutma.

Dana, sakın bir sesle sordu:

- Kay ile aramızda nasıl bir ilgi olduğunu düşünüyorsun?
- Düşünmeme ihtiyaç yok. Kay'ı iyi tanırım, evlât. Biliyorum

ki...

- Geveleme, Charley. Baklayı ağzından çıkart.

Charley Powell'in kaşları hayretle kalktı.

- Çok alıngansın, Henry.
- Evet. Biraz alınganım herhâlde.
- Öyleyse, söylediklerim için özür dilerim.

Lotti Higgins, dolgun vücudünü taburede döndürdü ve hoşnutsuz bir ifadeyle:

- Siz, dedi. Birbirinize karşı haddinden fazla nazıksınız. Bu da, birbirinize karşı iyi hisler beslemediğinizi gösterir.
- Sarhoş olduğun için böyle düşünüyorsun, bebeğim. Sen bu işlere karışma.

Lotti hırsıyla ayağa kalktı:

- Edepsizleşme, Charley, dedi.

Lotti'nin zarf vücudu dolgun ve muntazam hatlıydı. Uzun ve gür saçları kızıl bir ışık yığını andırıyordu. Dana, bu kadın buradayken Charley'in nasıl çalışabildiğini merakla düşündü.

Lotti:

- Beni hayrete düşüren şey, iki kültürlü erkeğin aynı kadın üzerinde olmaları. Bana kimsenin aldıracağı yok. Şu Kay Norcross'-da bende olmayan ne var acaba?

Dana sırtarak cevap verdi:

- Kay'de, sende olan hiçbir şey yok, Lotti.

Charley tamamladı:

- Sende yüzde on da fazlalık var. Bir yudum daha iç, bebeğim.

Lotti'nin dudaklarının etrafında beliren çizgiler, hırslandığını gösteriyordu.

- İçeceğim, diye cevap verdi. Hem de körkütük oluncaya kadar.

Charley'in konuşmasına sinirlenen Dana'nın öfkesi geçmişti.

- Bana bak, Charley, dedi. Kay hakkındaki hislerini biliyorum. Peter'in karısı doğru yolda tutmak için geçirdiği sıkıntılar.

rı da biliyorum. Şayet sana, onunla ilgilenmediğimi ~~söylersem~~ inanır mısın?

Charley sırttı:;

— Hayır.

— Ama ilgilenmiyorum. Peter'in daveti üzerine evlerine gittim. Kay'ın yalnız olduğunu görünce de evi terkettim.

— Dikkatli olmanı tavsiye ederim. Peter, ufak tefek bir adamdır ama tehlikelidir.

— Benden şikâyetçi olamaz.

Dana, kapıyı açtı ve :

— Boş ver, Charley, dedi. Sen çalışmana bak.

— Merak etme.

Lotti Higgins, Dana'nın arkasından seslendi:

— Güle güle, yakışıklı delikanlı!

Sokağa çıkması için dört kat inmesi lazımdı. Her kat inişinde, içinde büyük bir ferahlık duyuyordu. Havanın sıcaklığından rahatsız olmuyordu. Kendisini çok zinde hissediyordu. Dün akşamki hadiseden zerre kadar endişeli değildi. Charley'e kaba muamele etmiş olduğunu düşündü. Sonra, kendi kendine güldü ve Washington Meydanına doğru yürüdü. Köşedeki kahvelerden birine girerek kahvaltı etti. Gazete okumak ihtiyacını duymuyordu. Kahvaltıdan sonra, studyoya dönmeden evvel yarım saat kadar bir yürüyüş yaptı.

Studyoya döndüğü zaman, kendisini bir dedektifin beklemekte olduğunu gördü.

Charleey Powell ve Lotti Higgins, gitmişlerdi. Mektuplarını almak üzere posta kutusunun önünde durduğu zaman dedektifle karşılaştı. Acentası Willi Temple'dan bir mektup vardı. Zarfın üstünden, zarfın içindeki tel raptiye hissedilebiliyordu. Tel raptiye demek, çek demektir. Çek demek ise Willi'nin resimlerden birisini satmış olduğunu bildiriyordu.

Dedektif şapkasını çıkartıp alınının terini kuruladı.

— Siz Henry Dana'sınız, değil mi?

— Evet.

Dedektif polis rozetini gösterdi.

— İsmim Evans, dedi. Dün akşam geçirdiğiniz kaza hakkında görüşmemiz lazım.

Dana, tereddüt ederek elindeki zarfı parmaklarının arasında döndürüp duruyordu. Nihayet:

— Yukarı buyurun, dedi. Dördüncü kat.

— Hay hay, efendim.

Dedektifin saçları gri renkteydi. Gözleri uçuk bir mavilikteydi. Görünüşüne göre bir iş adamını andırıyordu. Dana'nın resimlerle donatılmış atelyesi ile ilgili görünmüyordu. Canlı renklerle yapılmış tabloları bir göz attıktan sonra paravananın arkasından uzanarak Charley'in atelyesine baktı. Tuval üzerindeki kâğıt halâ boştu. Lotti'yi düşünen Dana, buna hayret etmedi.

Evans:

— Burasını Charley Powell ile paylaşıyorsunuz, değil mi?, diye sordu. Charley Powell, afiş işleri yapan bir ressamdır, değil mi?

— Burası aslında ona ait. Mamafih kirasını müştereken ödüyoruz.

Evans, geçen akşam doktorun sorduğu suallerin helmen hemen aynısını sordu. Not almıyordu. Piposunu doldurduktan sonra, tütünü parmaklarının ucu ile dikkâtle bastırdı. Fakat piposunu yakmadı.

— Askerliğinizi yaptınız, değil mi, Mr. Dana?

Dana başıyla tasdik ederek:

— Evet, dedi.

— Bir çok harekât gördünüz, değil mi?

— Biraz. Üçüncü birlikteydim.

— Sınıfınız neydi?

— İstihkâm.

— Doğru. Resim defterinizi görmüştüm. Harpten sonra basılmıştı.

— Resim çizmek benim işim değildi. Birlikte onbaşıydim. Seçtiğim meslek ressamlıktı.

— Terhis olmanız üzerinden ne kadar zaman geçti?

— Beş yıl.

— Askerliğiniz dolduğu için mi, terhis edilmistiniz?

Dana, sinirlenmekte olduğunu hissediyordu.

— Evet, diye cevap verdi. Şayet sekizinci kısmı kastedi-yorsanız, o kısımdan değildim. Asabi rahatsızlıktan dolayı terhis edilmedim.

— Şu anda sinirlisiniz, Mr. Dana

Dana, ellerine baktı. Elleri hafifçe titriyordu. Ellerini dizlerine koyarak kenetledi.

— Sinirliysen ne olacak?

— Sade sordum. Hadisenin kontrolünü yapıyorum. Sanatçıların diğer insanlardan daha hassas olmaları lâzım geldiğini düşünmüştüm de.

— Ben değilim. Alelâde bir insandan farkım yok.

Evans, düşünceli görünüyordu.

— Gücenmeyin, dedi. Dün akşam hastaneden kaçmanızdaki sebep neydi? Doktor çok merak etmiş. Şok geçirmiş olduğu halde serbest dolaşan bir insanın neler yapabileceği hakkında söyleyip duruyordu.

— Hiçbir rahatsızlığım yoktu ve iyiydim.

— Tahmin ederim. Sahi aklıma geldi, Mr. Norcross isminde birisi telefon ederek, karısını ziyarete gitmiş olduğunuzu ve iyi gördüğünüzü söyledi, biz de sizi rahatsız etmedik. Dedektif, bir sehpanın üzerindeki yağlı boya tüplerini dikkâtle yana iterek piposunu bıraktı. Büyük pencerelerden giren ışık altında saçları parıltıyordu. Cebinden küçük bir not defteri çıkarttı.

— Bakalım, dedi. Birisinin sizi öldürmeye çalıştığını düşünüyorsunuz, ama kim olduğunu ve sebebini bilmiyorsunuz. Doğru değil mi?

— Şimdi emin değilim.

— Her ihtimali düşünmemiz gerekiyor. Belki sizi başka biri ne benzetmişlerdir.

— Mümkün.

— Kimin ittiğini görmediğinizden emin misiniz?

— Kat'i olarak eminim.

— Bu insan bir kadın olamaz mı?

— Bu da mümkün.

— Sizi itmesi ihtimali olabilecek bir isim veremezsiniz, değil mi?

— Hayır.

Evans, kaşlarını çatarak dudak büktü:

— Pekâlâ. Bu hususta ne yapılmasını istersiniz?

Dana gülerek cevap verdi:

— Ne yapabildiniz ki?

— Bu şartlar altında pek fazla bir şey yapamayız. İlâve etmek istediğiniz bir husus var mı?

Dana, soğuk bir sesle:

— Bana inanmıyor sunuz, dedi.

— Böyle birşey söylemedim.

— Sizi çok iyi anlıyorum. Şimdi, bu hadiseye ben bile inanmakta güçlük çekiyorum.

Evans güldü. Güllüğü manalıydı. Canı sıkılmış görünüyordu.

Evans gittikten sonra Dana, dedektifin bozmuş olduğu seh-

payı düzeltti. Bacağı biraz zor hareket etmekle beraber yine de iyi sayılırdı. Vücudünün titremesi geçmişti. Willi Temple'in mektubunu hatırlıyarak, mektubu aldı ve tırnağı ile yırtarak açtı. Çek hakkında yanılmamıştı. Çek kısa yazılmış bir nota ilişti-rilmişti.

İkiyüz dolarlık bir çekti.

Notta şöyle yazılıydı: «Azizim Henry, Ölü Maskesi adlı tablon için temin edebildiğim paranın hepsi bu kadar. Ne de olsa bir satıştır ve satışlar daima kârlı olmaz. Willi Temple.»

Dana, paranın tahmin ettiğinden az olduğunu düşününce içini bir öfkenin büyüdüğünü hissetti..

Kay Norcross, hafif ve seri adımlarla fildişi telefona yürüdü. Üzerinde uzun, kırmızı renkli ve Rus desenli bir sabahlık vardı. Yatak odasına doğru baktığı zaman, bu hareketi, gür siyah saç-larının dalgalanmasına sebep oldu. Dudaklarında alaylı bir tebes-sü mvardı.

— Telefon etmekten vaz geç, sevgilim.

Bunu söyleyen Peter, mutfak kapısından görününce Kay'ı şaşırttı. Gözlüksüz olduğu zaman, gözlerinin normalden iri oldu-ğu ve pırtlak olduğu görünüyordu. Tebessümünde hafif bir is-tihza vardı.

— Henry'yi şimdi aramasan iyi olur, dedi.

Kay'in sesi hırsından titreyerek:

— Buna nasıl cesaret edebildin, Peter?, diye sordu. Böyle bir şey yapmaya nasıl cesaret edebildin?

Peter, masum bir ifadeyle sordu:

— Ne yapmaya cesaret ettim?!..

— Gazeteleri şimdi okudum. Henry, dün akşamki hadiseyi bana anlatmıştı.

— Yani?

Kay, saçkın gözlerle Peter'e baktı. Peter olamazdı. Bu kor-kak, küçük, sıçan tavırlı adam bu işi yapmaya cesaret edemez-di. Telefondan gelen düdük sesinin farkına vararak ahizeyi yerine bıraktı. Ani karar vermiş olmakla çekiniyordu. Kollarını göğsünde kavuşturarak kocasına döndü. İçerde bir yerlerden bir saatin ısrarla çalmakta olduğu duyuldu. Pencereleden odaya süzülen donuk ışık, o günün yağmurlu gececeğine işaret etti.

Nihayet ani bir kararla:

— Henry, trenin altına itilmiş olduğunu, söylüyor, Peter, dedi.

Peter kuru bir sesle cevap verdi:

— Mümkündür.

— Fakat...

— Sormaya cesaret edemiyormusun, sevgilim? Onu benim itmiş olduğumu düşünüyorsun, değil mi?

Kay, içinde bir korku hissetti.

— Sen mi ittin, Peter?

Peter'in bu suale verdiği cevap beklenmedik oldu.

— Seni seviyorum, Kay.

— Söylemek...

— Sana olan sevgimin ve onun tren altına itilmesinin bir-biri ile ilgili olduğunu düşünmezsin herhalde, değil mi?

Kay'in alt dudağı titredi ve dudağını ısırды. Şu anda son derece korkmuştu.

— Sen yapamazdın, Peter, dedi. Onu iten sen olamazsın.

— Belki yapamam.

Kay'in sesi adeta bir çılgılık haline gelmişti.

— Allah belânı versin, diye haykırdı. Bana doğruyu söyle.

Peter'in sesi sakindi.

— Bu hususta sen karar ver, sevgilim. Haydi, kahvaltı edelim.

— Evvelâ onu aramam lâzım.

— Evinde yok.

— Yalan söylüyorsun.

Kay, telefonu tekrar açtığı zaman, Peter, olduğu yerde duruyor ve karısını seyrediyordu. Kay, Henry'nin numarasını çevirdi ve bekledi. Telefonun devamlı çanışına cevap veren yoktu.

Kay, ahizeyi yerine korken hayretle kocasına bakıyordu.

Yağmur yağmak üzereydi. Charley Powell, trençketu kolunda olduğu halde, Willi Temple'in masasının kenarına oturdu. Yüzünde kararlı bir ifade vardı. Willi'nin önünden uzanarak sigarasını tablaya bastırdı.

— Willi, benim şisko, bacaksız dostum, dedi. Sen, saman altından su yürüten ahlâksız bir dolandırıcı herifin birisin.

— Doğru, Ticaret yapan herkes biraz dolandırıcıdır. Ticaretin en basit prensiplerinden birisidir. İnsanları aldatmak, daha fazla kâr sağlamak prensip dahilindedir. Pis sigara izmaritlerini antika tablamda söndürmekten vazgeç.

— Ticarete bir kaide vardır.

Willi güldü:

— İlk defa duyuyorum.

Güldüğü zaman, dört kat olan gerdanı da sallanıyordu. Kul lanmakta olduğu büro son derece modern ve pahallı döşenmişti. Willi, masasının arkasındaki koltuğunda, yumurtlamaya hazır bir tavuk gibi oturuyordu. Tavırlarında karşısındakini küçümseyen bir eda vardı.

Charlay:

— Galiba beni yalmış anladın, Willi, dedi. Tekrar edeyim. Sana, büyük bir dolandırıcı olduğunu söylüyorum.

Willi, ağzının içinden mırıldandı:

— Bunlar kaba konuşma, Daha açık konuş, lütfen.

— Zengin müşterilerinden Mrs. Barnabus'u gördüm. Çok şanslı bir kadın.

— Neden şanslı olmasın. On milyon doları var.

— Daha da fazlası. Henry Dana'nın «Ölü Maskesi» adlı tablosuna sahip. İki gün evvel senden satın almış.

Willi, başıyla tasdik etti.

— Doğru. O tabloyu alması için kadını kandırabildiğim için çok memnunum doğrusu. Dana için büyük bir ümit. Arada sırada, amatörlerin tablolarını satarak onları teşvik etmelidir, değil mi, ya?

Charley, yumuşak ve sakın bir sesle sordu:

— O tablo için kaç para aldın?

— İşin o tarafı seni ilgilendirmez.

— Beni ilgilendirecek, Willi.

Şişman adam, döner koltuğunda rahatsız olmuş bir tavırla kımıldandı. Tombul ve gamzeli ellerini, sümenin üstüne koyarak, manikürlü tırnaklarını tetkik etti. Charley merakla onu seyrediyordu. Willi'nin lüksü seven ve korkak bir insan olduğunu biliyordu. Willi başını kaldırdığı zaman gözlerinde mağlup olmuş bir insanın ifadesi vardı.

— Pekâlâ, Charley, dedi. Yediyüzelli dolar ödedi.

— Ama Henry'nin senden aldığı çek yalnız ikiyüz dolarlık.

Willi'nin tebessümünde özür dileyen bir ifade vardı.

— Gösterdiğim başarıdan dolayı Dana'nın bana teşekkür etmesi lâzımdır. Nihayet bir hata yapmış olabilirim, değil mi, ya?

— Bu hatanı düzeltereksin, değil mi, Willi?

— Memnuniyetle, tabii.

Powell, ayağa kalktığı zaman gök gürültüyordu.

— Bu akşam üçümüz bir yemek yiyebiliriz, değil mi?, diye sordu. O zaman Henry'ye durumu izah eder ve hatanı tamir etmek istediğini söylersin. Yalnız, beni bu işe karıştırma, emi?

Willi sordu:

— Kolevici'de mi yeriz?

— Olabilir. Saat tam yedide.

Willi, gülerek:

— Tam yedide orada olacağım, dedi. Şimdi lütfen beni yalnız bırak. Üzerinden kötülük akıyor ve beni rahatsız ediyor.

Bir martı, tatlı tatlı esen meltem rüzgârının kucagında yükseldi, bir an durakladı, sonra, kendisini rüzgâra bırakarak sahile yanaşmış olan küçük sandalın üzerine doğru süzüldü. Sandaldaki kadının kestane renkli saçları, güneş ve rüzgârdan kavrularak bronzlaşmış güzel bir yüzü vardı. Kadın, yorgun bir tavırla sahile atladıktan sonra, sandalı med sularının sürükliyemiyeceği bir yere kadar çekti. Doğrulduğu zaman yüzüne düşen saçlarını eliyle arkaya attı. Diğer elinde bir demet mektup vardı. Karşı sahildeki Stone Cove kasabasının postanesinden almış olduğu mektuplar bir gazete kağıdına sarılıydı. Gazeteye göz gezdirdiği zaman Dana'nın ismi gözüne çarpmıştı.

Shea Mason, ani bir kararla döndü ve kumsaldaki küçük kulübeye doğru yürüdü.

Burası küçük bir adaydı. Stone Cove'un kırmızı damları ve karşı sahilin bütün kıvrıntılarını buradan görmek kabildi. Adada büyük bir çam ve meşe ağaçlarınadn müteşekkil bir koru vardı. Kayalık kısımdaki büyük ev ilk bakışta göze çarpıyordu. Sahilde küçük bir iskele bulunuyordu.

Kulübede bekâr bir erkeğin havası vardı. Dikkâtle bakan bir kimse, burasının, kullanılmadığı halde kullanılmış gibi tertemiz olduğunu görürdü. Seneler evvel, Dana Henry'nin gitmesinden beri, kulübede değişen birşey yoktu. İlk yaptığı tablo, halâ duvara dayalı olarak duruyordu. Kullandığı boyalar, paletin üzerinde kuru-

muştı. Piposu, kaba yapılı masanın üzerinde aynı yerde duruyordu. Köşedeki ranzanın yatağı muntazaman olarak düzeltilmişti. Shea Mason'un bu kulübeyi ziyaret etmediği hemen hemen hiçbir gün yok gibiydi. Taştan yapılmış şöminenin yanına oturarak, haberi tekrar okudu. Mavi gözlerinde bir üzüntü ifadesi vardı. Dikkâtle etrafı dinledi. Acaba, geldiğini Abel ve Sarah görmüşler miydi? Fakat, sahile çarpan dalgacıkların sesinden başka ses duyulmuyordu. Abel istakoz kapanlarını kontrol ediyor ve Sarah da yemek hazırlıyor olmalıydı.

Henry'nin Kettle adasını terk ettiğinden beri geçen seneleri zihnen saydı. Sonra kâğıt kalem bulmak için masanın gözünü karıştırdı. Shea Mason, bunun sadece bir gurur meselesi olmadığını düşündü. Şimdi, gururun manası olamazdı. Hendy'yi yine görmek istiyordu. Ona Hank ismini kendisi takmıştı. Onu tekrar geri getirebilmesi için elinden gelen herşeyi yapmaya kararlıydı. Gururun canı cehenneme, diye düşündü.

Mektubunu yazmaya başladı.

Açık kapadan içeriye bir gölge düştü. Uzun boylu, koyu kızıl saçlı ve yüzü güneşten bronzlaşmış bir adam kapıda durmuş, kadını seyrediyordu. Adam kırk yaşında görünmekle beraber, tavırlarındaki canlılıkta gençliğin izlerini taşıyordu. Arkasında incecik bir ceket ve gabardin bir pantolon vardı. Ayaklarındaki mokasenler deniz suyundan ıslanmıştı. Shea'nın, kendisinin farketmesini beklerken, iri ve kemikli ellerini sinirli hareketlerle açıp kapıyordu.

Shea birden arkasına döndü:

— Pres?! Beni korkuttun!

— Seni her zaman korkuttum, değil mi?

— Kettle Adasında ne arıyorsun?

— Seni arıyordum, Shea. Sarah, şehirden döner dönmez evvelâ bu kulübeye uğrayacağını söyledi.

Shea Mason kızardı. Pres, kulübeye girdi ve duvarlarda asılı olan tabloları merakla baktı. Konuştuğu zaman sesinden büyük bir nefret akıyordu.

— Onu hiç unutamadın, değil mi, Shea?

— Hayır. Hiçbir zaman da unutmayacağım.

— Onu halâ seviyor musun?

— Her zaman sevdim. Onu sevdiğimi farketmeden evvel bile.

Preston Marquiss, masaya doğru yaklaştığı zaman yazmakta olduğu mektubu ters çevirdi. Başını kaldırarak adama baktı. İçinden gelen korkusunu kontrol etmeye çalışıyordu. Sesine lâkayit bir ifade vererek:

— Seni bu gün hiç beklemiyordum, dedi. Seni New York'ta zannediyordum.

— Doğru. New York'taydım.

— Kaza hakkındaki yazıyı okudun mu? Dana, metroda trenin altına düşmüş...

— Duydum. Ölümüne oldukça yaklaşmış. Zaten her zaman şanslıdır. Sahi, unuttum, hemen New York'a dönmem lâzım.

— Bu gün mü?

— Bir saate kadar. Beraber gelmez miydin?

— Maalesef.

Adamın kaşları hayretle kalktı.

— Belki onu görürsün.

— Görmek istemiyorum ki. Artık çok geç... oldu. Seni de artık görmek istemiyorum, Pres. Bu adaya alt değilsin. Biliyorsun, artık benim üzerimde hiçbir hakkın yok. Aramızdaki herşeyin bitmiş olduğunu bilmen lâzım.

— Benim için değişen birşey yok, Shea. Hiçbir zaman da değişmeyecek.

— Bu hususu defalarca konuşmuştuk ki...

— Beni tekrar kabul edene kadar da konuşacağız.

— Hayır, Pres. Konuşacak şey kalmadı.

— Zannetmem.

Sesinde kendinden emin bir ifade vardı. Neşeli görünüyordu.

— En geç bir hafta sonra Stone Cove'da olacağım, dedi. Seninle yine görüşürüz.

— Seninle görüşmek istemiyorum. Artık buralara gelme.

— Buna kim mani olacak? Sarah mı? Abel mi?

Shea'nın sesi birden sertleşti.

— Ben mani olacağım, Pres.

Geniş omuzlu adam bir kahkaha attı. Sonra cevap vermeden dönerek kulübeden çıktı. Shea Mason, uzun müddet olduğu yerde oturdu. İçinden mektubu yırtmak geliyordu. Seneler evvel yapmış olduğu hatanın cezasını acı bir şekilde çekiyordu. Kendisini ruhen hasta hissetti. Geçmişte yapılan hatalar bazen affedilebilirdi.

Bir müddet sonra Mektubuna devam etti.

3.

Dana, saat tam yedide Kolevici lokantasından Charley Powell ile buluştu. Pencere yanında bir masa seçtiler. Lokanta Macarlarla doluydu.

Buluştukları zaman el sıkışmamışlardı. Charley, ince yağmurluğunu çıkartırken sırtıyordu. Atletik vücudünün adaleleri ince elbisesinin üstünden bile belli oluyordu.

Charley, masada oturduktan sonra bir içki ısmarladı ve :

— Eh, Hank, dedi. Kazalara karşı daima şanslısın. Sıhhatine içiyorum.

Dana, Charley'in kocaman ellerine baktığı zaman içinin burkulduğunu hissetti. Charley'in ellerine bakmayı hiç arzu etmezdi. Charley'in parmakları içeri doğru kıvrılmıştı. Elleri, Charley'in tek kusuruydu.

Dana, solgun bir yüzle sordu :

— Ellerin nasıl, Charley?

— Gittikçe düzeliyor. Doktorun söylediğine göre düzelecek. Unut onları, Henry. Nasıl hissettiğini anlıyorum.

Charley'in yüzündeki ifade dostaneydi. Ekmek sepetinden bir ekmek alırken, yağmur altında yürüyen genç bir kızı seyrediyordu. Dana gözlerini Charley'in ellerinden ayıramıyordu. Kaza olalı bir seneden fazla zaman geçmişti. Kaza esnasında Charley'in arabasını kullanıyordu. Connecticut'ta buzların üstünde kayarak şarampola yuvarlanmışlardı ve yaralanan yalnız Charley olmuştu. Ellерinin hiçbir zaman eski haline dönmiyeceğini çok iyi biliyordu.

Charley, sıkıntılı bir sesle homurdandı :

— Unut artık şunları, Hank. Senin ne kabahatin vardı? Dün akşam Kay nasıldı, ha? Bu sabah Peter'i gördüm. Müzede. Jabonski'nin tablolarına bakıyordu. Çok enteresan kompozisyonlar. Ben de deniyceğim, gayet

Charley, yine homurdanarak sustu. Sonra devam etti :

— Sana bir şey söyleyeyim mi, Henry? Peter Norcross'un bir zamanlar adam öldürmüş olduğunu biliyor muydun?

Dana, dişlerini sıkımdan çenesinin acıdığını hissetti. İçkisini dikkatle yudumladı. Sonra, gizli bir ilgi ile :

— Hayır, diye cevap verdi.

— Bu gün bana yine söylüyordu. Görüldüğü kadar sessiz ve pısrık bir adam değil. Biraz korkak o kadar.

— Nasıl olmuş bu hadise?

— Kanunen suçsuz bulunmuş. Tamamen kaza olmuş. Onun tabiri ile Zavallı maktûl bir kazaya kurban gitmiş. Tıpkı senin gibi, Henry. Bir zamanlar Kay'ın hayranlarından birisiymiş. Tekrar ediyorum, Henry, tıpkı senin gibi.

— Madem ki bir kazaymış...

— Teknik bakımdan, evet. Fakat, Peter'in samimi olarak söylendiğine göre bu kazayı bizat kendisi hazırlamış. İşin o kısmı dikkate alınmamış ama...

— Nasıl bir kazaymış, Charley?

Charley, sakın bir sesle cevap verdi :

— Yine metroda; senin kazayı andıran bir kaza.

Dana, beni itmek için fazla bir kuvvete ihtiyaç yoktu, diye düşündü.

Charley, müphem bir ifadeyle devam etti :

— Üzerinde düşünülmesi lâzım gelen bir mesele. Kay'ın evvelce bana yaptığı gibi sana da nasıl asıldığını biliyorum. Bunu Peter de biliyor. Zaten Kay, seni kandırabilmek için gösterdiği gayreti kimseden saklamıyor.

— Evet, biliyorum. Şu halde beni itenin Peter olduğunu tahmin ediyorsun, değil mi?

Charley arkasına yaslanarak :

— Buna sen karar vermelisin, Henry, dedi. Yalnız dikkatli ol yeter.

Dana, cevap vereceği sırada Willi içeri girdi. Başında her zamanki gibi geniş kenarlı şapkası ve arkasında pelerini ve elinde altın saplı bastonu vardı. Herkesi döndürüp kendisine baktıracak kadar gürültü ediyordu.

Islak pelerinini ve şapkasını astıktan sonra boş olan sandalyeye zorlukla sıkışıp oturdu ve mübalâğalı bir samimiyetle :

— Aziz dostlarım, dedi. Bu akşam yemeği benden.

Charley kuru bir sesle :

— Anlaştık, diye cevap verdi.

Garson, siparişlerini aldıktan sonra uzaklaştı. Temple, yağmura, bir kaç lisanla küfür etti, çünkü, bu havalar işlerine sekte vuruyordu. Dana, her yemekten ikişer porsiyon yiyen Willi'ye büyülenmiş gibi bakıyordu.

Willi :

— Resimler hazır mı, Henry?, diye sordu. Yarın büyük bir gün olacak. Her ikimiz de büyük bir istikbâl hazırlamış olacağız.

Dana cevap verdi :

— Herşey hazır. Yarın sabah, ilk iş olarak hepsini bizzat ben getireceğim.

Charley, içkisini yudumlarken kadehinin üzerinden şişko adama baktı.

— Willi, dedi. Şu yapmış olduğun küçük hatayı unutmamış olduğunu ümit ederim.

Willi, ağzı dolu olarak cevap verdi :

— Unutmaya niyetli değilim, dostum.

Sonra, cebinden bir çek çıkartarak isteksiz bir tavırla Dana'ya uzattı :

— Henry ,dedi. Sana, dürüstlüğüme ispat eden küçük bir hediye. Daktilo hatası, dostum. Postayla göndermiş olduğum çeki yırtıp atabilirsin. Bu bahis de burada bitmiş olsun.

Dana, Willi ile Charley'in arasında geçen bir kaç cümlelik konuşmayı duyduktan sonra cevap vermekten vazgeçti. Zaten, Willi'nin sadece bir komisyoncu olarak bu kadar serveti nasıl yapabileceğini merak ediyordu. Aynı zamanda, Willi'nin beraber çalıştığı bazı ressamların, şikâyetlerini duymuştu. Willi, hesabının yarısını resmi kayıtlara geçiren ve diğer yarısını da cebinde tutan bir karakterdeydi.

Charley'in dediğine bakılırsa, bu akşamki yemek, geçen akşamki kazadan kurtuluşu şerefine veriliyordu. Yemeğin tam yarısında, kızıl saçlı model Lotti Higgins geldi ve masaya oturdu. Bu durumun da Charley tarafından hazırlanmış olduğu belliydi. Lotti, kahverengi yağmurluğu ve kukuletesi içinde çok şirin görünüyordu. Charley ile Dana'nın arasında oturuyor ve Dana'yı kaldırmaya çalışıyordu.

— Halâ razı olmayacak mısın ?

Charley :

— Görmüyor musun?, dedi. Sana yüz vermiyor.

Lotti:

— Denemekte ne zarar var? Diye sordu.

Lotti, Dana'ya doğru yaslandı. Daha evvel içmiş olduğu bel-
liydi.

— Ne dersin, Hank? Charley mi, yoksa ben mi haklıyım?
Bana yüz vermez misin?

Dana:

— Haydi, içelim, dedi. Belki kendine gelirsin.

Lotti, terslendi.

— Amma aksisin, ha!

Charley güldü:

— Henry bir zamanlar bir kızı sevmiştir. Kız, başkasını ter-
cih etti. Henry, o zamandan beri kadınlara yüz vermez.

Lotti ilgilenerek:

— Doğru mu, Hank? diye sordu.

Sonra, şüpheli bakışlarını Charley'e dikti. Fakat konuşurken
Dana'ya hitap ediyordu.

— Hakikâten sevmiş miydin?

— Charley çok konuşuyor.

Lotti alay etti :

— Zavallı dertli. Dertli olman seni daha da enteresan yapı-
yor.

Charley :

— O teselli kabul etmez, güzelim, dedi Onu rakat bıraksan
iyi olur.

Will, ertesi gün için bir randevu vererek ayrıldı. Şimdi ma-
sada üç kişi kalmışlardı. Konuşmaları hep sanat üstünde oldu. Bir
müddet sonra Charley ve Lotti de kalktılar. Yağmur dinmiş ve or-
talık kararmıştı. Dana, onların karşı taraftaki bir meyhaneye gir-
diklerini gördü. Sonra, pardesüsünü giydi ve şapkasını alarak lo-
kantadan çıktı.

Gece, yağmurdan sonra ılıktı. Islak kaldırımların süratle bu-
rumakta olduğunu gördü. Nereye gideceğine dair bir fikri yoktu.
Yürümeye karar verdi. Hemen stüdyoya dönmek istemiyordu. Bir
sinemaya girdi ve bir saat kadar film seyretti. Sonra sıkılarak

sinemadan çıktı. Biraz daha vakit geçirmek için bir meyhaneye girdi ve bir tabureye ilişerek hem televizyon seyretti ve hem de içti. Fazla içki içmediği için sarhoş değildi.

Washington Meydanına geldikten sonra stüdyonun bulunduğu doğu istikametine döndü.

Birinci katta bulunan fabrikanın bürosu karanlıktı. Dış kapıdaki merdivenin başladığı sahanlıkta küçük bir lâmba vardı. Kaldırımında durup başını kaldırarak binaya baktı. Her taraf karanlıktı. Etrafta çıt yoktu. Biraz ötedeki köşe başında, bir kadının erkeğin yaptığı münakaşayı duyabiliyordu. Anahtarlarını çıkardı. Bina ikametgâh olarak yapılmadığı için, dış kapıda yanan lâmbadan başka lâmba konmamıştı. İkinci katın sahanlığındaki bir çivide asılı, yalnız kendisinin kullandığı bir elektrik feneri vardı. Her zamanki alışkanlıkla fenerin asılı olduğu yere doğru uzandı. Elektrik feneri yerinde yoktu .

Hayretle durdu. Birinci katın merdivenleri, dış kapının önünde yanan lâmbanın ışığı altında loş olarak aydınlanmakla beraber, üst kat merdivenleri zifiri bir karanlık içindeydi.

Etrafı dinledi, fakat, her taraf derin bir sessizlik içindeydi. Elini duvarda dolaştırarak feneri aramakla beraber bulamayacağını çok iyi biliyordu. Birisi feneri almış veya yerini değiştirmişti. Binanın dış kapısı kilitli olduğuna göre, fenerin, anahtarı olan biri tarafından alınmış olması lâzımdı.

Kapının anahtarı bir çok kimsede vardı. Charley Powell, hemen hemen ekserisi kadın olan arkadaşlarının hepsine birer anahtar vermişti. Charley ile Lotti yukarda olabiliirdi. Eğer böyleyse, elektrik fenerini Charley almış olmalıydı.

Diğer taraftan, tamamen bambaşka bir izah şekli olabilirdi. Üst katlarda koyu bir karanlık kendisini bekliyordu.

Karar vermesi ancak bir dakika sürdü. Üçüncü katın merdivenlerini tımanmaya başladı. Gürültü yapmamaya gayret ediyordu. Fakat, eski merdivenler, ne kadar dikkat ederse etsin ağırlığı altında gıcırıyordu. O kadar alışmıştı ki, ışık olmadan dahi yolunu bulabiliyordu. Üçüncü katın sahanlığında durarak tekrar etrafını dinledi. Etrafta çıt çıkmıyordu. Son katı biraz daha sür'atli çıktı. Kapıyı el yordamı ile bulduktan sonra usulca açtı ve her türlü mukavemete hazır olarak karanlık stüdyoya girdi.

Odanın havası kendisine yabancı gelmiyen bir parfüm kokusu ile doluydu. «Lotti Higgins'in» diye düşündü.

Kapının hemen yanındaki elektrik düğmesine uzandı. Charley Powell'in çalıştığı tuvalin üstünde bir lâmba yandı. Oda bomboştu.

Pardesüsünü çıkartırken, arka tarafta olan kendi odasına doğru yürüdü. Paravanyı geçer geçmez olduğu yere mihlanmış gibi kaldı.

Sergi için hazırlayıp karşı duvara dayamış olduğu tabloların tamamen parçalanmış olduğunu gördü. Çerçevelerden yırtılarak yere atılmış resim parçaları etrafa dağılmıştı. Tablolar o kadar didiklenmişti ki, sanki odaya bir sürü aç fare girmiş, her şeyi talan etmişti.

Başka hiçbir şeye el dahi sürülmemişti. Tavana kadar uzanan camlardan birisi açıktı. Etrafına bakınırken gördüklerine inanamıyordu. Dört senelik çalışması bir gece içinde yok olmuştu. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Fakat olan olmuştu.

Birden bu odadan kaçmak istedi. Etrafına dağılmış olan renkli parçalar sanki, buradan derhal uzaklaşmasını bağırıyordu. Sanki odanın havasında bir tehlike kokusu vardı. Düşünceli bir tavırla pardesüsünü tekrar giydi. Sonra, derin derin içini çekerek odaya girdi. Çalışmakta olduğu tuvalin üstündeki lâmbaya ve yırtık tablolarına baktı. Gözlerini onlardan ayıramıyordu.

Bu iğrenç manzara karşısında midesinin bulandığını hissetti. Büyük bir öfkeyle çaresizlik içinde odayı dolaştı. Yerdeki boya ispatulasına ayağı ile dokundu. Sonra, yerdeki ekmek bıçağını gördü. Ona da ayağının ucu ile dokundu. Açık duran pencere birden çarparak kapandı. İçinde büyük bir sıkıntı vardı. Pencereyi tekrar açtı. İçinde bir his odada yalnız olmadığını söylüyordu.

Pencereden görünen katranlı zemin üzerinde parıldayan bir cisim gördü. Mehtap olmamakla beraber, yıldızların loş aydınlığı etrafa yayılıyordu. Pencereden çıkarak, görmüş olduğu cisme doğru yürüdü. Ayaklarının altındaki katranlı zemin gıcırdıyordu. Yerdeki cismi aldı. Bu cisim, merdivenlerden çıkarken arayıp bulamadığı kendi elektrik feneriydi. Gecenin loş aydınlığında görmeye çalışarak etrafını kontrol etti. Arkası pencereye dönük olarak bir müddet olduğu yerde durdu. Sanki havada, sessizce feryat eden bir tehlike kokusu vardı. Yavaş yavaş döndü. Biraz evvel tuvalin üstünde yakmış olduğu lâmba sönmüştü. Bütün vücudu-

nü bir ürperti kapladı. Midesinde çöreklenmiş bir yumru hissetti. Seri bir hareketle pencereden odaya girdi.

— Kim var, orada? diye seslendi.

Karanlıkta görmesine imkân yoktu. Bütün sınırları bir yay gibi gerilmişti. Odada derin bir sessizlik hüküm sürüyordu. Kolundaki saatin sesini duyabiliyordu. Arkasındaki açık pencereden esen hafif rüzgâr, ılık bir nefes gibi sırtını yalıyordu.

Tekrar seslendi :

— Kim var orada?

Sorduğu manasız bir sualdi. Zaten cevap beklemiyordu.

Birden, pencerenin önünde durması ile bir hedef teşkil edebileceğini düşündü. Odada bulunan her kimse, onun da aynı şeyi düşünebileceğini intikâl eder etmez, yana doğru fırlarken, beyaz bir cismin başına doğru geldiğini gördü. Başını eğerek olduğu yere çömeldi. Cisim başının üzerinden geçerek pencerenin pervazına çarptı ve gürültü ile dağıldı. Bu cisim, Charley'in odasında duran vazolardan biriydi.

Sırtını duvara yaslayarak kımıldamadan bekledi. Dana, adamın silâhlı olup olmadığını düşündü. Bir bakıma, aleni taarruza uğramasından dolayı memnundu. Çünkü, hayatına kasdedildiğini kat'i olarak anlamış oluyordu. Karanlık odaya doğru baktı. Birisinin mevcudiyetini biliyordu. Yerde görmüş olduğu bıçağı hatırladı. Yere çömelerek eliyle halının kenarını araştırmaya başladı. Halıdan uzaktı ve bıçağa yetişmesine imkân yoktu. Olduğu yerde doğrularak ileriye doğru dikkatli bir adım attı. Hafif bir hışırtı duydu. Ayak sürtünmesinden hasil olan bir sestti. Dana hemen durdu. Ses de kesilmişti. Tekrar yere çömeldi ve arayan parmakları halının kenarına değdi. Parmaklarını halının kenarında dolaştırdı. Kısa bir aramadan sonra, parmakları bıçağın ağır sapı üzerine kapandı.

Yerinde doğruldu. Odayı çınlatan bir sesle haykırdı :

— Haydi bakalım, allahın cezası, meydana çık!

Hiç çekinmeden odanın ortasına doğru yürüdü.

Ayak seslerinin Charley'in odasına doğru uzaklaştığını duyunca, düşünmeden ileriye doğru fırladı. Şiddetli bir omuz darbesi ile sarsıldı. Adeta nefesi kesilmişti. Elindeki bıçağı fırlatıp attı. Ellerinin boş olmasını istiyordu. Kapıdaki gölgenin üzerine atıldı. Karanlıklardan doğru gelen bir yumruk tanı elmacık kemiğinin üzerine isabet etti. Gölgenin midesine doğru sert bir yumruk attı. Adamın inlediğini duydu. Sağ tarafından doğru bir sürtünmenin

duyulması ile beraber kafasına bir gece lâmbası indi. Darbenin tesiri ile diz üstü düştü. Sersemliğini gidermek için kafasını sallayarak yüksek sesle küfür etti. Koşan ayak seslerini ve çarparak kapanan kapının gürültüsünü duydu. Sonra, derin bir sessizlik etrafa hakim oldu.

Dana, sallanarak ayağa kalktı. Kırılan porselen lâmbanın parçaları ayaklarının altında çatırdıyordu. Başında müthiş bir zonklama vardı. Gece lâmbasını kaldırarak sehpanın üstüne koydu ve düğmesine bastı. Lâmba bozulmamıştı. Etrafa kuvvetli bir ışık yayıldı. Kaçan adamı takip etmekte fayda yoktu.

Yüksek sesle söylendi :

— Fakat kim? Neden beni öldürmek istiyor?

Kendi kendine sorduğu bu suale verecek bir cevabı yoktu. Bir kadeh konyak içti. Midesinin delindiğini zannetti. Banyoya geçerek başını soğuk suyun altına soktu. Kurulandıktan sonra, Charley'in odasındaki elektrik ocağını aldı ve çaydanlığı üstüne oturttu. Çay ısındıktan sonra, bir fincana doldurdu ve içine biraz konyak ilâve etti. Ellerin titremesinden fincanı zorlukla tutuyordu.

Bir müddet sonra kapıyı kilitleyip pencereyi kapattı. Her tarafla dikkatle aradı. Ne aradığını kendisi de bilmiyordu. Yırtık resimlere baktığı zaman için büyük bir ümitsizlik kapladı.

Telefonun başına oturarak Kay Norcross'un numarasını çevirdi. Telefon ısrarla çaldığı halde cevap veren olmadı. Willi Temple'nin evine telefon etti : Telefona cırtlak bir kadın sesi cevap verdi. Telefondan başka sesler ve bardak sesleri duyuluyordu.

— Willi Temple ile konuşmak istiyorum.

— Willi mi, dediniz?

— Evet, lütfen.

— Şimdi burada yok. Bir dakika bekler misin?

Dana, beklerken evden gelen sesler ahizeden duyuluyordu. Bir müddet sonra bir erkek sesi cevap verdi.

— Mr. Temple bir yere kadar gitti. Partiye iştirak etmek isterseniz hemen gelin.

Dana :

— Hayır, teşekkür ederim, dedi, ve ahizeyi yerine astı.

Bu sefer Charley'i aradı. Yine cevap alamadı.

Nihayet ani bir kararla polisin numarasını çevirdi.

Dedektif Evans geldi. Arkasında yine gündüz giydiği mavi çizgili elbisesi vardı. Dana, odadaki hiçbir şeye el sürmemiştir. Evans'ın bakışları odada dolaşmaya başladı. Yerdeki yırtık tabloları, dama açılan pencereyi ve dağılmış olan eşyaları ayrı ayrı tetkik etti. Dedektifin arkasında, açık kapının pervazına dayanmış dağınık odayı seyreden resmî bir polis vardı.

Evans sakın bir sesle :

— Karakoldakilere sizi tanıdığımı söyleyerek bilhassa geldim, dedi. Aslına bakarsanız bu iş beni alâkadar etmez ama, yine de sizinle ilgileniyorum. Metro hadisesi için çok enteresan şeyler anlattınız. Burasının manzarası da oldukça garip.

Evans, sözünü tamamladıktan sonra bir sigara çıkartarak Dana'ya sordu :

— Sigara?

— Hayır, mersi. İçmiyeceğim.

Evans, başını sallıyarak tekrarladı :

— Çok garip!

— Garip değil. İkinci defa olarak beni öldürmeye teşebbüs ediyorlar. Burada tahrip edilen tablolarım yarın sergiye çıkacaktır.

— Çok üzücü.

— Üzücü değil, cehennem azabı.

— Bu akşam içtiniz mi, Mr. Dana?

— Akşam yemeğinde bir kaç kadeh birşey içmiştim. Zaten fazla içki içmem. Bunu ne maksatla sordunuz?

— Hiç bir maksatla sormadım.

— Daha evvel de ordu meselesinden bahsetmişsiniz.

— Hadiseye sadece her yönden bakıyorum, o kadar. Çok alıngansınız, Mr. Dana.

Evans, ağır ağır stüdyoda dolaştı. Yırtık tabloları teker teker kontrol ediyor, yırtık parçaları yanyana getirerek resimlere bakıyordu. Yerdeki bıçağa bakarak çenesini sıvazladı. Sonra :

— Ne kullandı dersiniz? diye sordu. Bu bıçağı mı?

— Tahmin ederim.

— Size vurduğu zaman elleri çıplak mıydı? Yoksa ellerinde eldiven var mıydı?

— Zannedersem çıplaktı. Bilemiyorum.

— Şu halde iş kolaylaşır demektir. Bıçakta parmak izleri olması lâzım. Bu da meseleyi kökünden hâller.

Dana, yutkundu.

— Zannetmem, dedi. Bıçağı ben de tuttum. Karanlıkta üze-rime geldiği zaman bıçağı yerden almıştım. Eğer bıçakta parmak izi varsa, yalnız benim parmak izlerim vardır.

— Anlıyorum. Adamın kim olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?

— Bilmiyorum. Burası çok karanlıktı.

— Fakat erkek olduğuna eminsiniz, değil mi?

— Kat'iyetle eminim.

— Odada esans kokusu duyduğumu zannetmiştim.

— Mümkün. Aynı kokuyu ben de hissettim. Charley'in çok arkadaşı gelir.

— Eve geldiğiniz zaman kadın var mıydı, burada?

— Hayır.

— Taarruz eden adamın kimliği hakkında hiçbir şüpheniz yok mu?

— Tahminde bulunmak zor.

Dana, sigarasını yere atarak üstüne bastı. Polis çağırdığına pişman olmuştu. Evans'ın, kendisinden şüphe eder bir hali vardı.

Dana :

— Bütün bildiğim, bu tabloların bilhassa parçalanmış olması ve adamın beni öldürmeye teşebbüs etmesidir, dedi.

— Bıçakta parmak izleri silinmemiş olsaydı çok, iyi olacaktı. Onu tutmamalıydınız. Bunu siz yapıp da sonra başkasının yaptığı tahayyül ediyor olmanız? Çünkü, meselâ şu metro meselesini ele alalım. Sizi itmiş olduklarını hissettiğinizi söylüyorsunuz. Kimseyi göremediniz. Belki hakikâten itildiniz. ama bu tesadüfen de olabilir. Diyelim ki, sizi iten tamamen bir yabancıdır ve kazadan sonra meydana çıkmaktan korkmuştur. Anlıyor sunuz, ya? Bu hadise de böyle olmuş olabilir. Birisinin sizi öldürmek istemiş olduğunuzda yanlış olmuş olabilirsiniz.

— Metro meselesinde yanlış olmuş olabilirim ama, bu akşam olanlar için yanlış olmama imkân yok.

— «Pekalâ, şimdi beni dinleyin. Buraya giren bir kimse hır-sız veya bir sapık olabilir. Dedğim gibi sadece bir tesadüf olabilir.

— Zannetmem.

— Ona da peki. Tetkik etmeye değer bir konu. Elimden geleni yapacağımdan emin olabilirsiniz. Fakat bir doktora görünmenizi tavsiye edeceğim, Mr. Dana.

— Doktorla ne alâkam olabilir?

— Tablolarınıza çok emek sarf etmişsiniz. Hayaliniz çok geniş ve hassas. Bu sergi meselesi hayatınızın bir dönüm noktası, değil mi? Bu sergi size bir çok şey ifade edebilir. Fakat, sizi niçin öldürmek isteyeceklerine dair bir sebep bulamıyorsunuz. Bana, bu iddiamızı destekleyecek en ufak fakat sağlam bir ip ucu veremediniz.

— Peki, bu stüdyonun hâli nedir?

— Siz yapmış olabilirsiniz.

Dana, hırsından titriyordu.

— Allahaşkına, siz ne biçim polissiniz? diye sordu.

— Kızmayın, canım. Hadiseyi her yönden tetkik etmeye çalışıyorum.

Evans üzülmüş görünüyordu. Dalgın dalgın Dana'ya baktı.

— Açık konuşacağım, Mr. Dana, dedi. Haklı olduğunuzu kabul edelim. O zaman sizin yapacağınız en iyi hareket, bir tatile çıkmak olacaktır. Siz buradan uzaklaşın ki ben serbest olarak çalışabileyim.

— Beni öldürmek istiyorsa, nereye gidersem gideyim peşimden gelecektir.

— Sizi takip eden olursa, o zaman elimizde bir delil olacaktır.

Dana, hırslı bir sesle :

— Şayet, dedi. Onu ilkin ben görebilirim.

Bu konuşmadan sonra aralarındaki sükût uzadı. Söylenecek başka birşey kalmamış gibi görünüyordu. Daha sonraki konuşmalar, formalite kabilinden oldu. Dana, akşam yedikleri yemekten, eve gelinceye kadar yapmış olduğu şeyleri birer birer anlattı.

Dana, yalnız kalmıştı. Kendi kendine düşünüyordu. Hadiseleri tesadüflere bırakamazdı. Şayet kendisini öldürmek isteyen kararlı ise, bundan kaçınmak imkânsızdı. Her tarafta olabilirdi. Caddede, metroda ve hemen hemen her yerde olabilirdi. Böyle insanla nasıl baş edebilirdi. Bu işi kendisinin halletmesi lâzımdı. Polisin çalışabilmesi için müsbet deliller bulmalıydı.

«Beni öldürmek isteyen kim olabilir» diye düşündü.

Evans, mütecavizin, şuur altında saklanmış ve hatırlanmamış bir kimse olabileceği hususu üzerinde durmuştu. Adamla mü-

cadelesi esnasında kafasına yediğı darbe ile yere düştüğü zaman içinde bir ferahlık hissetmişti. Bunun neden olduğunu hayretle düşündü.

Bilmiyordu.

Hâlen kaybolmuş bir rüyayı hatırlamaya çalışıyormuş gibi bir hali vardı. Lâmba kafasına indiğı zaman, içinde neden bir ferahlık duymuştu? Bu hissiyatı hiçbir mana ifade etmiyordu. Kafasındaki bir hatıra, dağınık ve şaşırtıcıydı. Daha derinlere inmek istiyor fakat, sanki buna mani olmak istermiş gibi zihninin derinliklerine bir perde iniyordu. Evans giderken, kapıyı ve pencereleri kilitli tutması için birşeyler mırıldanmıştı.

Willi Temple'ı tekrar aradı fakat evindeki parti aynı hızla devam ediyordu ve onunla konuşamadı. Charley'in telefonundan da cevap alamıyordu. Kay'ı arayıp aramamayı düşünürken telefon çaldı.

— Alo ?

Telefonda sadece bir hışırtı vardı.

Sabırsızlıkla tekrar:

— Alo ?, dedi.

— Dana ?

Konuşan bir kadındı. Dana saatine baktığı zaman, gece yarısını geçmiş olduğunu gördü.

Kadın tekrar sordu:

— Dana ?

Sesi hemen tanıdı. Lotti Higgins. Charley'in kızıl saçlı arkadaşı.

— Lotti, dedi. Charley... burada değil.

→ Ondan bana ne? Seninle konuşmak istiyorum...

— Zannetmiyorum ki...

Lotti konuşmayı kesti:

— Sakın telefonu kapama. Aceleyle lüzum yok. Senden niçin hoşlandığımı bilmiyorum, Hank Dana. Ciddi söylüyorum ki bilmiyorum. Fakat bundan sonra bana karşı çok nazik ve iyi olacaksın. Oh, tabii... Söylediklerimi dinledikten sonra Lotti'ye karşı o kadar müşfik ve nazik olacaksın ki...

Dana sert bir sesle sordu:

— Neden bahsetmek istiyorsun ?

— Tablolarından. Ne yazık! O güzelim, tablolar! Sana birşey olmalığına ayrıca memnun oldum, tabii.

Dana, ahizeyi elinden düşürecekmiş gibi oldu. Sonra. heyecanına hakim olmaya çalışarak sordu:

— Bu meseleyi nereden biliyorsun?

Kadın kakhaha ile güldü. Sanki zorla gülüyordu.

— Ben oradaydım. Bu sabah orada unutmuş olduğum pudriyeri almak için gitmiştim ve dolayısı ile tabloların başına gelenleri gözlerimle gördüm. Studyoda olan hadiseleri seyrederken çatıdaydım.

Dana boğuk bir sesle sordu.

— Kimdi? Tablolarımı kim parçaladı?

— Acele etme, sevgilim. Bir kadeh içkinin başında serbest serbest konuşabiliriz. Sana herşeyi anlatacağım.

Dana ısrarla:

— Şimdi anlat, dedi.

Kadın tekrar konuştuğu zaman, kadının dolgun ve kırmızı dudaklarındaki müstehzi tebessümü görür gibi oluyordu.

— Sonra bana yine boş veresin, değil mi? Oh, hayır... bu sefer beni görmeye geleceksin. Bana nazık ve iyi davranacaksın, sevgilim.

— Lotti, beni iyi dinle. Bildiğin şeyler senin için tehlikeli olabilir.

— Tehlike mi? Tabii, sevgilim. Keşke olanları görmemiş olsaydım. Zaten bu sebeble eve gittiğim zaman yalnız olmak istemiyorum.

— Pekâlâ, nerede buluşabiliriz?

— Kalico Kat'de. Yirmi dakika sonra nasıl?

— Tam vaktinde orada olacağım.

4.

Kalico Kat, Greenwich mahallesinin batı kesiminde bulunan küçük bir meyhaneydi. Dana, boş caddelerden yürüyerek bu meyhaneye doğru yürüyordu. Bir veya iki defa arkadaşına dönüp baktıkımse tarafından takip edilmiyordu. Gelip geçenler arasında da tanıdığı yoktu. Sinirleri çok gergindi. Bir fincan acı kahvenin sinirlerine iyi geleceğini düşünerek açık bir büfenin önünde durdu. Üzerinde eski bir elbise bulunan uzun boylu bir adam, gelip Dana'nın yanında dikildi ve bir bardak limonata istedi.

— Karım, uyuyamadığım zamanlar gidip içtiğimi zannediyor, dedi. Halbuki sadece bir yürüyüş yapıyorum, o kadar.

Adamın sert ve düz hatlı bir yüzü vardı. Bakışları ifadesizdi.

Adam sordu:

— Sen de benim gibi misin?

— Evet.

— Yürümek iyi geliyor mu?

— Evet, fakat bir randevuya gidiyorum.

Adam dilini dudaklarında gezdirdi.

— İsmim Sullivan. Ben de kaçamak yaparım ama karım derhal anlar.

Dana kahvesini bitiremedi. Bankonun üstüne bırakırken eli titredi ve tabağa biraz kahve döküldü.

Adam dökülen siyah kahveye bakarak:

— Bu kahve insanı sinirli yapar, dedi.

Dana:

— Muhakkak, diye cevap verdi. Hayırlı geceler.

— Sana da iyi eğlenceler.

— Teşekkür ederim.

Dana büfeden uzaklaşırken arkasına bakmadı. Greenwich meydanına geldi. Sonra batıya doğru yürüdü.

Kalico Kat'in, bulunduğu binanın birinci katında asılı, yeşil neon lâmbalı bir tabelası vardı. İçerden vuran ışık, karanlık kaldırımında sarımsı bir gölge yapıyordu. Dana, zemin katta bulunan meyhanenin demir parmaklıklı merdivenlerini inerek içeri girdi. Meyhane çok kalabalıktı. Sigara dumanından dolayı, etrafını görebilmek için gözlerini kısması icap etti. Bar amerikanın etrafında dolaşarak localarda oturanların arasında Lotti'yi aradı, fakat Lottii yoktu. Bir bardak konyak ısmarlıyarak barda boşalan bir yere sıkıştı. Zaman zaman giriş kapısına bakıyordu. Saat henüz bir buçuktu.

Birbuçuğı beş geçe, kendisini Sullivan diye tanıtan adam Kalico Kat meyhanesinin önünden geçerek yürütmesine devam etti. Biraz ilerde açık bir eczane vardı. Adam eczaneye girdi ve telefona gitti. Aradığı numarayı çevirerek beklemeye başladı. Karşı taraf cevap verince:

— Alo, Evans?, dedi. Ben Sullivan. Söylediğin gibi onu takip ediyorum. Bir fare kadar ürkek. Şu anda bir meyhanede bulunuyor. Bir randevusu olduğundan bahsetti. Ben de meyhaneye gireyim mi, yoksa dışarda mı bekliyeyim.?

Evans'ın sesinden ilgilendiği hissediliyordu.

— Bir randevu mu? Onunla konuştunmu?

— Tabii. Neden konuşmıyayım?

— Pekâlâ. Çıkana kadar bekle. Biraz sonra ben de gelirim.

Evans bir saniye kadar sustu, sonra ilâve etti:

— Dikkâtlî ol. Bu hadisenin bir yerlerinde bir manyak olduğu muhakkak.

— Şaka etmiyorsun ya?

Sullivan telefonu kapadıktan sonra tekrar karanlık ve تنها caddeye çıktı. Kalico Kat'in yakınlarındaki bir binanın merdivenlerine oturarak beklemeye başladı.

Dana, bir daha kolundaki saate baktı. On dakikadan fazla beklemişti. Dumandan ve gürültüden başı ağrıyordu. Sabırsızlanmaya başlamıştı. Ensesini oğuştururken, eli başındaki şişe değince acıdan yüzü buruştu. Garsonlardan birinin omzuna dokunması üzerine yıldırım gibi arkasına döndü.

Garson:

— Mr. Dana siz misiniz?, diye sordu.

Garson, yorgun yüzü, gözleri uykusuzluktan kızarmış ve ufak tefek bir adamdı. Önlüğü kirliydi. Dana başını sallayınca garson devam etti:

— Telefon. Arka odaya gelin, lütfen. Bir hanım arıyor.

Telefon eden Lotti Hingins'ti. Sesinde bir anormallik vardı. Bu sefer alaylı ifadesi yoktu. Korkmuş olduğu belliydi. Zaten kadının ilk kelimelerinden anlaşıyordu.

— Dana, gelemiyorum. Gelmiştim fakat kaçmak zorunda kaldım.

— Neden?

— Orada kalamadım. Korktum, hepsi o kadar.

— Seni korkutan neydi?

— Birisini gördüm.

— Bana söyleyeceğin adamı mı?

— Şey... orasını terke mecbur oldum. Eve gidiyordum, fakat... yalnız gitmeye korktum. Ne yapacağımı bilmiyorum.

— Bana kim olduğunu söyle. Studyoda gördüğün adam benim için tehlikelidir. Bu sebeble derhal söylemem lâzım. Senin için de tehlikeli olabilir.

Önüme kim çıkarsa çıksın hemen söylemelisin. Polise neden gitmedin?

— Çünkü sana anlatmak istiyorum.

— Pekâlâ, şu halde anlatabilirsin.

— Şimdi anlatacak olursam gelmezsin.

Dana:

— Gelirim, diye söz verdi.

Terliyordu. Tam işin sonuna gelmişken korkuyordu. Sadece kendi için değil, Lotti Higgins için de korkuyor ve endişe ediyordu.

— Lotti, dedi. Hemen geliyorum. Nerede olduğunu söyle.

— Evime yakın bir yerden telefon ediyorum. Bir tütüncüden. Evin adresi, Myrtle Caddesi numara 21-A. Hakikâten gelecek misin?

— Mümkün olduğu kadar çabuk geleceğim.

Kadının sesinden ferahlanmış olduğu belliydi.

— Bu geceyi benimle beraber geçirmeni istiyorum, sevgilim. Sende bir mahzuru var mı?

— Geldiğim zaman bu husus hakkında konuşuruz.

Dana telefonu kapadıktan sonra meyhanenin dumanlı havasına döndü. Garson tuvaletten çıkan birisine yardım ediyordu. Adam sarhoştı. Tuvalete yakın localardan birisine giderken ayakları yerde sürünüyordu. Bütün ağırlığını garsoun zayıf omuzlarına yüklemişti. Locadaki adam Peter Norcross'tu. Zaten zayıf olan yüzlü, içkiden bûsbütün uzamıştı. Omuzları arasında duran kocaman başı iyi yana sallanıyordu. Altın çerçeveli gözlüğünün bir atkısı kulağından çıkmış olmasına rağmen farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Dana:

— Peter!, diye seslendi.

Garson, Dana'ya sordu:

— Bu bûcür herifi tanıyor musun?

— Evet, tanıyorum. Ne zamandan beri burada.

— Yarım saat kadar evvel geldi.

— Sarhoş muydu?

— Hayır, ayıktı. Barda bir kadeh içtikten sonra şu haline baktın.

— Pekâlâ. Ona ben bakarım.

Garson uzaklaştı. Dana, Peter Norcross'un karşısındaki iskemleye ilişti. Peter, onun varlığından haberdar değilmiş gibiydi.

Dana sert bir sesle:

— Peter, dedi. Kendine gel.

— Kimsin sen?

— Henry Dana. Başımı kaldır.

Dana masanın üzerinden uzanarak Peter'in başını kaldırdı. Adamla göz göze geldiler.

Dana:

— Sen sarhoş değilsin, dedi. Kimi aldatıyorsun?

— Ha?

— Buraya geldiğin zaman ayıktın. Birttek içki içtin ve şimdi de sarhoş numarası yapıyorsun, sebeb?

Küçük adamın baykuş gözlerine bir anlayış ifadesi geldi. Gözlerini kırıştıracak Dana'ya baktı.

— Merhaba, Henry, dedi. Sen burada ne arıyorsun?

— Bu suali ben sana sorayım. Evinden epey uzaklaşmışsın.

Peter, kıkır kıkır güldü:

— Çok, ama çok uzak. Sen de evinden uzaklardasın.

— Lotti Higgins mi? Lotti? Kim bu kız?

Dana terslenerek:

— Numara yapma, dedi.

— Bu ismi hiç duymadım.

— Onu tanımadığından emin misin?

Peter alaylı bir ifadeyle sordu:

— Tanımam lâzım mı?

Dana, daha ileri gitmekten vaz geçti. Peter Norcross, Lotti'yi korkutarak buradan kaçmasına sebep olan adam olabilirdi. Her-nedense, Peter, sarhoş numarasından vazgeçmiyordu. Dana, onun sarhoşluğunun numara olduğundan emindi. Biraz sert davranacak olsa herkesin dikkatini çekebilirdi. Ayağa kalktığı zaman Peter'in başını masaya koymak üzere olduğunu gördü.

— Kay'e hürmetlerimi bildir.

— Canın cehenneme, Henry.

On dakika sonra, Mirtle Caddesinde Lotti Higgins'in apartıma-nının önünde duruyordu. Bina kahverengi tuğladan yapılmıştı. İkinci kata kadar beyaz badanalıydı. Caddeye bakan bazı pence-relerde ışık olmakla beraber bu pencereler sımsıkı kapalıydı. Cadde sessizdi. Apartımanın karşısındaki bir sokak lâmbası caddeyi sarı bir ışıkla aydınlatıyordu.

Dana, apartımanın kapısının merdivenlerini çıktı. Kapıda oto-matik kilit vardı fakat kapı, tam olarak kapanmamıştı. Lotti'nin dire kapısını çaldı ve bekledi.

Cevap yoktu.

Acaba Lotti'den daha mı evvel gelmişti? Köşe başındaki bü-fe kapanmıştı. Demek ki Lotti gelmişti. Zaten tam olarak kapan-mamış olan kapıyı iterek apartmanın holüne girdi. Merdivenler loş bir aydınlıkla üst kata doğru uzanıyordu. Merdivenlerde bir kumıldama görmüş olduğunu zannetti, fakat merdivenlerin altına geldiği zaman birşey göremedi. Üst katlardan bir yerden, münakaşa eden bir çiftin sesi duyuluyordu.

Bu sesi dinliyerek bir an kadar durdu, sonra, sessiz adımlarla uzun koridorun dibindeki kapıya gitti. Bu kapı da sokak kapısı gibi aralıktı. Kapının aralığından bir ışık süzülüyordu. Oda dar-madağınıktı.

Lotti'nin vermiş olduğu adrese gelip gelmediğini anlaması için kapıdaki isim plâkasına bakmasına ihtiyaç yoktu. Kadının dairesi de, kendi stüdyosu gibi hunharca tahrip edilmişti. Duvarın dibinde parçalanmış bir ambador duruyordu. Yatak odasının kapısı yanın-daki bir iskemle ters dönmüştü. Yerdeki halılar bile yerinden oynanmıştı.

Dana, hol kapısını açık bırakarak içeri girdi ve seslendi:

— Lotti?

Cevap yoktu.

Midesinde bir eziklik hissetti. Mutfakta ışık vardı. Mutfığa doğru gitti. Mutfak penceresi açıktı. Açık pencereden, yukarıya doğru tırmanan yangın merdivenini gördü. Yukarlardan bir derden münakaşa eder gibi konuşan bir kadın sesi duyuluyordu. Kadının sesine başka bir ses daha karıştı...

Dana, ellerini pencerenin pervazına dayıyarak başını pencereden dışarı uzattığı zaman bir çılglık duydu.

Evvvelâ, çılgının geldiği yönü tayin edemedi. Çılgılık, her yönde yankılar yapıyor ve her yönden duyuluyor gibi geliyordu. Binaının arka tarafındaki tuğla duvara çarpıyor ve korkunç bir şekilde duyuluyordu.

Dana başını çatıya doğru kaldırdı.

Karanlık bir cismin, loş aydınlıkta dönerek düşmekte olduğunu gördü. Beton zemine yaklaşan cismin dış hatları belli oluyor ve sanki havayı tutmak istermiş gibi kıvranıyordu. Cisim yaklaştıkça çılgılık ta artıyordu.

Göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir zamanda, çılgılık, yere çarpan bir cismin çıkarttığı feci sesle beraber birden kesildi...

Dedektif Evans, Lotti Higgins'in oturma odasındaki yuvarlak masanın etrafında dolaştı ve yere devrilmiş olan ambadora baktı. Ambadorun porselen parçaları, mutfaktan vuran ışığın altında pırıl pırıl parlıyordu. Sullivan'ın yüzü terden kızarmıştı. Kaşlarını çatmış kapıda duruyordu.

Sullivan:

— Çok geç, dedi. Çok geç kaldık.

Açık mutfak penceresinden, avludaki sesler duyuluyordu. Kimi avluda, kimi çatıda, bazıları da komşu binaların çatılarında meşguldüler.

Evans içini çekti. Kendisine yardımcı olabilecek bir delil bulabileceğinden emin değildi.

— Vücudünde herhangi bir iz var mı?, diye sordu.

— Bir ayakkabısı yok. Şimdi onu arıyorlar. Bulamazlarsa, ya kendisi atladı veya düştü.

Evans yüzünü buruşturdu.

— Ne düşmesi?, dedi. Buz gibi cinayet.

Sullivan inatçı bir ifadeyle:

— Doktorun söylediğine göre, kadında herhangi bir mücadele izi yok, dedi.

Evans alay etti:

— Yok canım?

— O halde ispat et, Ed.

— Kadını, yangın merdivenine tırmanırken görmüş olan birisi çıkabilir. Nasıl olsa, kadının çığlığını birçok kimse duymuş. Belki şansımız yaver gider.

— Bu hususa fazla güvenme.

Sullivan, kırmızı yüzünü kurulayarak Dana'ya döndü:

— İlâve edecek başka birşey var mı?

— Hiçbir şey yok. Size fazla bir yardımımın dokunacağını sanmıyorum.

Lotti'nin oturma odasındaki büyük divanın üstüne oturdu. Yüzünün hatları gergin ve yorgundu. Takip edemiyeceği kadar fazla hadise oluyordu. Yalnız bir hakikatı kafası alıyordu. O da geç kalmış olmasıydı. Şayet, bir dakika kadar evvel gelebilmiş olsaydı, Lotti Higgins, belki şimdi hayatta olacaktı. Kadının anlatacaklarını evvelâ kendisi dinlemek istemişti. Polise haber vermemekle bir kumar oynamış ve bu kumarı kaybetmişti. Evans'la Sullivan'ın hemen peşinden ortaya çıkmalarını hayretle karşılamıştı. Dikkâtle Sullivan'a bakınca, onun Greenwich meydanındaki büfede gördüğü adam olduğunu hemen hatırladı.

Sullivan'a hitap ederek:

— Bu akşam hep beni takip ettin, değil mi?, Diye sordu.

Sullivan'ın yerine Evans cevap verdi:

— Sully'ye seni göz altında tutmasını ben söyledim. Stud-yonda olan hadise yenir yutulur gibi değildi. Metro hadisesinin hemen peşi sıra olması, bu işin devamı olacağını anlatıyordu.

— Metro hadisesi bir kaza değildi ki.

Evans başı ile tasdik etti.

— Doğru. Şimdi sana inanıyorum. Fakat sana inanmış olmam, eskisinden daha fazla birşey biliyoruz demek değildir. Biraz daha fazla açıklama yapmak zorundasın, Mr. Dana.

— Buraya gelişim kadının ölümünden sonra oldu.

Sullivan lâfa karıştı:

— Benden bir dakika kadar erken geldin ki, bu kadar zaman, zavallı kadını çatıya kadar kovalayıp onu aşağı itmene kâfi gelirdi.

— Fakat ben yapmadım. Hem neden yapayım? Tablolarımı tahrip eden adamı görmüş olduğunu söyledi. O adamın kim olduğunu söylemek için beni buraya çağırmıştı.

F. : 4

- Peki, neden polise gitmedi?
- Bilmiyorum. Evvelâ benimle konuşmak istediğini tahmin ederim.

Sullivan mırıldandı:

- Söylediklerinin manası yok.
- Charley Powell'in arkadaşı olduğu için kadına pek önem vermiyordum. Kadın Charley'in modeliydi, benim değil. Tahminime göre, kendisi ile ilgileneceğim bir fırsat olarak kabul etti. Bunun tek izah yolu bu.

Evans, saçlarını sıvazladı. Birşeyler söylemeye hazırlandı sonra vazgeçerek mutfaktan odaya giren bir polise döndü. Diğer polisler de avludan dönüyorlardı. Polis Evans'ın kulağına birşeyler fısıldadı. Beraberce ön kapıya giderek konuşmaya başladılar. Dana, huzursuzlukla kıpırdanıyordu. Odaya dolan polislerin yüzlerinde düşmanca bir ifade vardı. Sullivan'a yanaşan bir polisin fısıldaması üzerine Sullivan dışarı çıktı. Ambulansın sesi duyuluyordu.

Evans, alt dudağı ile oynayarak odaya girdi.

- Hadise şu şekilde bir yöne giriyor, dedi. Bu kadın sana telefon ederek, bilmen lâzım gelen birşey görmüş olduğunu veya bildiğini söyledi. Bunu ya sana anlatacak veya kimseye anlatmıyacaktı. Onunla Kalico Kat meyhanesinde buluşacaktınız.

Dana:

- Doğru, diye cevap verdi.
- Fakat, orada yoktu değil mi?
- Hayır. Meyhanedeyken kadından ikinci bir telefon geldi.
- Orada konuştuğunuz ufak tefek adam kimdi? Sullivan, kendisinden geçmek üzere olan bu adamla samimi olarak konuşmuş olduğunu söyledi.

Dana sıkıntıyla kımıldandı.

- O adam Peter Norcross'tu, dedi.
- Lotti Higgins'i tanyor muydu?
- Tanyor olabilirdi. Charley'le beraber gezen kadının Peter'le tanışmış olması muhtemel.
- Lotti'yi o barda görmüş olduğunu söyledi mi?
- Doğru dürüst cevap veremiyecek kadar sarhoş görünüyordu.

Evans kısa bir an sustuktan sonra:

- Mümkündür, dedi. Lotti Higgins'i korkutup kaçırın adam o olamaz mı?
- Belki.

— Pekâlâ. Norcross ile daha sonra konuşuruz. Şu Mrytle so-
kağının köşesindeki büfeye gelelim. Buraya geldiğin zaman ka-
pahydı dedin. Bir kaç dakika kapıda oyalandın sonra apartımana
girdin.

— Evet.

— Sullivan seni burada bulduğunu söylüyor, doğru mu?

Dana başını eğerek müsbet bir işaret verdi.

— İçeri nasıl girdin?

— Kapı aralıktı.

— Anahtar kullanmadın mı?

— Anahtar yoktu. Kapıyı açık buldum.

— Anahtarı neden sormuş olduğumu izah edeceğim. Kadının.
kendi kapısını anahtarı ile açıp içeri girdiğini biliyoruz. Çantasın-
da bulduk. Fakat ikinci bir anahtar da sokak kapısının üstündey-
di. Şu anda parmak izi kontrolü yapılıyor. Tahmin ediyoruz ki,
katil, kadını korkutup damdan atlamasına sebep olmuştur. Katil
yukarda uğraşırken, senin gelmen üzere kapıdaki anahtarını alma-
ya fırsat bulamamıştır. Demek ki katilde bir anahtar vardı. Belki
de Lotti, bizzat vermiş olabilir. Şu halde katil, kadının çok iyi ta-
mıdığı birisidir.

— Kadının bir çok tanıdıkları vardı.

— Çok samimi tanıdıkları mı?

Dana sinirlenmişti. Hırsla cevap verdi:

— Bunun nereden bilebilirim?

— Sadece sordum. Sende anahtar yoktu, değil mi?

— Evvelce de söyledim, hayır.

— Eve girerken kapıdaki anahtarı görmedin mi?

— Dikkat etmedim. Hayır, farkında değildim.

Evans, yanındaki polise dönerek, büfe sahibinin ve Peter
Norcross'un, getirilmesi için emir verdi. Bu sırada Sullivan odaya
girdi.

Evans, Sullivan'a sordu:

— Ayakkabıyı buldunuz mu?

— Arka avluyu karış karış aradık, Ed. Apartımanda da yok.
Katil buraya girdiği zaman kadının soyunmak üzere olduğunu dü-
şündüm ama, halen ayakta olan ayakkabının eşini bulamadım.
Yangın merdivenlerinden çıkarken, belki basamakların arasına sı-
kıymıştır diye oraları da aradığım halde yine bulamadım.

Evans'ın canı sıkılmış gibi görünüyordu.

— Eğer yoksa yoktur, dedi. Ayakkabı kendi kendine yürümez ya. Bunun ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi, Sully?

— Tabii.

Sonra, Dana'ya bakarak ilâve etti:

— Şimdiye kadar intihar olabilirdi. Fakat artık bir cinayet olduğu meydanda.

Dana, Sullivan bakışlarını tekrar Evans'a çevirene kadar, onun dik bakışlarına mukabele etti.

Evans:

— Ayakkabıyı bulacağız, dedi. Civardaki bütün çöp tenekelelerini arayın.

— Derhal.

Dana sordu:

— Lotti'nin ayakkabısını bu kadar önemli yapan sebep nedir?

Evans, yorgun görünüyordu.

— Çünkü kayıp, diye cevap verdi. Manasız olan herşey mühim olabilir. Sullivan'ın dediği gibi, bu kayıp ayakkabı hadiseyi bir cinayet haline getiriyor. Ve... senin de suçsuzluğunu ortaya koyuyor. Çünkü bu kadar kısa bir zamanda bu ayakkabıyı bu kadar kolay bir şekilde yok edemezsin.

Uzun boylu yardımcısına döndü:

— Henüz hiç bir şahit bulamadınız mı?, diye sordu.

— Ancak bir kaç tane. Şu köşedeki büfe sahibi dışarda bekliyor.

Evans, sanki bu cevabı bekliyormuş gibi:

— Hay Allah, dedi. Gönderin şu adamı içeri.

5.

Büfecinin ismi Armand Spiros'tu. Alelacele giyinmiş olduğu belliydi. Gömleğinin uçları pantolonundan sarkıyordu.

Adamı sorguya çeken Evans, en ufak bir teferruatı bile kaçırıyordu. Spiros, bahsedilen kadını tanıyordu. Kapamadan evvel büfeye gelmişti. Telofon konuşmasından bir erkeğe telefon ettiği belliydi. Kadının korkmuş bir hali vardı.

Sahne yavaş yavaş gözlerinin önünde canlanırken, Dana, Myrtle caddesinin gecenin karanlığında kıvrılarak uzandığını görebiliyordu. Lotti, Spisor'un büfesinin önünde tereddütle durmuştu. İki tane sokak lâmbası vardı. Bir tanesi yarım blok kadar ilerdeki doğu kesiminde, diğeri ise, apartımanın karşısındaki köşedeydi. Lotti, saatine baktı. Sabahın ikisine birkaç dakika kalmıştı. Büfenin sahibi sabırsızlanıyordu.

Lotti:

— Pekâlâ, pekâlâ, gidiyorum, dedi. Fakat on dakika kadar daha bekliyez misiniz? O zamana kadar arkadaşım gelmiş olur.

— Burası otel bekleme salonu değil. Arkadaşınla buluşacağın başka bir yer bul. Dükkânı kapatmak için geç bile kaldım.

Büfe sahibi kısa boylu ve şişman bir adamdı. Sağlam yapılı görünüyordu. Esmer bir yüzü ve aşağıya doğru sarkan bıyıkları vardı. Lotti, yemek için birşeyler istesem belki kapamaz, diye düşündü; geri dönerek çantasını mermer tezgâhın üzerine koydu.

— Biraz elma tatlısı istiyorum.

— Bak hanım...

— Ve lütfen kahve.

— Ateş söndü, hanım. Artık kahve soğudu. Elma tatlısı da ağırlaşmış. Ancak çöp tenekesine yakışır. Bir daha ve son olarak söylüyorum. Kapatıyorum, anlaşıldı mı?

Sonra sesi bağırır gibi yükseldi.

— Hem seni sıkan nedir? Eğer arkadaşın gelecekse, nasıl olsa on dakikaya kadar gelecek. On dakika nedir ki, çabucak gelir geçer.

Lotti, ısrar etti:

— Ne olur, o gelene kadar kapamayın.

— Neden korkuyorsun? Caddenin karanlığından mı?

— Evet.

Büfe sahibi, kadını alıcı gözüyle süzdü. Adamın bakışlarına tahammül etmesi lâzımdı. Adamdan ürkmekle beraber kaçamazdı da. Dükkân, şehrin karanlığı içinde aydınlık bir ada gibi duruyordu.

Lotti, mermer tezgâhın arkasındaki sararmış aynaya baktı. Başında küçük bir şapka vardı. Kızıl ve gür saçları omuzlarına kadar dökülüyordu. Arkasındaki yazlık elbise pahalı cinsten ve çok şıktı. Yüzü bembeyaz ve ifadesi endişeliydi. «Cidden korkmuş gibi bir halim var» diye düşündü.

Dükkân sahibi, elektriğin düğmesini çevirdiği zaman, etraf yavaş yavaş karardı. Lotti, döner taburede adama döndü ve:

— Lütfen..., dedi.

Şişman ve kısa boylu adam:

— Seni evine kadar götürüyüm, dedi.

— Fakat arkadaşına kendisini burada bekliyeceğimi söylemiştim.

— Sen bilirsin. Ya evine kadar götürürüm veya kapıda beklersin. İki şıktan birisini tercih etmek sana düşer.

Lotti, acaba işi büyütüyor muyum?, diye düşündü. Belki de bütün korkusu hayâl mahsulüydü. Karanlık caddeyi bu adama tercih ederdi. Bu düşünce ile taburesinden indi.

— Şu halde dışarda beklerim.

— Sen bilirsin.

Armand Spiros'un konuşması bittiği zaman Evans, oturduğu iskemlede kımıldadı. Arka avludan halâ mırıltı halinde sesler duyuluyordu.

Evans, iskemlesinde öne doğru eğilerek Spiros'a sordu:

— Kadın bir daha görmedim, değil mi? Onu bırakıp gittikten sonra tekrar gördün mü?

— Hayır, görmedim. Onu bıraktıktan sonra doğru evime gittim. Beni ilgilendiren bir husus değildi.

— Kadının beklemekte olduğu arkadaşını gördün mü?

Spiros'un bakışlarında kırgın bir ifade vardı.

— Etrafta kimselerin olmadığını söylemiştim. Onu öldürmüş, değil mi? Muhakkak arkadaşı yapmıştır...

Evans, Dana'ya bir göz attı.

— Biz de bunu öğrenmeye çalışıyoruz, dedi. Pekâlâ, Spiros, çok teşekkür ederim. Bize oldukça yardımcı oldun.

Sullivan, Spiros'un gidiğinden sonra, oniki yaşlarında bir çocuğu odaya alınca, Dana, hayretini güçlükle gizleyebildi.

Evans'ın tutumu derhal değişti. Kendisinin de çocuğu olmaydı. Onlara nasıl muamele edileceğini biliyordu.

— Miss Higgins'i tanıyor muydun, Polly?

— Oh, evet, efendim. Onu çok iyi tanırım.

— Onu bu akşam sokakta görünce tanıdın, değil mi?

Polly Cane, Higgins'i tanıdığından çok emindi. Küçük kız, uzun boylu ve zayıftı. Arkasında yün bir sabahlık vardı. İnce ve zayıf yüzünde korkudan ziyade bir merak ifadesi vardı. Sullivan, bir bardak sütle odaya girdi. Kız, sütünü yudumlayarak bir iskemleye oturdu. Uyuyamamış olduğunu söyledi. Hayır, uyanması için bir sebep yoktu. Yatağı, Myrtle caddesine bakan pencerenin yanındaydı. Bu sebeble, uykusu kaçınca, pencereden etrafı seyretmeye başlamıştı. Hayır, bir sebep yoktu. Tabii, Miss Higgins'i görene kadar...

Büfedeki bütün lâmbalar söndükten sonra, Spiros'un aceleyle uzaklaşan ayak seslerini bekleyerek, ıssız caddede tek başına bekledi. Cade bomboştı. Çok uzaklardan metronun sesi ve kuzey tarafından doğru bir vapur düdüğü duyuluyordu. Lotti, bir müddet büfenin kapının aralıkta sessizce bekledi. Korkacak birşey yoktu. Görmüş olduğunu nasıl olsa görmüştü; ve Dana'nın resimlerini

tahrip eedn adam kendisinin damda saklanmış olduğunu bilmiyordu. Hadiseyi hatırlayınca dehşetten tüylerinin ürperdiğini hissetti. Belki hemen polise bildirmesi lâzımdı. Tekrar saatine bakmak istedi, fakat, etraf çok karanlık olduğundan saatini göremiyordu. Acaba Dana'nın geç kalmasına sebep neydi? Bu saate kadar gelmiş olmalıydı. Belki de gelmiyecekti. Kendisini beğenmiyor ve yüz vermiyordu. Charley Powell ile aralarındaki münasebeti bildiğinden şüphesi yoktu. Belki de bu sebebden yüz vermiyordu. Fakat artık herşey değişecekti. Yardım etmesi lâzımdı, çünkü, bu hadiseye beraberce karışmış oluyordu. Artık kendisine ehemmiyet verecekti... Tabii gelirse.

Artık Dana'nın gelmiyeceğine iyice kanaat getirmişti ki, yaklaşmakta olan ayak seslerini duydu. Ayak sesleri köşeden geliyordu. Bulunduğu kapıya doğru yaklaşan, ölçülü ve mesafeyi yutarak kateden topuk seslerini dinledi. Gelen her kim ise, kendisini burada görmeden geçemezdi... Gelen Dana ise, bu fevkalâde olurdu. Ya gelen Dana değilse?!...

Kapıdan uzanarak caddenin köşesine doğru baktı.

Adam blokun yarısına kadar gelmişti ve tam kaldırımın ortasında yürüyordu. Adamın arkasından vuran ışık, adamın yüzünü karanlıkta bırakıyor ve gölgesini bulunduğu yere kadar uzatıyordu. Gelen Dana değildi...

Lotti, yaklaşmakta olan adama bakarken bütün adaleleri paralize olmuş gibi dondu kaldı. Bağırarak istiyor fakat sesi çıkmıyordu. İçinde bulunduğu şu anda, bütün plânlarının ne kadar çocukça ve tehlikeli olduğunu anıyordu. Keşke Dana'nın sözünü dinlemiş olsaydı. Sanki şiddetli bir darbe yemiş gibi derin bir nefes aldı. Adam da şimdi durmuştu. Bitmeyecekmiş gibi gelen uzun bir dakika adamla bakıştılar. Sonra adam, kendisinden emin ve ne yapacağını bilen bir kimse gibi ölçülü adımlarla ilerlemeye başladı.

Bacakları, beyninin verdiği emirlere riayet etmiyordu. Koşmak istiyor fakat yerinden bile kımlıdıyamıyordu. Sonra, olduğu yerde aniden dönerek, çığlık atarak nefesini sarfetmek istemiyormuş gibi, ses çıkarmadan koşmaya başladı.

Adam da kadının arkasından koşuyordu. Aralarındaki mesafe gittikçe kapanmaktaydı.

Lotti, birden hızlanarak ileriye doğru fırladı. O zamana kadar unutmuş olduğu adaleleri harekete geçmişti. Apartmanın kapısına kadar koştu. Duyduğu dehşetten, kafası adalelerinden daha iyi çalışıyordu. Apartmanın kapısındaki merdivenlere henüz

yetişmemişti. Şayet apartmanın kapısı kapalıysa, çantasından anahtarlarını çıkartıp kapıyı açmasına fırsat kalmıyacaktı. Kaçmaya ve içeri girmeye muvaffak olamayınca yakalanacağı muhakkaktı. Fakat bazen otomatik kapı iyi çalışmaz ve aralık kalırdı. Şu an, kapının iyi çalışmadığı ana tesadüf etmeliydi. Aksi halde her şeyini kaybetmiş olacaktı. Kaçmaktan vazgeçerek kendisini takip etmekte olan adamla yüzleşebilirdi. Ama buna cesareti yoktu. Yüksek topukları kaldırımlarda akisler yapıyordu. Caddeyi geçerek binanın kapısına yetişti. Arkasından koşan ayak seslerinin hızlanmasından, kendisini, kapıdan içeri girmeden yakalamak istediğini anladı.

Basamaklardan çıktı. Ayağının sürtmemesi ve topuklarının merdivene takılması için dua ediyordu. Basamakları zorlukla çıkabildi. Apartman kapısının sarı kolunu iterken, derin derin nefes alıyor ve göğsü körük gibi inip kalkıyordu.

Kapı ağır ağır açılırken bütün gücü ile kapıya yükleniyordu. Nihayet içeri girmiş ve holün güven verici aydınlığına kavuşmuştu...

Küçük Polly Cane, Evans'ın son sualine karşı fazla bir ilgi göstermeden cevap verdi ve boşalmış olan süt bardağına baktı.

— Demek ki Miss Higgins'i bu kadarlık gördün. Miss Higgins, apartmana girdi ve arkasından koşan adam da onun peşinden geldi, değil mi?

— Evet, efendim. Onun bir daha göremedim.

Küçük kız, gözlerini iri iri açarak sordu:

— Miss Higgins öl... öldü... mü?

— Bir kaza geçirdi.

Sullivan küçük kızı dışarı çıkardı. Evans, endişeli bir tavırla odada dolaşırken Dana, bir sigara yaktı.

Evans:

— Pekâlâ, dedi. Kadının hareketlerini buraya kadar takip etmiş olduk. Bildiğimiz kadarı, kadının ayakkabıları ayağındaydı. Ve kadının peşinde bir adam vardı. Hiç olmazsa apartmanın holüne kadar. Damdan düşmediğini de biliyoruz. Burada kadının başına gelenleri de tahmin etmek çok kolay.

Dana, başı ile tasdik etti. Lotti'nin son hareketleri oldukça aleniydi. Açıkça anlaşılabilirdi. Evans, şahitlerin söylemiş ol-

duklarını birbirine bağlayıp hadiseyi canlandırmaya çalışırken Dana, ellerini kenetlemiş olarak oturuyordu.

Oturduğu dairenin kapısı karanlıkta kalıyordu. Koyu yeşil boyalı kapının üstündeki piring kilip parlıyordu. Parmakları çantasındaki anahtarları ararken, yüksek ökçeli ayakkabılarının topuk sesleri merdivenlere doğru yankı yapıyordu. Gırtlığında düğümlenmiş bir feryat olmakla beraber sesi çıkmıyordu. Bağırarak kadar bile nefesi kalmamıştı. Kapısına doğru yürürken bacaklarının bükülecek gibi olduğunu hissediyor ve sarhoş gibi ayakta sallanıyordu.

Anahtar?! Pudriyeri, ruju, yumruk gibi tortop olmuş mendi-
li ve bozuk para çantası... Anahtarları bir türlü bulamıyordu...
Ağız açılmış derin derin nefes alıyordu. Yorgun ciğerleri göğsünü
körükleme gibi kaldırıp indiriyordu. Kalbinin çılgın gibi çırpındığını
hissetmekten ziyade duyuyordu. Sonra... parmakları anahtarın
soğuk demiri üzerine kapandı...

Anahtarları kilide sokup kapısını açtığı zaman, apartımanın giriş kapısına bir göz attı. Kapı hemen hemen kapanmak üzereydi... hemen hemen... Bir el kapıyı tutmuş, kapanmasına mani oluyordu. Lotti'nin bütün görebildiği, gecenin karanlığında parlayan beyaz bir gömleğin kol kapaklarından çıkan bir eldi. Nefesini tutup kendisini içeriye attı. Kapıyı çarparak kapattıktan sonra arkasını kapıya dayadı. Yorgunluktan gitmiş harap olmuştu.

Kendisine uzun gelen bir zaamın olduğu yerde kaldı. Korku içini kemiriyor ve baygınlık veriyordu. Apartımanın holü sessizdi. Nefesi yavaş yavaş normale dönüyordu. Gırtlak kurumuştur. Tükürüğünü yutabilmek için tekrar ve tekrar yutkunmak zorunda kaldı.

Nihayet kalp atışları yavaşlamıştı. Dikkatle dışarıyı dinledi. Kapısına yaklaşan ayak sesleri yoktu.

Artık emniyette sayılırdı.

Acaba kurtuldum mu?, diye düşündü.

Dana'ya telefon ettiği zaman, Dana'nın devamlı ikazları ile sınırlarının ne kadar gerilmiş olduğunu hatırladı. Tehlike mefhumunu o zaman anlıyamadı. Fakat şimdi, tehlike burnunun ucuna kadar gelmiş kendisini tehdit ederek bir yerlerde bekliyordu.

Lotti oturma odasına girdi ve yuvarlak sehpanın üstündeki gece lâmbasını yaktı. Odanın mobilyaları içine bir nevi güvenlik

veriyordu. Hadiselerin reaksiyonu tesirini gösteriyor, vücudu gevşiyor ve adaleleri yumuşuyordu. Çaresizlik içinde bocalamakta olduğunu hissediyordu. Neden bağırıp yardım istememişti? Bağıracağı takdirde muhakkak birisi duyacak ve yardımına gelecekti. Tehlikenin henüz uzaklaşmamış ve yakınlarda dolaşmakta olduğundan emindi.

Telefon, odanın karşı köşesindeki divanın yanındaki sehpanın üzerinde duruyordu. Telefona doğru yürüdü. Sonra tereddüt ederek durdu. Acaba şimdi polise telefon etmeli miydi? Peşinden koşan adamın, apartımanın etrafında dolaştığı düşüncesi tüylerinin ürpermesine sebep oluyordu. Telefonun ahizesi elinde olduğu halde saatine baktı. Dana'ya telefon edişinden bu yana çok az bir vaktin geçmiş olduğunu hayretle gördü. Dana'ya bütün vasıta imkânlarını tanımış olsa bile, şu anda ancak, Myrtle Caddesinin köşesine gelmiş olabilirdi. Büfenin kapanmış olduğunu görecektive eve gitmiş olacağını tahmin ederek buraya gelecekti.

Beş dakika daha beklemeye karar verdi. Gördüklerinin polise anlatılıp anlatılmıyacağını Dana'nın karar vermesini istiyordu.

Masanın üzerindeğisigara kutusundan elleri titreyerek bir sigara aldı. Dudaklarının arasına kısırdı. Etrafına bakınarak kibrit aradı. Çakmağı yatak odasıındaydı. Yatak odasının ışığını yaktı ve gümüş çakmağının komodinin üstünde olduğunu gördü. İçtiğisigaranın sinirlerini yatıştırması bakımından bir faydası olmadı. Bir kadeh birşey içmesi lâzım geldiğini düşündü.

İçkiler mutfaktaydı. Mutfakta tepeden sarkan ve küçük bir plâstik kordon vasıtası ile yakılabilen bir lâmba vardı. Lâmbayı yakmak üzere elini kaldırıp plâstik kordonu aradı, fakat kordon, durması lâzım gelen yerde yoktu. Şaşkın bir tavırla elini başının etrafında dolaştırarak kordonun aradı. Evde başka bir yer açık olduğu zaman, kordon rüzgârın tesiri ile mutfak penceresine doğru sallanırdı. O tarafa doğru uzanarak hafif hafif sallanmakta olan kordonu buldu.

Fakat lâmbayı yakmadı.

Olduğu yerde donup kalmıştı.

Evde açık olan başka bir yer vardı. Bu hava cereyanı ancak, sokak kapısı ve mutfak penceresinin aynı anda açık olduğu zaman meydana gelirdi. Sokak kapısı?!... Sokak kapısını kilitlemiş miydi? Nefes nefese eve girdiği zaman kapının zincirini takmamış mıydı? Yoksa bunu düşünemiyecek kadar acele mi etmişti?...

Sokak kapısı açıldı. Mutfak penceresine doğru akıp giden hava cereyanını bacaklarında hissedebiliyordu. Mutfak penceresi küçük

bir avluya bakıyordu. Pencerenin önünden geçen yangın merdiveninin ucu bu avluya iniyordu.

Lotti, elini kordondan çekti. Karanlıkta olmak kısa bir süre için bile olsa insanın içine bir güvenlik hissi veriyordu. Hiç kımıldamadan duruyor ve dikkatle etrafını dinliyordu. Hava cereyanını halâ hissedebiliyor ve çok hafif bir çıtırdı duyabiliyordu. Bu sesin, açılan kapının tekrar kapanmasından hasıl olan ses olması lâzımdı.

Birisi eve girmişti.

Bir an için gelenin Dana olabileceğini düşündü, Oturma odasından gelen hafif ayak seslerini duyduğu zaman, Dana'nın ismi dudaklarına kadar gelmiş ve ona seslenmek üzereydi. Ayak sesleri doğrudan doğruya mutfığa doğru yaklaşıyordu.

Bu sefer olanca gücü ile bir çığlık attı. Attığı çığlık, gecenin sessizliğinde yankılar bırakarak gırtlığını paralarcasına çıkmıştı. Fakat bu çığlığının adama mani olmayacağını çok iyi biliyordu.

Olduğu yerde dönerek açık olan mutfak penceresine doğru se-yirtti. Ani bir el darbesi ile pencereye gerilmiş olan sinek telini parçaladı. Arkasında, devrilmeden dolayı hasıl bir ses duydu. Oturma odasındaki lâmba söndü. Lotti, pencereden çıkarak yangın merdiveninin demir plâtförmünün üstünde durdu. Aşağı mı yoksa yukarı mı gitmesi lâzım geldiğine dair bir karar veremiyordu. Avluyu çeviren binalar, koyu gölgeler halinde yükseliyordu. Aşağıdaki avlunun kapısında bir asma kilit asılıydı ve kapının üstü tırmanamayacağı kadar yüksek ve aynı zamanda dikenli tel ile kaplanmıştı.

Gidebileceği tek bir yer vardı.

Yukarı tırmanmak...

Bu ana kadar, Lotti'nin hareketlerini takip etmek oldukça kolaydı. Evans, kafasında canlandırarak anlattıkların deliller göstererek odada dolaşırken, Dana, sesini çıkarmadan onu dinliyordu. Son şahidi odaya getiren yine Sullivan oldu.

— Bu bay Gustav Stein'dir, dedi. Amatör bir astronomdur. Anlattıkları oldukça enteresan şeyler. Karşıdaki binanın damından bütün hadiseyi görmüş olduğunu söylüyor.

Gustav Stein ufak bir adamdı. Bir çalı demedini andıracak kadar sık saçları vardı. Hareketleri sinirli ve huzursuzdu. Evans daha sualini tamamlamadan bir literatürden okuyormuş gibi hemen

cevap verdi. İngilizcesi bozuk olmakla beraber mühim sayılmazdı. Ne gördüğünü biliyordu. Gördüklerini o kadar güzel verimli bir tarzda anlattı ki, anlattıklarında hiçbir şüpheye yer yoktu.

Stein, bilinen ve evvelce tespit edilen bir meteor akımını görebilmek ümidi ile çatıdaki terasa çıkmıştı. Bu arada Lotti'nin mutfak penceresinden çıkarak yukarı tırmandığını görmüştü. Yukarı tırmanın adamı da görmüş olmakla beraber tanınmasına imkân yoktu. Etraf çok karanlıktı. Fakat binanın çatısında konuşulanları duyabiliyordu.

Evans, Dana'ya baktığı zaman burun delikleri helecandan kabarmıştı.

— Kadın topallıyor muydu?

— Topallamak mı?

— Sanki ayakkabısının teki yokmuş gibi.

— Ah, bakın buna dikkât etmedim. Fakat yangın merdivenin-den yukarıya doğru tırmandığını gördüm. Adam da hemen arkasından tırmanıyordu...

Lotti,, mutfaktan doğru gelen sert ayak seslerini işitti. Sırtını duvara yaslayarak saklandı. Bunun faydasız olduğunu derhal anladı. Adamın, nereye gitmiş olduğunu anlamaması için aptal olması lâzımdı. Bu düşünce ile hareket ederek yaptığı gürültüye aldırmadan merdivenlerden tırmanmayı başladı. Arkasından, takip eden adam tarafından daha fazla yırtılan sinek telinin gürültüsü duyuldu.

İkinci kattaki pencere kapalı ve karanlıktı. Lotti, aşağıya doğru uzanan karanlık kuyuya baktı. Bulunduğu yere doğru yükselen gölgeyi gördü. Demir korkuluklara sımsıkı yapışarak bir feryat kopardı. Sesi, binaların çerçevelediği dar avluda yankılar yaptı.

Üçüncü kata doğru tırmanmaya başladı. Ayakkabılarından bir tanesi ayağından çıkıp aşağıya doğru yuvarlandı. Kuvvetli kesilmiş ve ciğerleri sancımaya başlamıştı. Fakat bütün gücünü bacak adalelerine vererek tırmanmaya devam etti. Kulaklarında müthiş bir uğultu vardı.

Yangın merdivenleri, kendisini takip eden adamın ağırlığı altında sarsılıyordu. Üçüncü katın sahanlığına geldiği zaman, adam kendisinden yarım merdiven kadar bir mesafedeydi.

Dördüncü kata çıktığında bu mesafe bir kaç basamağa inmişti. Adam elini uzatarak Lotti'nin eteğini yakaladı. Eteğin ucu kuru ve gürültülü bir sesle yırtıldı. Karşıdaki bir binanın pencerelelerinden birisinde bir ışık yandı ve bir kadın başını dışarıya uzatarak seslendi. Açılan başka pencerelerde vardı fakat. Lotti duramazdı. Arkasındaki adamı, hiçbir şeyin durduramayacağı belliydi. Açık bir pencere bulmak ümidi ile tırmanmaya devam etti.

Bütün pencerler kapalıydı. Şimdi son kata gelmiş ve çatıya çıkmıştı. Çıplak ayağının altına batan öteberi canını yakıyordu.

Adamın başı çatının kenarından göründü. Lotti binanın arka tarafına doğru geri geri çekildi. Aşağıdan bir yerden sesler duyuluyor, birisi polis diye bağırıyordu. Fakat onlar kadının yukarda olduğunu bilmiyorlardı. Adamı tanımıyorlardı. Adamın bu akşam yapmış olduğu şeyi bilmiyorlar ve ne yapmak üzere olduğunu farkedemiyorlardı.

— Hayır, diye fısıldadı. Yapma...

Topukları sert bir şeye çarpınca sendeledi. Çatıyı çerçeveleyen pervaza kadar gelmiş olduğunu anladı. Arkasında karanlık boşluktan başka bir şey yoktu.

Dudakları oynadı:

— Lütfen... Yalvarırım... söylemedim... söylemem de...

Adam hayatından memnundu. Avını kıstırmış yakalamak üzereydi. Yıldızların ışığı altında kara bir gölge gibi duruyordu. Başlı omuzlarının arasına çekilmiş, kolları yanına sarkmış duruyordu.

— Beni gördün, dedi.

— Evet, fakat ben...

— Bu gece bir evin çatısına daha çıkmıştın. Başka bir çatı. Pencereden seyrettin, değil mi?

Kadın korku ile fısırdadı:

— Hiçbir şey görmedim. Görseydim bile kimseye söylemeyecektim. Söylemeyeceğimi biliyorsun. Ne yaptığın ve neden yaptığın beni ilgilendirmez. Yalvarırım...

Adam:

— Çok üzgünüm, diye cevap verdi.

Kadına doğru yürümeye başladı. Lotti, olduğu yere büzülmeye çalıştı. Adam neredeyde kendisine dokunacak kadar yaklaşmıştı. Bütün vücudünü bir ürperti kapladı. Pis ellerin kendisine dokundurmasına müsaade etmiyecekti.

Olduğu yerde dönerek, kendisine doğru uzanan ellerden kurtulmak için ileriye doğru fırladı. Tutunabileceği hiçbir yer yoktu.

Düştüğünü hissetti. Zorlukla nefes alabiliyor ve düşerken bütün gücüyle bağırıyordu. Havada kıvranarak düştü... ve düştü...

Evans, sert bir sesle:

— Şu halde, dedi. Ayakkabısını yangın merdivenlerinden çıkarken kaybetti.

Gustav Stein:

— Tahmin ederim, diye cevap verdi. Bana da öyle geliyor.

— Çatıda kadınla beraber gördüğün adam ne oldu.

— Bilmiyorum.

— Nereye gittiğini görmedin mi?

Stein teessürle omuz silkti:

— Kadının düşmesini seyretmek müthiş bir şeydi. Kadının düşmesini seyrettikten sonra tekrar çatıya baktığım zaman adam yoktu.

Evans, ümitsizliğe düşmüş gibi görünüyordu. Adama teşekkür ederek gidebileceğini söyledi. Sullivan tekrar odaya girdi.

Ne yapayım der gibi omuzlarını silkerek:

— Gazeteciler dışarıda, dedi. Seni görmek istiyorlar, Ed.

— Şimdi olmaz. Müdüriyete gidiyoruz.

Dana'ya baktı.

— Sen de bizimle geliyorsun.

— Sebeb? Tevkif mi ediliyorum?

Evans, dik dik bakarak:

— Henüz ben de ne yapacağımı bilmiyorum, dedi.

Sabah aydınlığı, kirli bir renkle Evans'ın bürosunun pencerelerine vuruyordu. Oda sigara dumanı ile dolmuş ve pis pis tütün kokuyordu. Duvarlarda polis fotoğrafları ve bir kolej diploması asılıydı.

Evansa yorgun bir sesle:

— Bütün hadiselerde zaten bir cinayet kokusu vardı, dedi. Daha işin başında senin peşine bir adam takmış olmam lâzımdı.

Dana, iskemlesinden öne doğru uzandığı zaman bakışlarında bir donukluk vardı:

— O zamanlar bana inanmamış görünüyordun, dedi.

Evans içini çekti:

— İlk zamanlar senin bir manyak olabileceğini düşünmüştüm. Böyle hadiseler çok. Psikopatik bir aşağılık duygusundan ileri geliyor. Kendi yaptıkları şeyleri başkasının yaptığını iddia ederler.

Bir an durakladıktan sonra devam etti:

— Bu hadisede böyle bir manyakla karşı karşıya olabiliriz. Metroya itilişinden beri olabilecek bir cinayeti önleyebileceğimi zan netmiştim. Şimdi aldanmış olduğumu anlıyorum.

— Siz birşey yapamazdınız ki.

Evans, üzgün ve acılı bir sesle

— Hadiseleri iyi olarak değerlendiremedim, dedi. Hepsi bu. Şimdi elimizde ölü bir kadın var ve bu kadın olan hadiseye sadece bir seyirciydi. Söylemek lâzım gelirse, öldürmek istediği kimse sensin.

Dana, cevap vermedi.

Evans canlı bir şekilde devam etti;

— Şimdi elimizde karışık bir durum var. Lotti Higgins'in katledilmesinde taamüt olduğunu ispat etmek zor olacaktı. Halbuki bu cinayetin taammüden işlenmiş olduğunu biliyoruz.

Yorulmuş gibi kollarını yanına sarkıttı.

— Pekâlâ, dedi. Meseleyi yeni baştan ele alalım. Studyoya ne zaman dönmüştün?

— Gece yarısına yakındı.

— Studyodaki durumu görünce hemen arkadaşlarına telefon ettin, değil mi?

Dana başıyla tasdik etti.

— Siz geldiğiniz zaman saat yarımaya geliyordu, dedi. Lotti Higgins telefon ettiği zaman saat birdi.

— Kalico Kat'den ne zaman ayrıldın?

— Saat bir buçukta.

— Kadını yirmi dakika sonra ölü olarak bulduk. İşe oradan devam edelim. Şimdi arkadaşını Charley Powell ile görüşelim.

Resmî bir polis memuru Charley'i Evans'ın odasına getirdi.

Charley uykulu görünüyordu. Dana'ya merhaba diyerek elini salladıktan sonra, pencerenin önündeki bir iskemleye oturarak ayaklarını öne doğru uzattı.

Sonra uykulu gözlerini Evans'a dikti.

— Haydi bakalım, dedi. Suallere başlayalım.

Evans sinirli bir sesle:

— Hürmetsizliğiniz için bir sebep göremiyorum, Mr. Powell, dedi.

— Sadece yorgunum, müfettiş bey. Beni oldukça fazla beklettiniz.

— Daha fazla bekletmemeye gayret edeceğim. Belki Miss Higgins'in ölümü size birşey ifade etmeyebilir.

— Hergün, her yerde, bir çok insan ölür. Lotti, Benimle çalışıyordu. Arkadaştık. Bundan ne çıkar? Ölen başka arkadaşlarım a oldu.

Evans yumuşak bir sesle sordu:

— Ölen arkadaşlarınız arasında cinayete kurban giden de du mu?

Charley şaşırmış göründü:

— Hayır, yoktu.

— Lotti katledildi. Meşale biraz değişik, değil mi? Bahusus, dının size, bir modelden daha yakın olduğunu öğrendikten sonra.

— Ne farkeder?

— Oturduğu dairenin bir anahtarı da sizde miydi? Yani sizde anahtar var mıydı?

— Hayır.

— Emin misiniz?

— Evinde hiç buluşmamıştık. Ya stüdyoya veya evime gelirdi.

— Bununla beraber oturduğu yerli biliyordunuz, değil mi?

— Bende adresi vardı. Şayet bunu kastediyorsanız.

— Fakat oraya hiç gitmediniz mi?

— Belki bir veya iki defa. Yalnız onu evinden almak veya evine götürmek için. Evin içine hiç girmemiştım. Evinin bulunduğu semti sevmem.

— Bildiğimiz kadarı, Lotti Higgins'le dün geceyi beraber geçirmiş olmanız. Ondan ne zaman ayrıldınız, Mr. Powell?

— Tahminen saat onbirde.

— Nerede ayrıldınız?

— Kolevici Lokantasında.

— Onu evine kadar getirmediniz mi?

— Münakaşa etmiştik. Bunu saklamaya lüzum olmadığını sanırım. Bardaki insanların hiç olmazsa yarısı bu münakaşamıza şahit oldu. Fakat ciddi bir münakaşa değildi. Lotti, geçinilmesi güç bir kadındı. Münakaşa üzerine onu bırakarak ayrıldım.

— Münakaşanın konusu neydi?

Charley tereddüt eder görünüyordu. İlkın Dana'ya sonra elilerine baktı. Kıvrık parmakları huzursuzlukla kıvranıyordu.

— Stüdyoya gelmek istiyordu, dedi. Olmaz dedim, çünkü Dana'nın orada olacağını biliyor ve rahatsız etmek istemiyordum.

— Bununla beraber, Dana'nın studyoya dönmesinden kısa bir süre önce oradaydı. Studyoya gitmesine rıza göstermediğinize göre oraya gitmiş olmasına ne dersiniz?

Charler omuz silki:.

— İnatçıydı. Eğer bir şeyi yapmaya veya bir yere gitmeye karar verdimi, karar verdiği şeyi mutlaka yapardı.

— Şu halde sizin studyoya geleceğinizi tahmin ediyordu.

Charley sert bir sesle cevap verdi:

— Hayır.

Dana lâfa karıştı:

— Charley akşamları orada kalmadığına göre, kadının studyoya gelmesi için bir sebep yoktu.

Evans:

— Mr. Powell kadınla orada buluşmak üzere bir randevu vermediyse, hayır.

Charley:

— Randevu falan vermiş değildim, dedi. Ondan bıkmıştım. Şayet olanları benim üstüne yıkmak istiyorsanız, büyük bir hataya düşersiniz, çünkü, Dana'nın tablolarını tahrip edeceksem, Lotti'yi neden oraya çağırayım?

— Henüz kimseye birşey yüklemeye çalışmıyorum. Evinize ne zaman gittiniz?

— Saat onbir buçuğa geliyordu..

— Sonra ne yaptınız?

Charley terslendi. Camı sıkılmış gibi görünüyordu.

— Eve geldikten sonra ne yapılır? Hemen yattım.

— Saat on ikiden biraz sonra Dana sizi aradı. Telefona cevap verilmedi.

Charler şaşırmış göründü:

— Bu kadar kısa bir zamanda uyumuş olmam imkânsız. der. Uyku ilacı almıştım ama, yine de hemen uyumam mümkün olmadı. Mamafih telefonu duymadım.

— Şu halde bunu nasıl izah edecek siziz?

— İzah edemem, Dana, belki yanlış numara çevirmiş olabilir.

Dana, Evans'ın kendisine bakmakta olduğunu hissetti.

— Mümkündür, diye cevap verdi. O zaman oldukça şaşkıncıydım.

Dana'nın metronun altına itilişinden, Lotti'nin öldürüldüğü akşamki yemeğe kadar bir sürü soruldu. Dana, sorulan bu suallerden Evans'ın bir netice çıkartamadığını hissediyordu. İçini ya-

vaş yavaş bir ümitsizlik kaplamak üzereydi. Yeni günün ışıkları gittikçe kuvvetleniyordu.

Sullivan, Charley'i tekrar dışarı çıkardı. Kırmızı yüzünü Dana'ya döndürerek koltuğu altına kıştırmış olduğu paketi açtı. Paketin içinden yüksek ökçeli, kırmızı derili bir kadın iskarpini çıkardı.

— Lotti Higgins'in kayıp iskarpini, dedi. Evden bir blok kadar mesafedeki bir çöp tenekesinde bulundu. Anlaşıldığına göre, kadın iskarpini yangın merdivenlerinde kaybetmiş. Katil, kadının hemen arkasında olduğu için bu iskarpini almış olacak. Kadının peşinde olduğundan gayri ihtiyari cebine sokmuş olmalı. İşini bitirdikten sonra, farkına varıp önüne gelen ilk çöp tenekesine atmıştır.

Evans, söylenenleri başı ile tasdik ediyordu. Ayakkabıyı ters çevirerek topuğunu tetkik etti. Yüksek ökçenin altındaki küçük lastik kapak kopuktu.

Sullivan'a sordu:

— Bunun farkına vardın mı?

— Onu da aradık fakat henüz bulamadık.

— Pekâlâ. Belki birşey ifade etmez ama yine de aransın. Bunu laboratuara gönder. Ne yapacaklarsa yapsınlar. Belki birşeyler bulurlar.

Sullivan odadan çıkarken, Evans, kapıdaki resmi polise diğer şahitleri içeri alması söyledi. Dana, Charley'in peşinden odaya giren Willi Temple'i ve Norcross'ları görünce şaşırды. Evans, hadise ile ilgili şahısları toplamakta vakit kaybetmemişti. Bu kadar erken saatte Willi'yi yatağından kaldırabilmek için Evans'ın kullandığı taktik acaba neydi?

Evans ciddi bir ifadeyle konuşmaya başladı:

— Ben de sizler kadar yorgunum. Sadece tahkikat dolayısı ile sual soruyorum. Bazen basit gibi görünen sualler bir çok faktörleri ortaya koyar. Şayet bir kaç saatlik uykunuza mani oldumsa özür dilerim.

Herkes susuyordu. Dana, Kay Norcross'a baktı. Kadının yüzü solgun ve gergindi. Peter Norcross, karısının oturduğu iskemlenin yanında ayakta duruyordu. Yüz ifadesi karmakarışıktı. Kirpi gibi sert saçları dağınıktı. Altın çerçeveli gözlükleri hafifçe burnunun üstüne kaymıştı. Bir eliyle Kay'ın elini tutuyordu.

Evans :

— Evvelâ sizden başlayalım, Mr. Temple, dedi. Dün akşam Dana, Powell ve Higgins ile beraber yemek yediniz. Demek oluyor ki, Lotti Higgins'i gördünüz.

Willi bağı ile tasdik ederken :

— Charley'le beraberdi. dedi.

Willi'nin çenesinin altı katmer katmerdi. İskemlesinden uza-narak itiraz etti :

— Beni sorguya çekmenizi protesto ederim. Fakat yine de yardımın dokunacaksa memnun olurum. Onlardan biraz erken ay-rılmış olduğumu bildiğinizden güphem yok. Kendime ait işlerimle meşguldüm.

— Şu halde saat onbirden beri evdeyiniz.

Willi gülerken tombul ve gamzeli elini özür dilermiş gibi aç-a-rak :

— Şampanyamız bitmişti, dedi. Civar dükkânların hepsi kapa-lydı. Oldukça uzaklarda aramak zorunda kaldım.

— Siz mi gittiniz?

— Evet. Hem hava da almak istiyordum. Sıkıcı bir parti olu-yordu. Bir kaç dakika için bile ellerinden kurtulmayı fırsat bildim.

— Saat kaçta döndünüz?

— Oldukça geç. Sokakda tanıdıklarına rastladım ve biraz çe-ne çaldım. Döndüğüm zaman parti dağılmıştı.

Evans ikaz eder mahiyette :

— Bilirsiniz, dedi. Saatleri kontrol edebiliriz.

— Bütün misafirlerimin bir listesini verebiliriz. Arzu ederse-nz onları da sorguya çekebilirsiniz. Fakat anladığıma göre, genç kadının ölümü, Dana'nın tablolarını tahrip eden şahısı görmüş ol-masından dolayıdır. Bu takdirde beni bu sıkıcı yerden derhal azat etmelisiniz. Dana'nın resim sergisinden epey kazancım olacaktı. Dünyada kendi menfaatlerini herşeyden önemli tutan bir insan ola-rak tanınırım. Kendi gelir kaynağını tahrip etmek isteyen son in-san herhalde ben olurdum.

— Fakat Dana ile aranızda küçük bir para meselesi olmuş.

— Bunu size kim söyledi?

— Mr. Powell.

Willi, zehir saçan gözlerini Charley'e çevirdi :

— Mr. Powell, dedi. Kokmaya yüz tutmuş bir hayvandır. Da-na'nın tablolarını tahrip etmek için, sadece iş kıskançlığı değil, ay-ni zamanda aşk bakımından da kıskançlığı en iyi bir sebeptir. Da-na, herne kadar yüz vermese de, Charley'in peşine düştüğü kadınla-rın hepsi Dana'yı tercih ederler.

Charley :

— Seni şişko maymun! diye yerinden fırladı.

Evans sert bir sesle bağırdı :

— Yerinize oturun! Her ikiniz de!

Willi memnun bir ifadeyle ilâve etti :

— Sebep arıyordunuz. İşte en güzel bir sebep verdim.

— Evet, ama, elimizdeki kayıtlara göre, müşterilerinizden bir çoğunu para bakımından aldatmışsınız. Bu hakikâte de **yan çize-**
meyiz.

— Bunu ispat edemezsiniz ve sizi ikaz ederim ki...

Evans bıkkın bir ifade ile elini kaldırdı ve Willi'yi susturdu.

— Tabii, dedi. Oturun. Powell, sen de çeneni tut. Hepinizin
ıyl arkadaş olduğunuzu zannediyordum.

Peter Norcross, birden konuşmaya karıştı :

— Aslında arkadaşız. Bu hadiseler hepinizin arasını açtı.
U nit ederim ki bu meseleyi kökünden ve en kısa zamanda halle-
değiniz. Ben çok yorgunum ve karımın da istirahate ihtiyacı var.
Hadiselerin inkışâfı karımda bir çok tesiri yarattı.

Dana, Kay Norcross'a baktı. Güneş bu sabah ona yardımcı
olamıyordu. Dudaklarında bir damla kan dahi yoktu. Peter'in
elini sıkı sıkı kavramıştı.

Evans :

— Mr. Norcross, dedi. Sizden bütün isteğimiz, dün akşam
Kalco Kat'de bulunmanızın sebebini izah etmenizdir.

Peter gözlerini kırpıştırdı.

— Orada olduğumu inkâr edecek değilim. Fakat çok sarhoş-
tum. Hafızamı tam olarak toparlayamıyorum.

— Meyhanede Lotti Higgins'i gördünüz mü?

— Görmüş olsaydım hatırlayacağımı tahmin ederim.

— Peki, orada ne arıyordunuz?

— İçmek için gitmiştim.

— Yalnız mı?

— Karım evde meşgûldü.

Dana, gece yarısı telefona diğçerleri gibi Norcross'ların da
cevap vermemiş olduklarını düşündü. Fakat bir şey söylemedi.
Kay Norcross, kendisi ile göz göze gelmekten kaçınıyordu.

Evans :

— Şu halde, dedi. Kadının Dana'yı beklediği zaman orada
bulunmanız tamamen bir tesadüf eseridir. Doğru mu?

Peter kuru bir sesle cevap verdi :

— Nasıl kabul ederseniz edin, umurumda değil.

Peter, gölüklerini düzeltti ve sakın bakışlı gözlerini Evans'a
dikerek :

— Size anlattıklarım tamamen doğrudur, dedi.

Bir sürü soruldu, fakat hepsi birbirinin aynı sorulardı. Tahkikât bakımından bir faydası olmuyordu. Dana, Evans'ın düz duvara tırmanmak istediğini fakat başarı sağlayamadığını hissediyordu. Zaman bakımından hiç kimsenin şahidi yoktu.

Evans, soru sormaktan yorulduğu zaman saat dokuzu geçiyordu. Herkesin gidebileceğini söylemekle beraber, onlarla işinin bitmemiş olduğunu açıkça anlattı.

Herkes odadan çıktıktan sonra Evans, Dana'nın koluna dokunarak onu durdurdu.

— Stüdyoya mı gideceksin?

— Şimdilik.

— Sonra?

— Kat'i bir plân yapmış değilim.

— Peşine birisini vereyim mi? Sullivan'ı meselâ.

— Sullivan'ın yapılacak daha mühim işleri olduğundan eminim. Bundan sonra başımın çaresine bakmaya gayret edeceğim.

— Bu güne kadar şansın yaver gitti. Bunu anlıyorsun, değil mi? Ölmeni isteyen kimse hakkında henüz bir bilgin yok değil mi?

— Hayır fakat bulmaya kararlıyım.

6.

Shea Mason'un mektubu hafta tatilini takip eden Salı günü geldi.

Dana, mektubu defalarca okudu. Mektup, rüyasında görmüş olduğu kızı, küçük adayı ve meltemde uçan deniz yosunlarını tekrar gözünde canlandırdı. Shea'nın mektubundaki cümleler aklından çıkmıyordu.

«Tablolarımı kaybetmenin ne kadar büyük bir acı olduğunu biliyorum, seni çok iyi tanıdığım için, artık New York'ta kalamıyacağından eminim. Stone Cove, bulunduğun yerden ancak bir kaç saat uzaklıkta. Bu mesafeyi katetmek cesaretini gösterebilirsen, Kettle Adası senin evindir, Hank.»

«Belki de geri dönmen için yalvarıyorum. Hiçbir şeye aldırış ettiğim yok. Preston Marquiss ile evlenmen, insanların bazen yaptığı büyük hatalardan biridir. Bütün suç bende. Kabahat benim.»

Dana mektubu bir kenara bıraktı ve sabahın geri kalan saatlerini eşyalarını toplamakla geçirdi. Stüdyodaki dolapları, eski giyeceklerini ve kendisine ait ne varsa topladı. Tuvalini ve fırçalarını paket yaptı. Yırtık tablolarını topladı. İçinde çalışmak arzusu yoktu.

Öğleden sonra, Evans'ı görmek üzere Polis Müdürlüğüne gitti. Hafta sonu hadisesiz geçmişti. Dana'nın sergisi iptal edilmişti. Gazeteler, Lotti Higgins'in ölümünü teferruatı ile bildirmekle be-

haber bu ölümlü. stüdyosunda yapılan tahribatla birleştiren herhangi bir şey yazmamışlardı.

Evans, uzun zamandan beri uykusuzmuş gibi yorgun görünüyordu. Dana'yı başıyla selâmlayıp masanın üzerindeki sigara paketini ona doğru iterken ne gibi bir yardımda bulunabileceğini sordu.

Dana :

— Şehirden ayrılmak istiyorum, dedi.

— Ya?

— Nasıl olsa sergiden sonra New York'tan ayrılmaya karar vermiştim. Sergim iptal edildiğine göre, burada daha fazla kalmamda bir mana kalmadı.

— Yani şahsi sebepler mi, demek istiyorsun?

— Size nasıl yardımcı olabilirim bilemiyorum. Burada kaldığım müddetçe yeniden çalışmaya başlayamayacağımı anlıyorum. Kettle Adasında küçük bir kulübem var. Ada, Connecticut vilâyetinin Stone Cove kazasına bağlı. Buradan da çok uzak değil. Gitmek istediğim yer orası.

Evans düşünceli görünüyordu.

— Oraya gidersen, mıntıkamdan uzaklaşmış olacağımı biliyorsun, değil mi?

— Bu sebeple evvelâ size soruyorum, ya.

Evans muzip bir ifadeyle :

— Bir bakımdan gitmen iyi olacak, dedi. Katilden uzaklaşmış olacaksın ama, o, tahmin ettiğim gibi bir insansa, nereye gidersen git, yakamı bırakmıyacaktır.

— Şehirden ayrılmak istememin sebebi bu değil. Ama beni takip edecek olursa o zaman kim olduğunu kolaylıkla anlamış olacağım. Şayet Lotti'nin ölümü dolayısı ile sorguya çekilenlerden birisi ise, Stone Cove'deki mevcudiyeti her şeyi açıklayacaktır.

— Tabii, onun seni görmesinden evvel sen onu görebilirsen.

Dana sırttı :

— Gayret edeceğim.

— Adam akıllı. Bazı güphelerimiz var ama, bunlar, adamı tevkif etmeye kifayet etmiyor. Seni tekrar kullanmayı düşünmüyor değilim.

— Yem olarak mı?

— Onun gibi bir şey. Katil seni tekrar öldürmeye teşebbüs edene kadar yapacağımız birşey yok.

Ellerine bakarak devam etti :

— Dediğim gibi. Seni işin sonuna kadar burada tutamam.

‘Gidişinden memnun olmamakla beraber seni de burada kalmaya zorlayamam. Şu adaya ne zaman gitmek istiyorsun?

— Mümkün olduğu kadar çabuk. Bu akşam veya sarın sabah.

— Gideceğin yer hakkında arkadaşlarına birşey söyledin mi?

— Hayır.

Evans, kat’i bir dille :

— Şu halde, dedi. Kimseye birşey söyleme. Ölümüne mahkûm edilmiş bir insansın, Dana. Yalnız cellatının kim olduğunu veya infazın ne zaman yerine getirileceğini bilmiyorsun. Sınirlerin şu ana kadar tahammül etti. Adada geçireceğin sakın hayat sinirlerine iyi gelir. Gideceğini kimseye söyleme. Bunna arkadaşların da dahil.

Dana, Evansla aynı fikirdeydi.

— Kimseye haber vermeye niyetim yok. Bir yerde kaçmak üşüncesini erkekliğime yediremiyorum.

— Bazen harpte bile çekilmek icap eder. Adada emniyetle olacağını düşünme. Her zaman tehlikede olacaksın.

— Dikkatli olacağım ve gittiğimi kimse bilmeyecek.

Akşam üstü stüdyoya döndüğü zaman, posta kutusunda bir not vardı. Not, Preston Marquiss’dendi. Bir otelin başlıklı kağıdına yazılmıştı. Dana, notu okurken mazideki hatıralarını bir düğüm halinde içine çöktüğünü hissetti Maziyi kendisine hatırlatacak birçok sebep olmakla beraber Preston’dan aldığı bu not hepsinden acıydı. Preston, Dana’nın tensip edeceği bir randevu istiyordu. Dana, Shea Mason’u ve Kettle adasına dönme kararını hatırladı.

O gece, Preston Marquiss ile Carlton Otelinin barında buluştu.

El sıkırmak lüzumunu hissetmediler. Geçmiş senelerden kalma, rekabetler halâ devam ediyordu gibiydi. Dana, Marquiss’i beş sene evvel görmüştü. O zamandan beri pek fazla değişmemişti. Dana’ya oturması için bir iskemle gösterirken sert hatlı yüzünden ne düşündüğünü anlamak kabil değildi. Marquiss, her zamandan daha sıhhatli görünüyordu. Stone Cove’daki Konserve Endüstrisini temsil ediyordu.

Dana, Rye ve soda ısırladıktan sonra konuşmaya, Marquiss’in başlamasını bekledi. Kızıl saçlı adam elindeki kadehi ile oynuyordu. Sağ elinin parmağında iri taşlı bir yüzük vardı.

Nihayet Marquiss :

— Arađan çok uzun zaman geçti, Hank, dedi. Kettle adasın-
dan bu kadar uzun müddet uzak kalacağını tahmin etmezdim.

— Geri döneceğimi söylemedim ki.

Marquiss güldü :

— Ama döneceksin, değil mi? Dönmeyi dđnyorsun. Seni
iyi tanırım, Henk. Dđncelerini belki senden daha iyi bilirim. Se-
nin karakterin hakkında çok dđndm ve senin neden bu kadar
inatçı olduğunu anladım. Ayrıca, karımın da sana yazarak geri
dönme fikrini kafana soktuđunu biliyorum.

— Shea'nın mektuplarını her zaman okur musun?

Adamın solgun bakışlı gözleri Dana'yı szd :

— Shea'nın, aranızdaki münasebetler hakkında yazdıkları be-
ni ilgilendirmez. Mühim olan senin Stone Cove'a dönmeni arzu et-
mememdir.

Dana, umursamaz bir tavırla sordu :

— Dnmemi neden istemiyorsun?

— Shea'nın seni unutmaması epey uzun sürdü. Onun etrafında
dolaaarak maziyi geri getirmeni arzu etmiyorum.

— Beni hiç unutmadı ki.

— Shea bana aittir, Dana. Adada bulunuşun Shea'yı zor du-
ruma sokacaktır.

Marquiss'in otoriter durumu can sıkıcıydı.

Dana :

— Buna Shea karar verir, dedi. Hem benim dnmemem seni
hiç ilgilendirmez.

— Fakat başından geçen hadiseleri dđnecek olursan, başka
bir yeer gitmen daha iyi olmaz mı?

— Ne demek istiyorsun?

Marquis yine güldü :

— Gazete okuyabiliyorum. İki kere iki dört eder. Nasıl bir
meseleye karışmış olduğunu bilmiyorum ama, birisi derini kuru-
tup viye asmak istiyor. Metrodaki hadiseden sonra gazetelere
verdiđin ifadeden belli. Böyle bir zamanda Kettle adasına dönme-
nin akılcıca bir hareket olduğunu sanmıyorum.

— Eğer beni korkutmaya alışıyorsan boğuna gayret ediyor-
sun. Tabii, bilmiş göründüğünden daha fazlasını biliyorsan o za-
man başka. Lotti Higgins'i ldrebileceklerin listesine seni de da-
hil etmek aklıma gelmemişti.

İri yarı adam sırttı :

— Seni öldürmeye çalışan adamın ben olduğunu mu düşünüyorsun?

— Neden olmasın?

Dana içkisini bitirdi. Acaba Marquiss, blöf mü yapıyor?, diye düşündü. Marquiss, kurnaz ve... tehlikeliydi. Evans'ın aradığı tipe fazlası ile uyuyordu. Aynı zamanda, bütün bu işleri yapabilecek kabiliyette bir adamdı. Marquiss'de katilin evsafına uyacak herşey vardı. Dana, Adam sende, diye düşündü. Ne olursa olsun kararını vermişti.

Adaya dönecekti.

Ayağa kalktığı zaman Marquiss oturuyordu.

— Eğer benim peşimdeysen, Pres, sana sadece ikazın için teşekkür edebilirim. Fakat blöf yapıyorsan, sadece bir budalasın, o kadar.

Stüdyoya gitmek üzere bir taksiye bindi. Kendisini çok iyi hissediyordu. Eve geldiği zaman Charley odasında yoktu. Tren tarifesini tetkik ederek yarım saat kadar oyalandı. New York'ta daha fazla kalmasında bir mana yoktu. Kafası daha gımdiden, deniz rüzgârları, kızgın kum ve Shea'nın hatırası ile dolup taşıyordu...

Kay Norcross oturma odasına geçti ve şöminenin önünde durdu. Peter, pencerenin yanındaydı. Hava karamış ve oda koyu bir gölgeye bürünmüştü.

Kay :

— Gidiyorum, dedi. Willi'nin yata hazır bekliyor. Bizi de davet etti.

— Gitmek isteyen sensin, ben değil.

— Eğer gerekirse, sensiz de gidebilirim.

— Dana nereye giderse değil mi?

— Dinlenmeye ihtiyacımız var. Sualler, karakollar, yine sualler... Halâ emin değilim, Peter...

— Benim için mühim olan, Hank'ın şehirden ayrılması ve senin de onun peşinden gidecek olman.

Kadın ısrarla :

— Fakat, bu gezi, hepimiz için iyi bir tatil olacak, dedi.

— Hank'ın Kettle Adasına gideceğini nereden biliyorsun?

— Ben... neden soruyorsun? Yemekten sonra bana söyleyen sen değil misin?

- Ben mi?
— Evi orada değil mi?
— Öyle işittim.
— Willi Temple cevap bekliyor. Engeç yarın öğle üzeri yola çıkmak istiyor. Bu daveti konuşmak üzere Willi ve Charley bu akşam gelecekler. Charley'e onlarla beraber gideceğimizi söyledim.
— Söylemiş olman fikrimi değiştirmez, değil mi?
— Hayır.
Sükûnet ve sessizlik...

Güneşin parlak ışıkları, denizin ve kumsalın üzerinde parlıyordu. Liman sakindi. Sabah havası, New England'ın yaz renkleriyle canlı ve temizdi. Connecticut'tan doğru esen hafif bir meltem, boğazın sularında küçük küçük köpükler, sanki dans ediyorlardı. Dalga kıranın ötesindeki. Stone Cove tersanesinden gelen çekiş sesleri buradan bile duyuluyordu. Hava o kadar berraktı ki, karşı sahilde yapılan bir teknenin omurgasını görebiliyordu. Mavi ve berrak deniz, gök yüzünün sükûnetini aksettiriyor; guruplanmış beyaz deniz, gri ve yeşil renkli taşlar ve ağaçlar, sakin suların üstünde oynayıyordu.

Dana, benim evim, diye düşündü.

Aheste adımlarla kumsalda dolaşıyordu. Kentle adasında geçirdiği iki gün ve gece, büyük bir sükûnet içinde akıp geçmişti. Her geçen an, eski günlerini hatırlıyor ve hatıraları canlanıyordu. Ertesi günü hiç düşünmüyor ve kafasını hiçbir düşünce ile yormuyordu. Shea'yı henüz görmemişti. İhtiyar Abel ve Sarah Mason ile ancak birkaç kelime konuşmuştu.

Bir römorkör, limanın açık denize açılan kısmına doğru gidiyordu. Dalga kıranın tam burnunda bir fener vardı. Römorkörün sesi, suyun üzerinden sekerek kendisine kadar geliyordu.

Dana, hakları var, diye düşündü. Burası çok sakin. Yeni boyanmış ve bir yanı kumsala dayanmış olarak duran sandlına baktı. Sandalın taban kısmı hafif bir yosunla kaplıydı. Yazın sıcağı ve sessizliği bütün ağırlığı ile Kettle Adasının üzerine çökmüştü.

Adaya geldiği gün Shea'nın bir iş için Boston'a gitmiş olduğunu öğrenmişti. Acaba Boston'da ne işi vardı? Bu sabah gelmesi lâzımdı. Başkası ile evlenmiş olan, sevdiği bu kadını görmek için sabırsızlanıyordu. Suratını asarak durdu. Kulübesine

dönmek üzereyken fikrini değiştirerek adanın güneyine doğru, kumların üzerinden yürümeye başladı.

Shea Mason, rüzgârların yığmış olduğu bir kum tepesinin arkasında oturuyordu. Önünde, kuma sağlamca oturtulmuş bir tuval vardı. Adanın bu kısmı, bomboş ve geniş boğaza doğru uzanıyordu. Rüzgâr burada daha kuvvetli ve serindi. Saçlarında kırmızı bir eşarp sarıydı. Eşarptan taşan saçları hafif rüzgâr altında oynayıyordu.

Dana, ses çıkarmadan kadına yaklaştı. Shea Mason başını kaldırıp baktı ve yağlı boyadan lekelenmiş elini salladı ve başını tekrar tuvalinin üstüne eğdi. Tuvalin rüzgârdan uçmasına zorlukla mami olabiliyordu. Kadının yaptığı resim, her amatörün yapmış olduğu gibi ahenksiz ve hatları karışık.

Kızın omzu üzerinden eğildi ve :

— Bir kaç sene sonra öyle bir duruma geleceksin kı, dedi. Seni de iyi bir ressam olarak tanıyacaktık, Shea.

— Eğlence kabilinden yapıyorum, Hank. Hoşuma da gidiyor. Evine hoş geldin.

Shea'nın parmakları serindi. Kumun üzerine ona yakın olarak oturdu. Sanki aralarındaki seneler silinmiş yepyeni bir hayat başlamıştı. Yine de mazilerini tamamen unutamazlardı. Fakat istedikleri takdirde, yeni bir hayata başlamaları için ellerinde fırsat vardı. Hemen karar vermesine imkân yoktu. Shea'ya bir yabancı gibi baktı. Shea'nın arkasında krem renkli bir pantolon ve pamuklu bir bluz vardı. Ayağına sandalet giymişti. Vücudünün bütün hatları belliydi.

Dana, kollarını bacaklarının üzerinde kavuştururken :

— Sanki buradan hiç ayrılmamış gibiyim, Shea, dedi. Herşeyi olduğu gibi muhafaza ettiğin için çok teşekkür ederim.

— Seni düşünüyordum.

— Sahi mi?

— Hank Dana... futbol yıldızı... deniz ve güneşten kavrulmuş balıkçı... cesur kaptan. Dünya turuna çıktığın zaman beni terk ettin. Neler gördün Hank?

— Aptallık etmişim. Dünyada mevcut olan herşey yine buradaymış.

— Ben de böyle düşünmüştüm, dedi.

— Herşeyin eskisi gibi olacağını tahayyül ediyorum. Fakat eskiye dönemeyiz, değil mi?

— Zannetmem.

Dana, ilgisiz bir tavırla sordu :

— Pres Marquiss nasıl?

— Pek sık görmüyorum. Mecbur olmadıktan sonra görüşmüyorum.

Dana'nın yüzündeki hayret açıldı. Shea elindeki fırçayı bırakarak Hank'a döndü. Gözleri iri iri açılmıştı.

— Bilmiyor muydun, Hank?, diye sordu.

— Neyi bilmiyor muydum?

Bu sefer hayret etmek sırası Shea'daydı.

— Epey zamandan beri Marquiss ile ayırınız. Boşandık. Artık kocam değil. Hank... bildiğini zannediyordum.

Dana, şaşkınlık içinde susuyordu. Shea boşandıysa, bu haber üzerine ufak sanki daha berraklaşmış, gök daha mavileşmişti.

Shea tekrarladı :

— Bildiğini sanıyordum.

— Kimse söylemedi ki.

Aralarındaki sessizlik uzadı. Shea'ya şimdi daha başka gözle bakıyordu. Acaba adaya bu sebeble mi dönmüş olduğunu hayretle düşündü.

— Rres'le evlendiğin zaman onu çok seviyordun, Shea. Aranızda neler geçti?

— Onu ne kadar sevdiğimi nasıl bilebilirsin?

Şimdi sesine acı bir ifade gelmişti :

— Sen burada değildin ki, Hank.

— Çünkü büyük bir budalaydım.

— Şimdi cidden böyle mi düşünüyorsun?

— Evet.

— Hank, beni tedirgin ediyorsun. Ne dediğini bilmeden bu şekilde konuşmanı arzu etmiyorum. Preston'la evlendim çünkü... onu sevdiğimi zannetmiştim. Belki de çok yalnız kalmıştım. Senin her zaman burada olmadığın doğru. Mektebe gidiyordum. Arada sırada sırf ziyaret için buraya geliyordum. Preston Marquiss ile neden evlenmiş olduğumu ben de bilmiyorum.

— Bir gün döneceğimi hiç düşünmedin mi?

— Gittim ve hiç yazmadım.

— Bazen yazamadım. Bazen benden haber almak istemiyeceğini düşündüm.

— Bu mazeret değil.

— Bunu şimdi anlıyorum.

— Bir zamanlar seni asla affedemeyeceğimi düşünmüştüm, Hank. Fakat daima dönmeni bekledim. Evlenmemiz üzerinden

bir sene geçmeden Pres'ten ayrıldım. Bu husus hakkında konuşmak istemiyorum. O evlilik tatsız bir tecrübeydi benim için. Pres, tamamen normal bir insan değildi, Hank. Tıbbı gittiğim zaman keşke psikiatri tahsili yapmasaydım. Bu sebebledir ki onun anormal hareketleri ile bağlaşıp onunla yaşamaya devam edemedim. Artık ondan boşandım, hepsi bu. Bu husus hakkında adha fazla konuşmak istemiyorum.

Shea'nın haleti ruhiyesi değişmiş ve mavi gözlerine samimi ve neşeli bir ifade gelmişti. Sesi tatlı ve berraktı.

— Hernehal ise, işte buradasın. Rüyalarım hakikat oldu. Ben de buradayım. Fazla bir cazibem olmamakla beraber, yine de buradasın. Beni son gördüğünde yüzüm çilliydi.

— Yüzün yine çilli.

— Evet, hemen hemen aynı.

Shea ile beraber bu kumsalda oturmaktan hoşlanıyor ve büyük bir sükunet duyuyordu. İçinden Shea'yı öpmek geldi fakat bu hareketinin doğru olmayacağını düşünerek vazgeçti. Birden arkasına baktı. Kumsal boştu.

— Psikiatri tahsilin tamamladın, değil mi?, diye sordu.

Shea, başıyla tasdik ederek :

— Bana söyleyebilirdin, dedi.

— Belli ediyor muyum?

— Tabii belli ediyorsun. Neden daima arkana bakıyorsun? Şimdi yine baktın.

— Neden baktığımı ben de bilmiyorum.

— Birini mi bekliyorsun?

— Zannedersem.

— Sanki peşinde birisi varmış gibi hareket ediyorsun?

Shea'nın fırçasını alarak, tuvalin üzerine birkaç ilâve yaptı. Fakat titreyen eli kendisini ele verince fırçayı kumun üzerine bıraktı.

Shea sordu :

— Nen var, Hank?

— Ben de emin değilim. Burada oluşum sebebini biliyorsun, zannederim. Gazetelerde okumuş olmalısın. Eminim ki, Marquiss sana anlatmıştır. New York'ta beni aradı.

— Biliyorum. Söylemişti.

— Acaba New York'ta ne işi vardı?

— Söylemedi. Ben de sormadım. Sana yazdığımı biliyordum ama mektuptan evvel şehre inmişti. New York'a senin için gitmiş olduğunu sanmam. Böyle şeyler düşünme, Hank. Seni takdir

ettiğinden eminim. Çünkü biliyor ki ben... senin hakkındaki düşüncelerimi biliyor. Fakat hadiselere onun sebep olduğunu düşünmemelisin.

— Benden nefret ediyor, değil mi?

— Tahmin ederim.

— Ve sen onun... anormal olduğunu söylüyorsun.

— Düşündüğün gibi değil.

— Pekâlâ Shea, unutamam bunu.

— Hayır. Ben unutmak istemiyorum ve senin de unutmam istemiyorum. New York'ta olan hadiseleri anlatmanı istiyorum. Hem herşeyi en ufak teferruatına kadar öğrenmek istiyorum. Hatırlayabildiğin ve anlatabildiğin kadar detaylı olarak.

Shea'nın elinin serin teması içine bir sükûnet veriyordu. Kelimeler ağzından adeta teker teker dökülüyor, kesik kesik anlatıyordu. Hadiselerin bir kısmını anlattı. Anlattığı kısımlar en mühim olanlarıydı.

Konuşması bittiği zaman Shea, uzun müddet sessiz kaldı. Nihayet daldığı düşüncelerden uyanarak :

— Demek ki, birisinin seni öldürmeye çalıştığını düşünüyorsun, dedi. Tamamen emînsin, değil mi?

— Evet, tamamen eminim.

— Fakat kim olduğunu tahmin edemiyorsun?

— Evet. Ne de sebeblini tahmin edebiliyorum.

— Buraya dönmek için şehirden ayrıldın?

— Tanıdığım yerlerde kendimi daha iyi koruyabileceğimi düşündüm. Korkak değilim, Shea. Fakat, kimin ve ne için yaptığını bilmemek beni düşündürüyor. O gece, tablolarımın şerit gibi doğranmış olduğunu gördüğüm zaman çılgına döndüm. Tabloların arasında sanki kudurmuş bir hayvan geçmişti. Bana yapılan hücumlarda akla yakın hiçbir husus göremedim.

Biraz ürpermişti. Shea, halâ elini tutuyordu.

— Bu hadise metro hücumundan sonra mıydı?

— Evet. Onu takip eden gece.

— Lotti Higgins'i iyi tanıyormuydun?

— Hayır.

Dana'nın yılmaz hatları gerildi.

— Charley Powell'in modellerinden biriydi, diye devam etti. Charley'in kelimelerin tam manası ile bir haremi vardı. Kadın benimle ilgilenmiş görünüyordu. Garip değil mi? Kendisi ile ilgilenmem için bildiği şeyleri koz olarak kullanmak istiyordu. Fakat o gece katil, benden evvel ona ulaştı.

— Fakat katilin yakın arkadaşlarından birisi olduğunu zannediyorsun, değil mi? Tahminimi bu dereceye kadar daraltabildim. Bundan eminsin, değil mi?

— Bilmiyorum. Hem evet, hem hayır.

Dana birden bu mevzuda konuşmak istemedi. İçinde yeniden doğan bir his, kafasındaki diğer bütün düşünceleri siliyordu. Kendisini bir gölge gibi takip eden kâbul yok olmuştu.

— Shea...

— Evet, Hank. Anlıyorum.

— Fakat düşündüğümü anlayan imkân...

— Ben de senin gibi hissediyorum.

Bir saniye sonra Shea'nın yumuşak fakat diri vücudü kollarının arasındaydı.

Shoa eliyle limanı işaret ettiği zaman aradan epey zaman geçmişti. Narin ve ince yapılı küçük, beyaz boyalı bir yat, dalga kıranı geçmiş adaya doğru geliyordu. Yatın istikâmeti bulundukları yere oldukça yakındı.

Shea :

— Yaz ziyaretçilerimiz geliyor, dedi.

Dana cevap vermedi. Yüzünün rengi sararmıştı. Yatın burnunda duran ve silueti havaya düşen adamı tanımıştı. Yanılmasına imkân olamazdı.

Tanımış olduğu adam Willi Temple'di.

7.

Duvarlar gözlerinin önünde sallanmaya başladı.

Dana elindeki fırçaya baktı. Elleri ve bütün vücudu gibi fırça da titriyordu. Bütün dünya sallanıyor sanki herşey etrafında dö-nüyordu.

Yatın gelişinin ertesi sabahıydı. Kulübesinde yalnızdı. Fırçayı elinden bırakarak tuvalden bir adım kadar uzaklaştı. Sonra, ellerini dikkatle bir beze kuruladı. Avuçlarının içi nemli ve soğuktu. Gözlerini kapamasının da bir faydası olmadı. Göz kapaklarının içinde bile renkler oynayıyordu. Baş dönmesi o kadar fazlaydı ki, midesinde bir bulantı hissediyordu. Gözlerini açarak arkasım tuvale döndü ve kulübenin penceresinden dışarıya baktı.

Etraf derin bir sessizlik içindeydi. Her tarafında, saklanmış yılanlar gibi tehlikenin dolaştığını hissediyordu.

Dün akşam, yeni gelenler... Willi Temple, Norcross'lar ve Charley Powell... Mason Moteline yerleştikten sonra, gecenin sessizliğini, bir el silah sesi yırtmıştı. Kurşun Shea'nın yatak odasının penceresinden girmiş ve küçük bir resim çerçevesini parçalamıştı.

Dana, pencerenin pervazına yaslandı. Pervaz ağırlığını çekecek kadar sağlam ve dayanıklıydı. Dış dünyada bir değişiklik yoktu. Kum tepelikleri kızgın güneş altında sapsarı duruyor, liman parlıyor ve karşı sahildeki gri ve yeşil renkli taşlar ve yemyeşil ağaçlar kumıldamadan duruyordu. Sahildeki sandalına bir marta tünemişti. Sessizlik bütün adayı bir çarşaf gibi sarmıştı.

« Şayet, Shea'ya birşey olursa », diye düşündü.

Ellerinin altındaki meşe çerçeve, sanki canlıymış gibi ılık ve güven vericiydi. Bütün ağırlığını ellerine vererek başını çevirip kulübenin içine baktı.

Kendi kendine söylendi :

— Buraya gelmemeliydim. Shea'yı tehlikeye sokmuş oldum.

Dün akşamki silah sesi hakkında kimsenin birşey bildiği yoktu. Herkes yatağından kalkmış, şaşkın ve uykulu görünüyordu. Gece yarısı arama yapmanın bir faydası olmayacaktı. Kurşun gecenin karanlıklarından doğru gelmişti. Bu kurşunun Shea'dan ziyade kendisini ikaz eden bir manası vardı.

Odanın duvarları sarsıldı ve tuval yine oynamaya başladı. Terleyen üst dudağını yalayınca ağzına tuz tadı geldi. Fırçasını hemen tuvalin önüne atmış olduğunu gördü. Fırçadan yere bulaşan boya acalıp bir renk ve şekil almıştı. Doğudaki büyük pencerelerden giren yakıcı güneş, döşemenin üzerinde titreşiyordu. Sanki herşey kainatla beraber dönmeye başlamıştı.

Yüksek sesle söylendi:

— Sınırlenme, Hank. Başının dönmesi şimdi geçer.

Başının dönmesi geçeceğine daha beter oldu. Ellerini pervazın canlı sıcaklığına çekerek yüzünü odaya döndü. Koyu mavi gözlerinde gayri tabii bir ışık vardı. Bütün yüzü ince bir ter tabakası ile kaplanmıştı.

— Dur, diye fısıldadı. Dur...

Çılgın sallantı gittikçe artmaya başladı. Tavana doğru yükselen döşemenin üzerinde dikkatle yürüdü. Bir omzunu, üzerine yıkılacakmış gibi görünen duvara doğru kalkmıştı. Yatağı bir an için kendisine en emin bir yer gibi göründü. Sanki odada dönmeyen tek şey karyolasıydı. Yatağın kenarına oturdu. Terden ıslanmış olan ellerini mendiline kuruladı. Evvelâ sırt üstü uzandı, sonra yüzü koyun dönerek gözlerini kapadı. Mide bulantısı başladı. Titreşim şimdi gürültü halini almıştı. Gümbürdeyen mekanik bir taktırtı bir dalga gibi üzerine hücum ediyor ve sonra metronun plâtfonundan rayların üstüne yuvarlanıyordu. Yer, çığlıklar atan tekerleklerden çıkan kıvılcımlarla eriyordu. Gözlerinin önüne parçalanmış tabloları ve Lotti Higgins'in hayâli geliyordu. Kapının çalındığını ve isminin çağrıldığını duydu. Cevap veremedi. Karyolanın kenarınlarını sımsıkı tutmuş, içinde bulunduğu kâbustan kurtulmaya çalışıyordu. Kapı tekrar vuruldu ve sonra açıldı.

Abel Mason odaya girdi.

Dana yatakta doğruldu. Hatıralar kafasında canlanıyordu. Kulübesinde olduğunu idrak edebilmesi için bir dakika kadar zaman geçti. Elbiseleri terden sırlıslıkla olmuştu. Kapıda duran Abel'e baktı. Odaya tuzlu ve serin bir rüzgâr dolmuştu.

Abel sordu :

— İyi misin, Henry?

Herşey normale dönmüştü. Dana, ayaklarını yere bastı. Döşeme sallanmıyordu. Duvarlarda da kıpırdanma yoktu. Şimdilik herşey geçmişti.

Abel, Dana'nın ayağa kalkmasını seyretti. Abel, yetmiş yaşına gelmesine rağmen sağlam yapılı ve dinçti. Deniz, ihtiyarın sert yüzünde senelerin izlerini bırakmıştı. Abel Mason'un bir tablosunu yapmaya karar verdi.

Abel tekrarladı :

— İyi misin, Henry?

— Evet, evet, iyiyim, teşekkür ederim.

— Sanki hasta gibi bir halin var.

Dana cevap vermedi. Dışardan gelen kuvvetli ışığa karşı gözlerini kısıtı. Kapıdan, sahilde, elli yarda kadar sağ tarafta duran düz kıçlı bir sandal görünüyordu. Abel'in açık deniz istakoz kayığı, tahta iskeleye bağlanmıştı. Limanın karşı sahilindeki konserve fabrikasının düdüğü duyuldu. İnce yapılı beyaz bir yat, dalga kıranın arkasında bir martı gibi süzülerek seyrediyordu. Adanın burnundan, küçük kum tepeciklerinin ötesindeki çam ağaçları kızgın güneş altında sükûnetle duruyordu. Kuzeye doğru uzanan kayıkların ötesinde Mason'ların Motel binasının kırmızı kiremitli damının bir kısmı görünüyordu.

Sükûnet ve sessizlik...

Abel'in kemikli ve nasırlı eli omzuna dokunduğu zaman sığramadı.

— Buraya gelmekle iyi ettin, Henry. Eskişinden çok daha iyisin.

— Buraya zaten dinlenmek için gelmiştim.

— Stone Cove'da geçen gençlik senelerinde çok daha zor işlerde çalışırdın. Yazları Earl'lerin istakoz kayığında çalışmanı hatırlar mısın?

— O zamanlar iyi günlerdi.

Abel üzgün bir ifadeyle :

— Meşhur olmak için sihatini kaybetmenin ne manası var anlıyamıyorum, dedi.

Eliley İmanı işaret ederek :

— Bu gün benimle istakoz avına gelir misin? diye sordu. Yeni fenerin etrafına istakoz tuzakları atacagım.

— Misafirlerimi görsem daha iyi olacak. Fakat yarın muhak-kak gideriz, Abel. Olmaz mı?

İhtiyar adam omuz silkti. Kalın nasırlı parmakları ile pamuk-lu gömleğinin cebini karıştırarak buruşmuş bir mektup çıkardı.

— Sen bilirsin, dedi. Bunun kasabadan aldım. New York'tan

Dana mektuba bakmadan aldı.

— Teşekkür ederim, Abel.

— Teşekküre değmez. Shea'yı arayacak olursan, onu Sandy tepesinde bulabilirsin.

Dana sırtarak :

— Tekrar teşekkür ederim, dedi.

— Yine de teşekkürü değmez derim.

Dana kapıya yaslandı ve uzun boylu ihtiyarın iskeleye gidip, istakoz sandalına binişini seyretti. Büyük sandalın burnunda par-lak kırmızı yağlı boya ile yazılmış SHEA ismi çarpıyordu. İçin-den Abel ile gitmek arzusunu duyuyordu. Dinlenmek ve rahat et-mek için onunla beraber gitmesi lâzım geldiğini idrak ediyordu. Tekrar kulübesine girdi.

Gaz sobasının üstünde eski bir çaydanlık duruyordu. Sobayı yakarak kendisine kahve yaptı ve koyu siyah kahveyi bir fincana doldurdu. Şimdi daha zinde hissediyordu.

Yaptığı işi düşünerek, karyolasının altından yarım düzüne ka-dar yeni tablo çıkardı ve odanın duvarlarına dayadı.. Tablolar ne fena ve ne de güzeldi. Bu tablolar, New England sahilinin manza-larının gösteren çalışmalardı. Tablolar, renkler uygun ve güzel olmakla beraber, heleben ve hayatıyetten mahrum olduklarından bomboş ve hissiz duruyorlardı. Fırça darbelerinde kendinden bir-şeyler yoktu. Tuvalin önüne attığı fırçasını aldı fakat içinde acalıp bir his vardı. Fırçayı tekrar bıraktı. Yapmakta olduğu resim ça-ışmaya değmezdi. Abel Mason'un verdiği mektup aklına geldi. Kapıya giderek zarfı yırtıp açtı.

Mektup Evans'tan geliyordu. Willi Temple hakkındaydı. Dana, Evans'ın, tahkikatı derinleştirmekte olduğunu hissediyordu. Ver-diği bilgi kendisinde bir çok tesiri yarattı. Mektubu katlayarak cebine yerleştirdi ve Shea'yı aramak için kumsala çıktı.

Shea'yı deniz kenarında istiridye avlarken buldu. Arkasında ince pamukludan bir elbise vardı. Vücudünün bütün hatları par-

lak güneşin altında canlı ve kıvrak duruyordu. Etekleri rüzgâr-dan bacaklarına yapışıyordu. Deniz kenarından el ele ayrılarak bi-raz ilerdeki korunun kenarında bulunan ırl bir ağacın gölgesine oturdular.

Shea :

— Kay Norcross gibi bir kapak kızı ile rekâbet edebileceğini sanmıyorum, dedi.

— Oh, şu mesele...,

— Bütün konuşması senin üzerine.

— Boş ver. Sen iyisin ya?

— Tabii. Neden iyi olmayacak mıyım?

— Dün akşam birisi senin üzerine ateş etmişti de.

Shea başını salladı :

— O bir kazaydı.

— Hayır. Seni tehdit ederek beni incitmek için tasarlanmıştı. Geldiğim için üzgünüm, Shea. Gelmekle seni de tehlikeye atmış oldum.

— Hakikaten üzgün müsün?

Dana, uzanarak Shea'yı öptü. Shea'nın kolları arzu ile boy-nuna dolanmıştı. Shea nihayet Dana'yı göğsünden iterek ayrıldı ve güldü.

— İsterik bir kadınlım, dedi.

Birbirlerine baktılar. Dana endişeliydi.

— Nasıl olduğunu görüyorsun, Shea, dedi. Sözde arkadaşlarım geliyorlar ve normal turist tarifesine göre Abel'in misafiri oluyorlar ve sekiz saat içinde birisi sana ateş ediyor. Bu bir ikazdır, Shea. İkinci defa kurşun, hedefini şaşırmayabilir. Şimdi korkuyorum.

— Arkadaşlarının seni buraya kadar takip etmelerine imkân vermemeliydin.

— Onları ben çağırmadım ki. Kendiliklerinden geldiler.

— Dördü de mi? Norcross'lar, Powell ve şu şişko adam... ismi neydi?

— Willi Temple. Yatin sahibi olan adam. Söylediklerine bakılırsa beni ziyaret etmenin eğlenceli olacağını düşünmüş.

— Buraya gelmek cesaretini senden alamazlar, değil mi?

— Hayır. Buraya geleceğimi kimseye söylememiştim. Fakat nasıl olursa içlerinden birisi bunu tahmin etmiş olacak. Bu ada-dan her zaman bahsedirdim.

— Şu halde, içlerinden birisinin seni öldürmeye teşebbüs edeceğine zannediyorsun, doğru değil mi, Hank?

— Evet. Çok doğru.

Shea, bir dakika kadar düşünceli kaldı ,sonra :

— Cidden çok basit, dedi. Kim olduğunu kolayca öğrenebilirsin. Yapacağın şey sadece onlara sormak olacaktır. Tabii bu bir taktik dahilinde ve... ve ayrı ayrı olacak.

Dana, dikkâtle Shea'nın yüzüne baktı :

— Onlara ne sormamı istiyorsun?

— Seni ziyarete gelme fikrini kimin ortaya attığını öğren. Bu fikrin kime ait olduğunu öğrenecek olursan, sana yakın olmak için sabırsızlanan kimseyi de anlamış olursun. O zaman rahatlırsın çünkü, kim olduğunu bilmiş olacaksın. Bilinmeyen şeylerle mücadelenin zorluğunu bilmem hatırlatmama lüzum var mı?

Dana başıyla tasdik etti ve :

— Doğru, dedi. Çok haklısın.

Büyük eve doğru yürürken kendisini çok iyi hissediyordu. İçinde hayvani bir hırs vardı ve yolunun üstündeki küçük kum tepeliklerini tekmeliyordu. Güneş ısıt ve denizi rüzgârları serindi. Şimdi işi çok kolaylaşmıştı. Ne yapması lâzım geldiğini biliyordu.

Çam korusunun hemen eteğinden başlayan patikayı takip ederek yürüyordu.

Mason'ların büyük evi baştan başa kırmızıya boyanmıştı. Evden Stone Cove körfezine doğru hatta bir merdiven uzanıyordu. Yamacın hemen altında Willi Temple'in yatının demirli durduğu küçük bir koy vardı. Mutfaktan, öğle yemeği hazırlamakla meşgul bulunan Sarah Mason'un sesi geliyordu. Dana, istiridye kabukları ile sınırlanmış olan patikadan çimenlik sahaya yürüdü. Charley Powell çimenlerin üzerine uzanmış güneşleniyordu. Dana, ırk yarı adamın herkül gibi adaleli vücudüne bakarak durakladı. Güneşten kavrulmuş bronz derisi üzerinde minik ter damlacıkları parlıyordu.

Dana'nın yaklaştığını gören Charley, başını kaldırdı ve göz kırptı.

— Merhaba, Henry.

Dört köşe yüzünde dostane bir ifade vardı. Dudaklarındaki tebessüm bütün yüzüne dağılıyor ve yüzüne samimi bir ifade veriyordu. Dana portatif bir iskemleye oturdu ve küçük koyda demirlenmiş olan yata baktı.

— Diğerleri neredeler?, diye sordu.

— Peter ve Willi cin içmekle oyalanıyorlar. Kay, yüzmeye gitti.

Charley sırt üstü döndü. Sonra :

— Buraya gelmeyeli epey bir zaman oldu, değil mi? diye sordu.

— Evet. Kulübe dahil, adanın aşağı yukarı yarısı bana ait. Mason'lar evlerini motel gibi kullanılar ve misafirleri ağırılarlar.

Gayri ihtiyari Charley'in sakat ellerine baktı.

— Ellerin bu gün nasıl, Charley?

— Her zamanki gibi. Unut onları.

— Keşke unutulabilsem.

— Ellerim için üzüldüğün durmasan olmaz mı, sanki? O gece hepimiz sarhoştuk. Kazaya mani olamazdın. Bunu sana defalarca tekrarlayıp duruyorum.

Şayet ellerimi ön cama dayadıysam, bunda senin ne suçun var. Bütün kabahat benimdi.

Dana ancak duyulabilir bir sesle :

— O zamandan beri güzel bir kompozisyon yapamadın, dedi. Sadece ilân afişleri yapmakla meşgulsün.

Charley, yüzünü buruşturdu :

— Böyle yapıyorum, çünkü, yaşamak lazım, evlât. Mamafih, yeni bir şey deniyorum. Çalışma kabilinden birşeyler ama, yine de iştir. Sahi sırası gelmişken söyleyeyim. Senin şu mektep arkadaşın kadın var ya, odama girmiş tablolarımı seyrediyordu. Kadıncağız girdiğine gireceğine pişman ettim.

— Shea Mason mu? Neden kadını azarladın?

Charley'in yüzü terlemişti.

— Yapmakta olduğum iş için fazla titizleniyorum. Biliyorsun, henüz kendime itimadım yok. Kadının işime burnunu sokmasını hazmedemedim.

— Odana girmekle kötü niyeti olmadığına emin olabilirsin.

— Odanın bir anaktarının da Shea'da olması lazım. Herne ise, onu resimlerimi tetkik ederken yakaladım. Ah, şu amatörler! Birden sinirlerime hakim olamadım.

— Shea'nın anlayış göstermiş olduğunu ümit ederim. Ma-son'ların seni rahat ettirmelerine memnun oldum. Yat oldukça rahatsız bir yer olacaktı.

Charley homurdandı :

-- Hakikâten öyle olacaktı.

— Geldiğine de ayrıca memnun oldum. Burada benimle buluşmak fikrin hoşuma gitmedi değil.

Charley omuz silktili :

— Benim fikrim değildi.

Tekrar yüzü koyun döndü. Başını kolunun üstüne koydu. Sesi boğuk çıkıyordu :

— Ben şahsen şehire alışığım. Bu yaz buraya gelmek aklımdan ucundan dahi geçmezdi. Prensipten Kay'dan uzak dururum. Fakat hep beraber geleceklerini söyleyerek beni de sürüklediler.

— Şu halde, buraya gelmek teklifini sen yapmadın?

Charley lâkayit bir sesle :

— Hayır, diye cevap verdi.

— Anlıyorum. Teşekkür ederim, Charley.

— Değmez.

Dana salın üstünde durdu ve Kay'ın kendisine doğru yüzüştünü seyretti. Kay, sala çıkacağı yerde Yatı tercih ederek uzun ve dolgun vücudunu zayıf bir hareketle yatın merdivenine çekti. Kay, başından deniz başlığını çıkardıktan sonra Dana'ya gülümsedi. Dana, bir adımda yatın güvertesine atladı ve Kay'e doğru yürüdü.

— Tam zamanında geldin, Henry.

Kadının yüzünde gururlu ve lâkayit bir ifade vardı. Dana, elinde olmadan Charley'i düşündü. İkisi birbirlerine çok yakışacaklardı. Belki de Charley, Kay'i kendisine takdim etmemiş olsaydı, müânasebetleri halâ devam etmiş olacaktı.

Kay, kabinin kapısına yürüdü.

— Buraya seni sadece yemeklerde görmek için gelmedim, dedi. Buray neden gelmiş olduğumu biliyorsun, sevgilim.

— Boş ver.

— Seni seviyorum, Henry.

Kay'ın arkasından dar basamakları inerek kabine girdi. Masanın üstünde bir şişe Rye duruyordu. Başını tavana çarpmamak için eğdi ve kapıya yaslandı. Kadının kurulanmasını ve sonra, küçük bir buz dolabından buz çıkartmasını seyretti.

— Ben içmem, teşekkür ederim, dedi.

— Fakat bu içki kutlamak için olacak.

— Neyi kutlamak için?

— Nihayet yalnız kalmamızı.

Dana sırtı :

— Sen adam olmazsın.

— Zaten niyetim yok. Senden hiçbir suretle vazgeçmem.

Kadının gözleri, kabinin loş aydınlığında gölgeli duruyordu. Yat hafif hafif sallanıyordu. Kadının dolgun ve muntazam bacaklarına baktı.

Kay :

— Biliyor musun, kıskanıyorum, dedi.

— Kimi kıskanıyorsun?

— Arkadaşın Shea Mason'u. Zarif bir kadın.

Dana, gülümseyerek :

— Shea'yı çocukluğumdan beri tanırım, diye cevap verdi. Okula beraber giderdik.

Kay, hoşnutsuz bir ifadeyle :

— Fakat şimdi çocuk değilsiniz, dedi. Onun kitaplarını da taşıyor muydun?

— Bazen.

Kamaranın içi sıcaktı. Lombuz deliklerinden içeri akseden suyun parlaklığı kabinin tavanına vuruyordu. Buraya geldiğine pişman olmuştu ama sorması ve kesin bir cevap alması lâzım gelen bir husus vardı.

— Shea, akıllı bir kadındır, dedi. Kendini korumasını bilir.

— Öyle olması benim kıskançlığımı azaltmaz ki.

Kay, Dana'nın yanına geldi. Boyu oldukça uzun olmakla beraber, Dana, ondan bir baş daha uzundu.

— Rekabeti sevmem. Bahusus, benim için bir karar vermiş de değilsin. Onu hiç öptün mü?

— Evet, öptüm.

— Onu seviyor musun, Henry?

— Zannederim.

— Onun da seni sevdiğini tahmin ediyorum. Yazık! Bunu anlamıyacak kadar meğûlsün. Nedense sana olan sevgisini gizlemeye çalışıyor. Halbuki ben...

Dana, kadını nasıl öpmüş olduğunu anılamadı. Öpmesi ile pişman olması bir oldu. Kay, kollarını Dana'nın boynuna dolamıştı. Vücudu arzu ile titriyordu. Dana, dudaklarında deniz suyunun tadını hissetti. Kadının kollarını boynundan çözdü ve onu iterek uzaklaştırdı. Kay gülüyordu. Yeşil gözlerinde mesut pırıltılar oynayıyordu.

— Henry, dedi. Senin bir derdin var.

Dana, hissiz bir sesle :

— Lotti Higgins'i düşünüyorum, diye cevap verdi.

— Fakat sevgilim, neden kendini olan hadiselerden sorumlu tutuyorsun? Bu mesele ile polis uğraşiyor. Onların sorumlulukları

bu. Omuzların çok güzel sevgilim. Bu omuzların, seni ilgilendirmeyen şeyler altında ezilmesine dayanamam.

Dana hırsla :

— O benim yüzümden öldürüldü, dedi.

— Sen ne yapabiliydin ki?

— Bunu ben de biliyorum. Ama yine de kendimi mesul hissediyorum.

— Fakat sen ne yapabiliydin?

— Peter, Lotti'nin öldürüldüğü gece, o barda ne aradığını hiçbir şekilde izah edemedi.

— Bunun bu kadar mühim olduğuna inanıyor musun?

— Sakhyacak ne var?

— O kızı Peter'in öldürmesine imkân yoktu.

Kay'ın sesi haşın ve sertti. Yüzünün güzelliği bir maskeyi andırıyordu. Kay birden güldü ve Dana'ya döndü. Eli Dana'nın omuzuna doğru uzandı.

— Neden böyle tatsız meselelerin münakaşasını yapıyoruz? Etrafımız neşe dolu, Henry. Seni seviyorum.

— Buraya geliş sebebin cidden bu mu?

— Neden olduğunu biliyorsun.

— Adaya gelmek fikri senin mi?

— Normal değil mi?

Dana :

— Bak, dedi. Bu mesele çok mühim. Diğerlerini de peşinden sürüklemek senin düşüncen mi?

— Diğerlerinin mi? Hayır...

— Peki, onların da gelmesini kim teklif etti?

— Ne demek istediğini anıyamıyorum.

Dana ısrarla :

— Anlamaya çalışmalısın, dedi. Cevap ver.

— Peter teklif etti. Birkaç gün şehirden uzaklaşmamızın iyi olacağını düşünmüş.

Kay, tekrar Dana'ya doğru yanaştı. Dana, içinde ani bir öfke duydu. Artık öğrenmişti. Şimdi serbest olarak hareket edebirdi. Kay gülüyordu. Yeşil gözlerinde parlak ve kadınca bir ifade vardı. Arkasından gelen ayak seslerini duyduğu zaman Kay'ın kolları yine boynuna dolanmıştı.

Peter Norcross :

— Ona inanma Henry, dedi. Yalan söylüyor.

Peter'in sesi yumuşak ve alaycıydı. Dana, kendisini Kay'ın kollarından kurtardıktan sonra Peter'e döndü. Güneş arkadan vurduğu için, Peter'in yüzü karanlıkta kalıyordu. Her zamanki gibi kalın çerçeveli gözlükleri gözünde idi. Gözlüklerinin kolları sarı saçlarının arasında kaybolmuştu. Dana, Peter'e karşı büyük bir merhamet duydu. Görünüşü ile zavallı bir insandı.

— Bu durum için özür dilerim, Peter, dedi.

— Özür dileme. Özür dilemesi gereken insan benim, Henry, çünkü, karım büyük bir yalancı. Karımın sana söylemiş olduğu yalanı düzeltmem gerekiyor. Buraya gelmek fikri benim değildi. Böyle bir ziyafeti arzu eden son insanın ben olacağımı bilmelisin.

— Ben bu kadar emin değilim.

— Doğru, emin olamazsın. Bu günlerde hiçbir şeye güvenemezsin, değil mi?

Peter, içini çekti ve karısına döndü :

— Hafta, Kay'den bile emin olamazsın, çünkü, o kadar yalancı ki... Gariptir ama, bana daima hakikâti söyler, Henry. Bu seni şaşırtabilir ama, çok samimi olarak söylüyorum.

Kay :

— Yeter artık, Peter, dedi. Sana, aramıza gir diyen oldu mu ?

— Özür dilerim. Ahlâksızlıklarını görmemeyi çok arzu ederim. Kulak misafiri olmaya niyetim yoktu. Fakat, Henry'ye vermiş olduğun yanlış bilgiyi düzeltmek zorundaydım.

Dana :

— Şayet sen teklif etmediysen, kim teklif etti ? diye sordu.

Peter, gülümseyerek cevap verdi :

— Neden öğrenmek istediğini biliyorum. Aptal değilim. Ona doğruyu söyle, Kay.

Kay, sakın bir tavırla bardağında kalan son yudumu da içti :

— New York'u terkettiğin gece, yemekte Willi söylemişti.

Dana, hayretle :

Willi Temple mi ? diye sordu.

Peter :

— Doğru, Henry, dedi. Bu meselede bana tercih hakkı tanınmamış olduğunu tahmin edebilirsin. Aslında, buraya gelmek beni ürkütüyordu.

Dana, hırslı bir sesle sordu :

— Neden ?

— Seni görmek ve senin yakınında olmak istemiyorum, çünkü, seni öldürmek bana büyük bir zevk verecek.

Kay, kakhaha ile güldü.

— Henry'yi neden öldürecek misin? Öldürecekse benı öldürmelisin. Onun peşinden koşan benim. Henry'yi suçlu bulma. Kabahati daima bende ara.

— Doğru söylüyorsun ama, seni neden incitemiyeceğimi sen benden daha iyi biliyorsun.

Dana, konuşmuyordu. Öfkeli ve gışkındı. Peter Norcross'un çekinmeden açık konuşması hayretine sebep oluyordu. Peter'in açık olarak konuşması, kendisine faydalı oluyordu.

Evans'ın mektubunu hatırlıyarak elini cebine dokundurdu ve:

— Artık gıtmem gerekiyor, dedi.

Peter, kapıdan çekildi ve sakın bir sesle :

— Willi Temple'l evde bulacağından eminim, dedi.

Karyola oyma cevızden yapılmış ve eskiydi. Willi Temple, nemli ve beyaz çarşafın üzerine yatıyordu. Pencereyi örten perdenin aralığundan giren kuvvetli güneş ışığından kaçınmak için başını yana çevirmişti. Adamın kocaman göbeğı ritmik hareketlerle kalkıp iniyordu. Tostoparlık vücudü terden sırlsıklam olmuştu. Sakalları uzamış olduğundan yüzü esmer görünüyordu. Ayağında sadece, kırmızı ipekli bir şort vardı. Şortun üzerinde iri lale desenleri vardı.

Dana, yatak odasının kapısı önünde durdu ve kapıyı hafifçe tıkdattı. Willi, başım döndürdü. Gözleri, parlak cam misketler gibi parıldıyordu. Dana'ya bakarken içini çekti.

Sonra ağdalı bir sesle :

— Demek bazı bilgiler elde edebildin, dedi. Benim hakkımda mı?

— Evet. New York'tan haber aldım.

— Şu dedektifin işlerime burnunu sokacağını zaten biliyordum. İsmi Evans tı, değil mi?

Willi, tekrar içini çekerek ilâve etti :

— İşlerimi tanzim edecek vakit bulamadım. Fakat artık biliyorsun.

— Evet. Sen büyük bir düzenbazsın, Willi.

— Düzenbaz mı?

— Evet.

Willi, yattığı yerden konuşuyordu ve konuşurken gerdanı katmerleşiyordu.

— Demek öyle, ha? dedi.

— Dedektif Evans'dan ve benden başkası bilmiyor. Hiçbir müşterin yaptığın satışlarda onları aldatmış olduğunu bilmiyor.

— Doğru.

Dana, elindeki mektubu sol elinin üstüne vurdu.

— Hatta, Evans'ın benim hesabıma tuttuğu muhasebeci bile, sadece, defterlerinin ve rakkamlarının hileli olduğunu biliyor, o kadar, Will. Bana tam altıbin dolar borçlusun. Müşterilerinden daha kaç tanesinin bu şekilde aldatılmış olduğunu bilmiyorum.

Willi, ilgisiz bir tavırla :

— Hemen hemen hepsi, dedi.

— Beni neden aldattın? İyi arkadaşlık!

— Para için. Parayı severim.

Dana, verecek cevap bulamadı. Willi, içini çekerek bakışlarını tavana dikti. Sanki Dana'nın varlığını unutmuştu. Sonra, zorlukla doğruldu. Midesi, kırmızı şortun kemerinden katmer katmer sarkıyordu. Yan tarafına doğru eğilerek tombul elini, ağırlığıyla ezilmiş olan yastığın altına soktu. Elini tekrar çektiği zaman avcunun içinde küçük bir tabanca vardı.

Tabancanın, siyah bir göz gibi görünen menevişli namlusu Dana'ya bakıyordu.

Dana, gözlerini tabancanın namlusundan ayıramıyordu.

Willi Temple, gırtlığından acaip bir ses çıkardı ve :

— İntihar etmeliyim, dedi. Rezil olmayı ve hakkımda yapılacak olan skandalı düşün! Senin gibi genç ve hayatını kazanmaya çalışan zavallıları aldatan bir hırsız olduğum çıkacak olursa ben nasıl yaşarım. Kendimi öldürmem gerekir.

— Veya beni öldürmen gerekiyor.

— Doğru. Bu da bir fikirdir.

— Şu halde?

— Hayır. Yemekten sonra. Mrs. Mason, fevkalâde bir ahçı. Yemekleri nefis. Bu can sıkıcı küçük yerde, zavallı kadının kabiliyeti ölüyor. Aldanmıyorsam, bu akşam istakoz yiyeceğiz.

Dana, tabancaya bakarak sakın bir sesle :

— Şunu sakla, dedi. En iyisi bana ver.

— Olmaz.

— Ver diyorum.

Willi, elindeki tabancaya baktı ve şıgman kullı omuzlarını silkti. Kabak kafası terden ıslanmıştı. İleri doğru uzanarak tabancayı, Dana'ya verdi. Dana, tabancayı hemen pantolonunun cebine soktu. Silahın ağırlığından cebi aşağıya doğru sarktı.

— Beni öldürmeye sen mi teşebbüs etmiştin, Willi?

— Neden seni öldürmek istiyeyim? O zaman hakkımda birşey bilmiyordun ki.

— Fakat bildiğimden şüpheleniyordun.

— Şüphe etmek başka, ispat etmek başka şey.

— Peki, Lotti Higgins? Onun ölümü ile de bir ilgin yok mu?

Willi Temple'in küçük ve siyah gözleri Dana'nın arkasındaki pencereye kaydı. Sonra kısaca cevap verdi :

— Onu hiç tanıımıyordum.

— Kolevici'de tanıyor gibi görünüyordun?

— Tesadüften başka birşey değil.

— Peki, buraya neden geldin, Willi?

— Yazın zevkini çıkartmak için. Fakat şimdi hayatın zevki kalmadı.

— Diğerlerini neden kandırdın?

Willi Temple'in kalm kaşları hayretle kalktı :

— Fakat ben böyle birşey yapmadım, Henry.

— Buraya gelmek kimin fikriydi?

— Bilmiyorum. Acaba Charley'in mi?

— Ben sana soruyorum.

— Şimdi hatırlıyamadım. Geldik işte. Galiba, teklif heptmizindi. Bu kadar önemli mi, Henry?

— Sözün kısı, ilk teklifi kim yaptı?

— Hatırlamıyorum.

— Yalan söylüyorsun, Willi.

— Düzenbazdım, şimdi ise yalancı oldum.

— Bildiklerini anlatmanı istiyorum.

— Ama bilmiyorum ki. Böyle nazık bir konuda neden yalan söylüyeyim?

Dana, çaresizlik içinde :

— Pekalâ, dedi.

Kapıya döndü. Willi, halâ yatakta oturuyordu.

Willi'nin sakın sesini duyan Dana, olduğu yerde kaldı.

— Henry?

— Evet?!

— Ne yapmak niyetindesin? Beni ele verecek misin? Şayet sana olan ve diğerlerine olan borçlarımı ödeyeceğime dair söz verecek olursam, yapmayı düşündüğün şeyden vaz geçer misin?

Dana, odadan çıkmak istedi.

Willi ısrarla sordu :

— Ne yapmayı düşünüyorsun?

— Hiç... hiçbir şey.

8.

Shea, akşam üstü geç saatlerde, Dana'yı yamaçtan denizi seyredirken buldu. Batmak üzere olan güneş, bulutlara parlak kırmızı bir renk vermişti. Bulutların kızılığı, sakin denizin üstüne aksediyordu. Sahil sessizdi. Boğazdan doğru esen hafif rüzgâr kesilmişti. Dana, bir saatten beri burada oturuyor, hiçbir şey düşünmeden denizi seyrediyordu.

Shea'nın ayak seslerini duyunca başını çevirip baktı ve onun yaklaşmasını seyretti. Dimdik göğüslerinin ve kalçalarının hafif sallantısı, Shea'nın yürüyüşüne büyük bir ahenk veriyordu. İlk bir akşam olmasına rağmen, kadının görünüşü rahat ve serinde. Dana'ya gülümseyerek yanına oturdu.

Shea sordu :

— Ne haber?

Dana omuz silkti :

— Hiçbir şey öğrenmem mümkün olmadı. Hepsi başka başka şeyler söylüyor. Bu ziyaretin, içlerinden berisi tarafından ortaya atılmış olduğu muhakkak ama, hatırlamadıklarını iddia ediyorlar veya birbirlerinin üstüne atılıyorlar. Neden sorduğumu hissettiler. İçlerinden birisinin, hayatımı istediğinden çok eminim.

— Ben de seninle aynı fikirdeyim. İzlerini dikkâtle örten ve hareketleri daima şaşırtıcı olan bir insanla karşı karşıyasın. Oldukça da zeki. Zaten, diğerlerini de peşinden sürüklemesinden belli oluyor. Kara bir koyun, yine kendisi gibi kara olan koyunların arasında saklanıyor.

Shea'nın yüzünde ciddi bir ifade vardı. Kaşlarını çatarak :

— Durum hoşuma gitmiyor, dedi. İtiraf etmesi güç olmakla beraber korkuyorum.

— Sen mi?

— Havada sıkıcı bir gerginlik var, Hank. Potansiyeli yüksek bir gerginlik. Bu gerginliğin senin için iyi olacağını sanmıyorum.

Dana, cebindeki tabancanın ağırlığını hisseder gibi oldu.

— Artık kendimi koruyabilirim, dedi.

Shea, kederli görünüyordu.

— Fakat burada hiç resim yapamıyacaksın, Hank. Tahrip edilen tablolarının yenisini yapacak mısın?

Dana :

— Biraz yaptım, dedi ve kadının yüzündeki memnun ifadeyi görerek ilâve etti :

— Fakat yaptıklarımдан pek memnun değilim.

Shea, sessizce ayağa kalktı. Loş ışıktaki bile ince ve zarif görünüyordu. Birden neşelenmişti. Beklenmedik bir anda sordu :

— Kay, seni sevdiğimi söyledi mi?

Dana, şaşırmıştı.

— Ona seni üzmesi için fırsat vermemelisin, diye cevap verdi.

Shea gülümsedi :

— Kay beni neden üzün? Söyledikleri tamamen doğru.

Shea, yamaçtan sahile doğru uzanan patikadan inmeye başladı. Dana, kadının arkasından gitmedi. Kendisini çok mesut hissediyordu. Olduğu yerden kumıldanmadan Shea'nın geniş adımlarla uzaklaşmasını seyretti.

Tekrar yerine oturarak güneşin batışını seyretti. Parmakları şu anda, fırça tutmak için kaşınıyor; yeni kompozisyonlar yapmak için sabırsızlanıyordu. İçinde büyük bir iştiaak vardı.

Güneşin batışını seyrederken, kafasında yavaş yavaş bir plân şekilleniyordu.

Güneş batmıştı. Denizin üzerinde genişleyen karanlıktan doğru serin bir akşam rüzgârı esiyor, çam korusunda fısıltılarla doluyordu. Dana, vaktin ilerlemiş olduğunu farkettiği zaman içini ani bir ürperti kapladı. Saatine baktı ve Shea'nın gidişinden beri bir saat geçmiş olduğunu hayretle gördü. Oturduğu yerden doğru-

arak gerindi. Karaya doğru gelen bir martının havada süzülü-şünü seyretti. Arkasındaki çamlığın bir yerlerinde şakıyarak öten kuş birden sustu.

Dana, geniş ve enerjik adamlarla, kayalıklardan koruya doğru uzanan kumluk patikada yürümeye başladı. Kendisini hafif ve kuvvetli hissediyordu. Acaba Abel Mason, bu günkü istakoz avında şanslı mıydı?, diye düşündü. Sonra akşam yemeği için geç kalmış olduğunu idrak etti. Yemeğe ehemmiyet verdiği yoktu. Bu sabah geçirmiş olduğu sinir kirizini düşününce sureti asıldı. Fakat, Shea'nın düşüncesi, içine yepyeni bir kuvvet ve enerji veriyordu.

Belki de Evans haklıydı. Belki olanların hepsi basit bir tesadüften ibaretti. Akıl selimi hadiselerin tesadüf olmadığını biliyor, fakat şimdi korkacak birşey olmadığına inanıyordu. Studiyodaki taarruz, Lotti'nin ölümü gibi şeylerin tesadüf olmasına imkân yoktu. Bu ana kadar hep gölgelerle mücadele etmişti.

Resim yapmak için içinde yine bir arzu duydu. Adımlarını sıklaştırdı. Patikaya dökülmüş olan kuru çam yaprakları, ayaklarının altında gıcırdıyordu. Karanlık bütün adayı sarmıştı. Ağaçların arasından Stone Cove'un ışıklarını görüyordu. Günün sıcaklığı artık kaybolmaya başlamıştı. Güney kesiminde kara kara bulutlar toplanıyordu. Havada bir yağmur serinliği vardı. Kulübesine dönmek için sabırsızlanıyordu. Orada herkesten uzak ve resimleri ile başbaşa kalabilirdi.

Patikanın, Mason'ların evinin yakınındaki korudan çıktığı yerden, evin büyük verandasında oturanları ve hareket eden küçük sigara ateşlerini görebiliyordu. Karanlıklardan doğru yükselen mırıltı bulunduğu yere kadar geliyordu. Evin mutfak pencerelerinden, yeşil çimenlerin üstüne sarı bir ışık aksediyordu. Evin yakınından geçen patikadan yürüdü ve yoluna devam etti.

Adanın öbür tarafındaki kulübesine geldiği zaman ortalık tamamen kararmıştı. Rüzgârın sertleşmesinden dolayı dalgalar, sahile baktı.

Sahilde kırılan dalgaların arasından denize doğru uzanan, kaba tahtalardan yapılmış iskeleye, küçük kabinli, ince uzun bir motor bağlanmıştı Dana, motorun, preston Marquiss'e ait olduğunu biliyordu. Motorda kimse yoktu. Dana, kumsala çekilmiş olarak duran kendi sandalına doğru yürüdü. Marquiss'in adada ne aradığını düşünüyordu. Aklına Shea geldi. Shea, Pres'in geleceğinden bahsetmemişti.

Kumsaldan kulübesine doğru yürürken bu düşünce ile endişeliydi.

Kulübesinin kapısı açık ve menteşeleri üzerinde hafif hafif sallanıyordu. Verandaya çıktıktan sonra, bir sigara yakmak için durdu. Kibriti rüzgârdan korumak için avuçlarına almıştı. Birşey dikkâtini çekti. Rüzgârın tesiri ile uçuşan kumlar, ince bir tabaka halinde verandayı kaplamıştı. Kibritin aydınlığında, kum tabakası üzerinde, bir kadın ayakkabısının ince topuk izlerini gördü. İçeri giderken kibriti söndürmeden hemen kapının yanında duran gaz lâmbasına uzandı. Lâmbayı bulduktan sonra, fitili açtı ve kibriti fitile dokundurdu.

Oda, büyük bir feryatta kendisine doğru fırladı.

Bu sefer, sadece yeni yapmış olduğu tablolar parçalanmakla kalmamış, boya tüpleri, gayri muntazam hatlar halinde, duvarlara, yerlere ve mobilyaların üzerine sıkılmıştı. Bütün oda bir renk karışıklığı içindeydi. Koyu yeşil, kirli sarı ve kırmızı renkler, duvarlardan doğru sırtıyor, sanki kendisi ile alay ediyorlardı.

Kapıda durmuş, hırsından tirtir titriyordu.

Gözlerinin önündeki bu renk çığnılığına karşı, boğazı kurumuş olarak sessizce feryat ediyordu.

Titremesi artınca, geri geri giderek yine verandaya çıktı. Oda da gördüğü kâbuslu manzaradan gözlerini ayırmıyordu. Odada hiçbir şey kıvıldamamakla beraber, her yer hareket halindeymiş gibiydi. Titreyerek eliyle verandaya çıkan merdivenlerin korkuluğunu buldu ve geri geri giderek merdivenlerden indi.

Karanlık çam korusunun içine doğru uzanıp, adayı geçerek eve doğru uzanan patikada düşüncesizce koşmaya başladı. Sonra cebindeki Willi'nin tabancasını hatırlıyarak durdu; kıvıldamadan olduğu yerde kaldı. Dalgaların sahile çarparak kırılmasından hasıl olan sesleri dinledi. Rüzgâr çamların arasında, adeta inliyerek esiyordu. Gece simsiyahtı. Etrafta nemli bir yağmur kokusu vardı. Elini cebine sokarak tabancayı yokladı. Kulübesinin önündeki iskelede bağlı duran Marquiss'in motorunu düşündü. Olduğu yerde dönerek kulübesine doğru yürümeye başladı. Birisi, korunun içindeki patikadan koşarak geliyordu.

— Hank!

Gelen Shea Mason'du. Shea, elindeki elektrik fenerinin ışığında hızla koşarak geliyordu. Loş aydınlıkta, kestane rengi saçları daha açık görünüyordu. Solgun yüzünde sabırsız bir ifade vardı. Arkasındaki beyaz keten elbisesi rüzgârdan vücudüne yapışıyor-

du. Saçlarını geniş ve mavi bir kurdele ile bağlamıştı. Shea'nın elleri ferahlamış bir ifadeyle Dana'nın ellerini kavradı. Nefes nefeseydi.

Dana endişeyle sordu :

— Ne var?

— Hiç... mesele... seni merak ettim... sen... sen... akşam yemeğe gelmedin.

— Bir şey mi oldu?

— Hayır... evet... hayır, birşey yok. Sen neredeydin?

Dana, cevap vermeden, Shea'nın çenesindeki morarmaya yüz tutmuş olan koyu lekeye bakıyordu. Elektrik fenerini Shea'nın elinden alarak onun yüzüne tuttu. Shea, yüzündeki lekeyi saklamak elini yüzüne doğru kaldırdı. Fakat, geç kalmıştı. Gözleri irileşmiş olarak Dana'ya bakıyordu.

Dana, boğulurmuş gibi sordu :

— Bu nasıl oldu?

Shea, aceleyle :

— Kaza ile, diye cevap verdi.

Dana ısrarla sordu :

— Nasıl bir kaza?

— Anlatamam.

— Preston Marquiss adada değil mi? Motoru kulübemin önündeki iskelede bağlı duruyor. Onu gördün, değil mi?

— Evet.

— Sana o mu vurdu?

Shea, evvelâ tereddüt etti, sonra :

— Hank, dedi. Senin bu işe karışmanı istemiyorum. Senin adaya dönüşünden beri yarı yarıya aklını oynattı. Kısırcağıktan kuduracak hâle gelmiş. Zaten ayrılmanızın sebeplerinden birisi de bu. Şüpheleri altında daha fazla ezilmeye tahammül edememiş-tim.

Dana'nın yüzü bembeyazdı.

— Cevap ver, dedi. Sana vurdu mu?

— Evet.

Dana, içinde büyük bir öfke hissetti. Eline ne geçerse geçsin, parçalamak, lime lime etmek istiyordu. Şu anda hırsından ağlı-yabırdı. Elini uzatıp Shea'nın yüzüne dokundu. Parmaklarının teması çok hafifti.

— Bu meseleyi hemen hallederiz, dedi.

— Bu beni ilgilendirir. Sen bu işe karışma.

— Bu işle ben de ilgileniyorum.

— Hank...

— Kulübemin halini gördün mü, Shea?

Shea, cevap vermeden baktı.

Dana, tekrar etti :

— Gördün mü?

Shea, başını «evet» anlamında salladı.

— Evet gördüm, Bir saat kadar evvel buradaydım.

— Marquiss'le beraber mi?

— Pres'i o zaman gördüm.

— Onu gördüğün zaman, kulübeyi de görmüş müydün?

Shea, yine başını salladı ve merakla Dana'ya baktı :

— Pres'in bunu yapmadığını bilmiyorum, Hank. Ona sahilde rastladım. Kulübeden doğru geliyordu. Bana, henüz gelmiş olduğunu ve seni aramak için kulübene gittiğini fakat seni bulamadığını söyledi. Olanları bana gösterdi ama kimin yaptığı hakkında bir bilgisi olmadığını söyledi. Sonra, çılgın gibi senin hakkında konuşmaya başladı. Münakaşa ettik ve... hepsi bu.

Dana, sakın bir sesle düzeltti :

— Hemen hemen hepsi bu kadar. Pres şimdi nerede?

— Bilmiyorum. Adadan ayrılmış olduğunu düşünmüştüm.

Bir anlık tereddüitten sonra :

— Sen ve Kay yemeğe gelmeyince merak etmiştim.

— Kay mı?

— Evet. Beraber değil miydiniz?

— Hayır.

Shea, yine Dana'ya baktı. Dana, elektrik fenerini, hışırdayan çalılar üzerinde gezdirdi. Kendisini, medeniyetten uzak ve vahşi bir yerde olduğunu zannetti.

Dana, düşünceli bir sesle sordu :

— Şu halde Kay nerede?

— Bilmiyorum. Söylediğim gibi yemeğe gelmedi ve herkes onun seninle beraber olduğunu tahmin etti.

— Sen de öyle mi tahmin ettin?

— Ben... hayır.

Dana Gülümsedi :

— Hiç yalan söyleyemiyorsun. Bana sakın yalan söyleme, emi?

Sen de benim onunla beraber olduğumu düşündün.

— Evet, düşündüm. Fakat, madem ki görmedim diyorsun...

Hank, seninle konuşmam gerekiyordu. Cidden endişeliydim.

Kulübenin verandasındaki kum tabakasında görmüş olduğu ince topuk izlerini düşündü. Shea'nın ayağında düz topuklu sandaletler vardı. O izlerin Shea'ya ait olmadığı muhakkaktı. Shea'nın kolunu tutarken çenesindeki mor lekeye şöyle bir baktıktan sonra :

— Bende endişeliyim, dedi.

Yağmur yağmak üzereydi. Gök gürültüleri bütün adayı kaplamıştı. Çakan şimşekler gök yüzünde mavi ve parlak şeritler halinde parlıyordu. Dana saatine baktı. Saat henüz dokuzbuçuktu. Fıçıdan yapılmış olan iskemleye oturarak, kahve çaydanlığını sobanın üstüne koyan Shea'nın hareketlerini takip etti. Shea, gaz lâmbasının titrek aydınlığında bile güzeldi. Shea'nın çenesindeki morartıyı düşündü. Shea bunu unutmamasını söylüyordu ama, unutmaya niyetli değildi. Fakat, şimdi bu meselenin münakaşasını yapmak yersizdi. Shea, Dana'nın bakışları altında kendisinden emin bir tavırla sessiz sedasız dolaşıp duruyordu.

Kettle Adasının kuzey ucundaki eski fenerdeydiler. Stone Cove'a yeni bir dalga kıran yapıldığı zaman, bu eski fener, Abel Mason tarafından tamir edilmiş; eski tip, gazla çalışan fener ve kepenkleri işler bir hâle getirilmişti. Shea, fenerin girişindeki holü, döşeyerek rahat bir oturma odası şekline sokmuştu. Burasını, ada turistlerle dolup, kalacak yer kalmayınca kullanırdı. Misa-firlerin geldiği gün yine bu fenere taşınmıştı. Shea'nın evdeki odası Kay Norcross'a tahsis edilmişti.

Shea, gülümseyerek sordu :

— Rahat mı? Kahve bir dakikaya kadar hazır olacak. Yoksa içkiyi mi tercih edersin?

— Kahve iyi. Seninle beraber olduktan sonra içkiye ihtiyacım yok.

— Cesaretini toplayabildin mi, Hank?

— Sadece akıldım.

— Akıllıca hareket etmenin tam zamanıdır.

Shea'nın tebessümünde samimi ve mesut bir ifade vardı ve samimiyeti gözlerinden aksediyordu. Eski bir gramofona, plâk koydu. Antika bir makine olmakla beraber, sesi hayret edilecek kadar berraktı. Eski feneri, Şubert'in yedinci senfonisi dodurdu. Shea'nın gölgesi, kuleye doğru dönerek çıkan demir merdivenlerin basamaklarına düşüyordu.

— Pres, bu eski gramofonu tamir etmişti. Tabii, o günler iyi günlerimizdi. Hatırlar mısın, Pres, futbol takımının sağ açığında oynardı? Sen, Charley ve Pres... Stone Cove'un hayaletleri...

Dana sırttı :

— Charley, sanki buradan değilmiş gibi davranıyor, ama, onun da senin peşinde olduğunu hatırlatırım. Şimdi, seni hiç tanımamış gibi davranıyor.

— Zavalı Charley. Takım kaptanı olmak isterdi ama, seni seçmişlerdi. Sınıf mümessili olmak istemişti, onu da elinden almıştın. Beni istiyordu ve ben...

Shea, sözünün burasında dudaklarını ısırarak sustu.

Dana gülerek :

— Bu şartlar altında ben olsam keçileri kaçırdım, dedi. Sana karşı bir şansım olacağını hiç düşünmemiştim.

— Numara yapma. Ben de hep senin tarafını tutardım.

— Tahminime göre, hiçbir kimse, hayatın iyi taraflarını eline geçirdiğini anlamaz. Belki saçma, ama doğru. Maziye dönen bir insan olmalıym.

— Biraz geç ama, yine de geç kalmış sayılmazsın.

Shea, gelip Dana'nın yanına oturdu. Vücudu yumuşak ve dolgundu. Hiç konuşmadan Shea'yı kollarına alarak öptü. Dışardaki fırtına bütün şiddeti ile devam ediyor ve çakan şimşekler, ortalığı kısa bir süre aydınlatıyordu. Shea, Dana'nın kollarında sıyrılarak ayağa kalktı. Yüzü biraz solgundu. Sanki birden üşümüş gibi kollarını kavuşturup gramofona giderek plâğın arkasını çevirdi. Senfoninin sesi, müthiş bir gök gürültüsü ile kayboldu. Shea, Dana'ya döndü. Bakışlarında ciddi bir ifade vardı.

— Hank, ne yapmayı düşünüyorsun?

Dana, bir anlık tereddüitten sonra cevap verdi :

— Henüz bilmiyorum. Karar veremedim.

Shea, avucu ile yanağını uğuşturdu. Gözlerinde korku izleri vardı.

— Adada bulunanlardan biri olduğu muhakkak, dedi. Arkadaşlarının arasından biri. Bu şahıs daha evvel de öldürdü ve yine öldürmekten çekinmeyecektir.

— Evet.

— Neden olduğunu biliyor musun?

— Neden olduğu pek mühim sayılmaz. Nedenini bulmak için boşuna uğraşmış oluruz. Hakikatte olmuş olan hâdiseleri dikkate almamız gerek. Benim için şu anda, kulübemde olanlar mühim.

Shea titredi :

— Ancak çılgın bir insan böyle yapabilir.

— Kulübeye girmiş miydin?

— Hayır, ben... seni arıyordum. Yanında olmak istemiştım. Olanları pencereden gördüm.

— Şu halde verandaya çıkmadın.

— Hayır.

— Preston Marquiss?

— Onu gördüğüm zaman sahildeydi.

— Motorunun yanında mı?

— Henüz geldiğini söyledi.

— Onunla beraber bulunduğun süre zarfında o da verandaya çıkmadı, değil mi?

— Hayır.

— Demek ki kulübeye gelen Kay Norcross'du.

Bir an durdu, sonra helecanla :

— Evet, dedi. Gelen Kay'di. Verandada ayak izlerini gördüm. Kulübede olanları o da görmüş olmalı.

— Belki o yapmıştır.

Dana, başı ile tasdik ederek devam etti :

— Muhtemel. Henüz bilmiyorum. Olanların hiçbirı tesadüf olmaz. Hadiselerden bu anlaşılıyor. New York'ta da aynı hadise cereyan etmişti. Bu hadiselerde zaman çok mühim.

— Zaman mı?

Dana, sanki olmayacak bir şeyi yakalıyormuş gibi helecanlandı.

— Bak, Shea, dedi. Sana New York hadisesini anlatmıştım. Bu konuyu hiç kimse ile konuştun mu?

Shea'nın kaşlarını çatıldığını görünce devam etti :

— İyi düşün, Shea. Bunu sana anlattığım zaman küçük bir kum tepeciğinin arakasındaydık. Bu hadisenin, sana söylediğim zamanla kulübeye dönüşüm arasında olması gerekiyor. Yani senden ayrıldıktan sonra.

Shea, müziği dinliyormuş görünüyordu. Gramofona giderek durdurdu ve iğne kolunu kaldırdı. Çakan bir şımşek, pencereleri biran için göz kamaştıracak bir şekilde aydınlattı. Fenerin duvarlarına çarpan şiddetli yağmurun sesi işitilebiliyordu.

Shea :

— Kay Norcross ile beraber kotradaydın. Sonra evde Willi Temple ile konuştun. Sen Willi ile konuşurken Kay ve Peter, şiddetle münakaşa ederek koyun merdivenlerinden çıkıyorlardı. Beni

gördükleri zaman münakaşalarını kestiler ve Kay benimle mutfığa gelerek bir müddet orada kaldı. Kocasının nereye gitmiş olduğunu bilmiyorum. Kay, senin gençlik günlerini öğrenmek istiyordu. Sonra, tablolarının tahrip olmasından dolayı sergi fırsatını kaçırmış olduğundan bahsedince, bana henüz anlatmış olduğunu söyledim.

— Böylece, Kay'e anlatmış oldun. Başka hiç kimse ile bu konu hakkında konuşmadın mı?

— Hayır, kimseye söylemedim. Bunları yapanın Kay olduğunu mu düşünüyorsun?

— Ne düşeneceğimi ben de bilmiyorum. Kay, birisine anlatmış olmalı.

Sonra kaşlarını çatarak devam etti :

— Veya yapacağı herhangi bir şeyin Lotti Higgins'i katilinin üzerine atılabileceğini düşündü. Bana karşı hırsından yapmış olabilir. Diğer taraftan, seninle arasında geçen bu konuşmayı başkalarına da anlatmış olabilir ki, katil, beni biraz daha hırpalıyabilmek için fırsat bulmuş olur. Çünkü, o hadisenin üzerinde yapmış olduğu tesiri biliyor.

— O zaman Kay'i bulp sorguya çekmekten başka yapılacak bir iş yok demektir.

— Fakat, nerede olduğunu bilmediklerini söyledin.

— Onu bulmalıyız.

Shea'nın gözlerinde ani bir korku belirdi.

— Hem de mümkün olduğu kadar çabuk bulmamız lazım, diye ilâve etti. Belki, kulübeni tahrip edeni görmüştür.

Yağmur biraz hafiflemişti. Shea'nın cep fenerinin yardımı ile, korunun içine doğru uzanan patikada koştular. Yağmurun tekrar şiddetlenmesinden evvel eve yetiştiler.

Abel ve Sarah Mason mutfakta gazete okuyorlardı. İhtiyar istakozcu elbisesini değiştirmiş, mavi bir elbise giymişti. Kısa gelen ceketinin kollarından, damarlı iri elleri bileklerinin yukarı kısımlarına kadar görünüyordu. Sarah Mason, iri yarı ve şişman bir kadındı. Rüzgâr ve güneşten kavrulmuş esmer yüzünde, cesur bir insanın ifadesi vardı.

Willi ile münakaşa eden Charley'in kızgın sesi mutfığa kadar geliyordu. Sarah Mason, yerinden kalkarak, kahve çaydanlığının üzerinde durduğu sobayı yaktı. Abel, «Stone Cove Times» gazetesinin sayfasını hısrırtı ile çevirdi ve öksürerek genzini temizledi. Mutfak tertemizdi. Duvarların beyaz badanası pırıl pırıldı. Duvarlarda asılı olan parlak renkli, temiz bakır kaplar, New York'taki en güzel antikacıyı kışkandıracak kadar göz alıcıydı.

Dana, yukardan gelen seslere doğru, başı ile işaret ederek :

— Yukarda ne oluyor?, diye sordu.

Abel, herzamanki sakın sesiyle cevap verdi :

— Mr. Temple, Mr. Powell'in yeni tablolarını istiyor. Powell herne sebeble ise itiraz ediyor. Bir insan, ancak, yaptığı şeylerden utandığı takdirde, yaptıklarını göstermek istemez. Neden olduğunu anlıyamadım.

Meraklı bakışlarını Dana'nın ve Shea'nın üzerinde dolaştırdı. Gözleri Shea'nın çenesindeki mor lekenin üzerinde durdu ve yüz hatları gerildi.

— Bir şeyin yok ya, kızım?, diye sordu.

— Tabii, birşeyim yok, Abel.

— Hayır.

— Pres'i görmedin mi?

Dana :

— Henüz adadan ayrılmış değil, dedi. Onu muhakkak bulacağım.

Abel :

— Bu iş bana düşer, dedi.

Shea, üzüntü ile müdahale etti :

— Bu mesele ikinizi de ilgilendirmez. Beni bir daha rahatsız etmiyeceğinden eminim. Bu sefer biraz ileri gitti. Bundan sonra benden uzak duracaktır.

Abel, yine aynı sükûneti ile cevap verdi :

— Bundan emin olmaya niyetliyim.

Yağmur camlara hışımına çarpıyordu. Abel Mason'un yüz ifadesi birden değişti ve Dana'ya baktı.

Konuştugu zaman sesindeki gerginlik kaybolmuştu.

— Bu gün iyi av yaptım, Henry. Yarın sabah erkenden Necedle Neck mıntikasına gidiyorum. Orada da tuzaklarım var. Gelmek ister miydin?

— Tabii, memnuniyetle.

Shea :

— Ben de geleceğim, dedi.

Dana, Abel'e baktı.

— Mrs. Norcross'u gördün mü?, diye sordu.

— Hayır. Zannedersen yattadır. Neden herkes bu kadını arıyor, anıyamıyorum. Şayet, Sarah'ın yemeğini kaçırdı ise, onun hatası. Yemeğe sen de gelmedin, Henry.

— Onunla beraber değildim, Abel.

Arka merdivenlerde ayak sesleri duyuldu ve Charley, mutfağa

girdi. İri vücudunun adaleleri, açık yakalı dar gömleğinden belli oluyordu. Kalın ve düz kaşları çatılmıştı. Willi Temple, Charley'in arkasından oflaya pufloya mutfığa girdiği zaman, omzu üzerinden Willi'ye baktı; sonra Dana'ya döndü.

— Kay ile beraber olduğunuzu düşünüyordum, Henry, dedi.

— Hayır. Sen de onu görmedin mi?

— Onu mümkün olduğu kadar az görmeğe dikkât ediyorum.

Willi'ye baktı. Willi'nin üzerinde rengârenk bir gecelik vardı. Tombul yüzündeki pudra izleri belli oluyordu. Mutfığı bir ley-lâk kokusu sarmıştı.

Charley :

— Eh, dedi. Bu iş nasıl olsa halloldu. Poker oynar mısın, Willi?

— Şimdi olmaz. Kay daha dönmedi mi?

— Hayır. Henry burada ama Miss Mason'la berabermiş.

Willi :

— Henry, dedi. Seninle hususi olarak konuşmak istiyorum.

Dana :

— Sen burada bekle, Shea, dedi.

Dana, evin ön kısmına doğru giden adamın arkasından yürüdü. Geniş camlı oturma odasında bir kaç tane lâmba yanıyordu. Yağmur, körfeze bakan pencerenin camlarını şiddetle dövüyordu. Büyük şöminede, odunlar cıvırtı ile alev alev yanıyordu. Şöminenin önündeki küçük bir masada, üzerinde henüz içilmemiş, dolu içki bardakları duruyordu. Oda, tabandaki büyük halısı ve kalın tavan tahtaları sacak ve rahat görünüyordu.

Willi, kokteyllerden birini aldı iki yudumda içti. Şişman yüzü kızarmıştı.

Elindeki kadehi, tepsinin üstüne bırakırken Dana'ya döndü :

— Bir karar verdin mi, Henry?

— Ne hakkında?

— Benim hakkımda.

Dana, Willi'nin ikinci kokteyl kadehini boşaltmasını seyretti.

Sonra :

— Seni düşünmüyordum, Willi, dedi.

Willi, ağır bir sesle :

— Fakat bilmem gerekiyor, Henry, dedi. Senin arkadaşım. İşlerinde sana yardım ettim, sana doğru yolu gösterdim. Willi. Kay'i merak ediyorum. Onu bulmalıyım.

Dana, Willi'nin sözünü tamamladı :

— Ve benden çaldın. Benim nazarımda sen büyük bir düzenbazsın.

— Hatamı telâfi etmeye hazırım, Henry. Eğer beni teşhir edersen mahvolum. Hayatım senin ellerinde.

— Bu meseleyi seninle münakaşa etmeye henüz hazır değilim, Willi. Kay'i merak ediyorum. Onu bulmalıyım.

— Ah, şu kadın! Herkes, seninle beraber olduğunu sanıyordu.

Çapkınca bir tavırla göz kırptı. Sonra Dana'mın yüz ifadesini görünce kendini topladı.

— Ona ne olduğunu bilmiyorum, dedi. Şimdiye kadar, ortarlardan kaybolmak adetinde değildi. İnsanların arasında bulunmaktan hoşlanan bir kadındır.

— Ben de bunun için merak ediyorum ya.

— Merak mı ediyorsun, Henry?

— Başına bir iş gelmesinden korkuyorum.

Dana, Charley Powell ile birlikte odaya giren Sheanın farkına varmakla beraber, gözlerini Willi'den ayırmıyordu.

Konuşmasına devam etti :

Herkesin onu aramak zorunda olduğunu düşünüyordum.

Charley, lâfa karıştı :

— Bir kaza geçirmiş olabileceğini düşünüyorsan bir ekip halinde aramaya çıkabiliriz.

— Kazayı düşünmüyorum. Peter nerede?

Willi cevap verdi :

— Karısını aramak üzere yata gitmişti. Endişende ciddi değilsin, değil mi, Henry?

— Maalesef çok ciddiym, Willi.

Willi, bir anlık tereddüitten sonra sordu :

— Bana haber vermeden birşey yapmıyacaksın, değil mi?

Dana, bir anlık tereddüitten sonra :

— Hayır. Sana ancak bu kadar söz verebilirim, diye cevap verdi.

Dana, ceketinin yakasını kaldırarak kapıya doğru yöneldi. Shea, yanında yürüyordu.

— Sen burada kalsan iyi olur, Shea, dedi. Kayalıklar bu yağmurda tehlikeli olabilir.

Shea, kesin bir ifadeyle cevap verdi :

— Seninle gelmek istiyorum.

Dana, tereddüt etmekle beraber, Shea'nın kolay kolay kanmayacağını da biliyordu.

Dana, yine de ısrar etti :

— Lütfen, Shea. Burada kalmanı tercih ederim. Sadece bana cep fenerini ver yeter.

Shea, cevap vermeden feneri getirdi ve Dana, tek başına gelenin yağmurlu karanlığına çıktı. Limanın üzerinden doğru şiddetli bir rüzgâr esiyor ve yağmuru, bir su duvarı halinde dik ya-maçlara doğru savuruyordu. Evin penceresinden akseden ışık, çimenliğin üzerinden, yamacın kenarındaki tahta merdivenlere kadar uzanan iri ve yassı döşeme taşlarını aydınlatıyor ve Dana'ya kılavuz vazifesini görüyordu. Dana, gözlerini kısmış, başını rüzgâra karşı eğmiş bir vaziyette, adeta iki büküm yürüyordu. Bir dakika içinde iliklerine kadar sıılsıklam olmuştu.

Buraya kadar kendisini takip eden olmamıştı. Yamacın kenarına gelince durdu ve kısık gözlerle koyun karanlık sularına doğru baktı. Yatın ışıkları, karanlık suların üzerinde oynayıyordu. Tahta merdivenlerin ıslak ve kaygan korkuluğuna tutunarak, aşağıya doğru kıvrılarak uzanan basamaklardan inmeye başladı. Vücudüne çarpan yağmurun ve rüzgârın şiddetinden, arada bir yamacın pürüzlü ve sert yüzüne yaslanmak zorunda kalıyordu.

Anı bir yıldırım, gök yüzünün karanlığını ışıklı bir bıçak gibi yardı. Kısa süren bu anı aydınlıkta, dalgalarla zaman zaman tahta iskemleye çarpan Abel'in sandalını ve beyaz yatı gördü. Basamakların sonunda, cep fenerini yaktı ve dalgaların kuvvetle dövdüğü tahta iskeleyle doğru tuttu. Sahile kadar gelen dalgalar, sahilin çakılları üzerinde köpüklü izler bırakıyordu. Yatın bordo-su, tahta iskeleyle çarptığı zaman tok sesler çıkartıyordu.

Sert dalgaların tesiri ile sallanan iskelenin ucuna kadar gitti ve bir kedi çevikliği ile yatın güvertesine sıçradı.

— Kay?!..., diye seslendi.

Rüzgâr sesini ağzına tıkamıştı. Nefesi sanki kesilecekmiş gibi oluyordu. Kamaraya inen merdiven kapısının mandalını açarak içeri süzüldü ve dar basamaklardan aşağıya indi. Koridorda soluk ışık veren bir lâmba yanıyordu. Ayrıca, kamaradan dışarıya vuran kuvvetli bir ışıkla da aydınlanmıştı.

Dana, elektrik fenerini kapatarak kamaraya girdi.

Kamarada Peter Norcross yalnızdı.

Dana :

— Merhaba, Peter, dedi.

Peter Norcross, ranzanın kenarında oturuyordu. Fital gibi sarhoştı. Arkasındaki ince pijamaları ıslanmış ve vücudüne yapışmıştı.

Kemikli bacaklarının arasında bir şişe Rye vardı. Şişenin boynunu iki eliyle sıkıca kavramıştı.

Dana'nın kamaraya girmesi üzerine başını kaldırıp boş gözlerle Dana'ya baktı.

Güvertelyi döven yağmur, tavanda acaip tıkırtılar yapıyordu. Dana, sert bir sesle sordu :

— Kay'ı arıyorum; nerede olduğunu biliyor musun?

Peter, kendi kendine kırık kırık gülmeye başladı.

— Bana mı soruyorsun, Henry?

— Kime sormam gerekirdi?

— Allah canını alsın, Henry.

Peter, şeyi başına dikti. Dana, iki adımda ranzaya yetişerek şeyi Peter'in elinden almak istedi. Peter, evvelâ direnecek olduysada parmaklarını gevşeterek şeyi bıraktı. Sonra tekrar gülmeye başladı. Gülmesi, boğulacakmış gibi, nefesinin tıkanmasına sebep oldu. Dana, müthiş hırslanmakla beraber, adama dokunmadı; dokunduğu takdirde öfkesine hakim olamayacağını hissediyordu.

— Onu muhakkak bulmalıyım, Peter, dedi. Onunla konuşmam gereken bir mesele var. Onu son defa ne zaman gördün?

— Çok olmuyor.

— Nerede görmüştün?

Peter, gözlüğünün kulağından kurtulmuş olan kolunu büyük bir zorlukla tekrar kulağının arkasına yerleştirdi. Elleri titriyordu. Yüzü ıslaktı. Bu ıslaklığın göz yaşlarından mı, yoksa yağmurdan mı, yoksa yağmurdan mı olduğu belli değildi.

Dana, öfkesine zorlukla hakim olarak yine sordu :

— Onun birşeyi yok ya, Peter?

— Tabii yoktur. Dipdiri. Merak mı ediyorsun, Henry?

— Yalnız ben değil, hepimiz merak ediyoruz.

— Bilhassa sen merak ediyor musun?

— Evet, merak ediyorum.

— Şişemi ver, Henry.

— Daha sonra. İlk benim sualıma cevap ver.

— Seni gebertmem gerektiğini biliyorum. Belki de geberteceğim. Fakat, evvelâ içmek istiyorum. Şimdilik bütün derdim bu. Evvelâ daima içmek isterim.

— Kay yatta mı?

Peter yüzünü buruşturdu.

— Senin kulübede olması lâzım. Seni orada bekliyecekti. Henry.

— Onu orada mı gördün?

— Merak etme, senin kulübededir.

— Sen kulübeye ne zaman gittin, Peter?

Peter, cevap verecekmış gibi ağzını açtı, Sonra, ani hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Dana, şaşırmış ona bakıyordu. Peter'in sorularına doğru cevap verebileceğini sanmıyordu. Elindeki şeyi Peter'in uzanıp alabileceği bir yere koyarak kamaradan çıktı.

Güverteye geldiği zaman yağmur şiddetle yüzüne çarpıyordu. Yat devamlı olarak iskeleyle çarpıyordu. Dana, karşı sahildeki Stone Cove'un belli belirsiz görünen ışıklarına baktı, sonra, bakışlarını gecenin koyu karanlığında cesim bir kütle gibi duran buruna doğru çevirdi. Adımlarını dikkâtle atarak yamaca doğru tırmanan merdivenlere doğru yârdü. Merdivenlerin altında durarak etrafını kontrol ettikten sonra, tırmanmaya başladı.

Basamakların nihayetinde heyülâ gibi bir gölge duruyordu. Yamacın kenarında kendisini bekleyen birisi vardı.

Her şeye hazır olarak tırmanmasına devam etti. Bütün vücudü bir yay gibi gerilmmişti. Yamacın kenarına çıktığı zaman bekleyen kim olduğunu anladı. Preston Marquiss'in yüzü elektrik fenerinin altında solgun duruyordu. Adamın deli gibi bir hali vardı. Elbiseleri yağmurdan sırlıslılam olmuştu. Bütün yüzü kanıken sıyrık içindeydi.

Preston Marquiss hayretle haykırdı :

— Dana?!..

Dana, öfkeyle cevap verdi :

— Evet, benim. Ben de seni arıyordum.

Ani bir sür'atle esen rüzgârdan adamın verdiği cevap duyulmadı. Elleri yalvarır gibi iki yana açılmıştı.

— Birden kendimi kaybettim... ona vurmuş olduğum için üzgünüm... artık vazgeçtim, Dana... vazgeçtim...

Dana, Pres'in suratına yumruğunu indirmemek için, kendisine zorlukla hakim oldu. Şu anda ona karşı duyduğu öfkenin önemi yoktu. Pres, mecalsiz bir tavırla ayakta sallanıyordu. Sarkış gibi bir hali vardı.

Dana, sormaktan kendini alamadı :

— Sana da ne oldu?

— Motorum... motorum parçalanmış.

Dana, inanmaz bir ifadeyle sordu :

— Nasıl olmuş?

— Bilmiyorum. Motor sahile vurup parçalanmış. Fakat birisi,

motoru iskeleyle bağlayan ipleri kesmiş ve motor kayalıklara sürüklenmiş. Adadan ayrılmama imkân kalmadı. Kısıkvrak yakalandım.

— Yakalandın mı?

Pres'in yüzünde şeytani bir ifade belirdi.

— Abel Mason peşimde. Beni öldürecek. Kendimi koruyabileceğim hiçbir şeyim yok. Bütün arzum bu lânetli adadan kurtulmak.

— Başka sandallar da var. Neden gitmiyorsun?

İri yarı adam yüzünden akan yağmurları eli ile sildi. Dana, elektrik fenerinin ışığında, Pres'in elinin üstündeki silâh lekeyi gördü. Bu leke, kan lekesine benziyordu. Fakat emin değildi. Birden ileriye doğru bir adım attı. Pres. hemen arkasındaki çimenliğe doğru geri geri gitti ve bağırды :

— Benim bununla hiç bir alâkam yok.

— Neden bahsediyorsun?

Marquiss aniden döndü. Ayakları ıslak çimenler üzerinde kayıyordu. Dana, onun arkasından fırladı, fakat, Marquiss yine kaçtı. Kaçarken elinin ani bir hareketi ile Dana'nın eindeki elektrik fenerini düşürdü. Ortalık birden karardı. Evin pencerelerinden vuran loş aydınlıkta Pres, hayâl meyâl seçilebiliyordu. Dana, bir hamle daha yaptı. Marquiss koşmaya başlamış ve çam korusunun kenarına gelmişti bile. Dana, bir iki adım koşuktan sonra durdu. Bu karanlıkta ve yağmurda, adamı kolaylıkla kaybedeceğini biliyordu. Bu koyu karanlıkta, bir çöp aramaya benziyecekti. Bu düşünce ile takip etmekten vazgeçerek fenerini aramak için geri döndü.

Shea, evin verandasından fırlayıp Dana'ya doğru koşarken sesleniyordu. Sesinden endişeli olduğu belli oluyordu.

— Hank, kimdi o?

Dana :

— Marquiss, diye cevap verdikten sonra kollarına atılan Shea'yı tuttu. Shea titriyordu.

— Bir şey yok, Shea, dedi. Birşey olmadı. Birden kaçmaya başladı.

Shea'nın bakışları Dana'nın yüzünde dolaştı.

— Kay, yatta mı?, diye sordu.

— Orada değil. Peter, kulübeye gitmiş olduğunu söyledi. Aramak için gidiyorum.

— Şimdi mi? Bu havada mı?

— Tablolarım hakkında birisi ile konuşmuş. Kim olduğunu öğrenmeliyim.

Shea ile beraber eve doğru yürüdü. Shea'nın arkasında şeffaf bir yağmurluk vardı. Yağmurluğun kapüşonunu başına geçirmişti. Evin merdivenlerinden bir kaç basamak çıktıktan sonra tereddütle durdu. Ani bir kararla, verandaya koştu ve oradaki iskemlelerin üzerlerini arayarak dolaştı. Sonra, elinde sarı renkli bir gemici muşambası ile döndü.

Muşambayı Dana'ya uzatırken :

— Gitmemeni tercih ederdim, dedi.

— Gitmem şart, Shea.

— Şu halde bunu giy. Sırılsıklam olmuşsun.

Dana, Shea'nın buz gibi ellerinden yağmurluğu aldı. Karanlıkta yüzünü iyice göremiyordu. Patikadan koruluğa doğru beraber yürüdüler.

Shea :

— Hank, dedi. Yalnız başına gidebilecek misin? Yani demek istiyorum ki... kendini koruyabileceğin bir şeye ihtiyacın olacak...

— Tabancam var.

Cebinde duran Willi'nin tabancasına dokunduktan sonra :

— Diğerleri evde mi?, diye sordu.

Shea'nın sesi gergindi.

— Hayır. Sana yardım etmeye kadar verdiler. Mr. Norcross nasıl?

— Sarhoş... hepsi gittiler mi? Abel de mi?

Shea, başını salladı :

— Sarah'dan hariç herkes. Seninle gelmek istiyorum, Hank. Burada kalmak istemiyorum.

Dana, red makamında başını asllayarak :

— Hayır, Shea. Sarah'la beraber kalsan iyi edersin. Kendimi korumak ihtiyacımı duyduğum zaman, bir de seni korumak zorunda kalmak istemiyorum.

Korunun kenarında Shea'dan ayrıldı. Kadın eve girinceye kadar arkasından baktı. Ondan ayrılmak istememekle beraber, onun Kay ile karşılaşmasını arzu etmiyordu.

Fenerin yakınındaki bir patikaya kadar uzanan ağaçların arasında dolaşan bir cep fenerinin ışığı dışında, araştırmacılarından bir eser yoktu. Başına ve omuzlarına çarpan yağmurun altında, ağaçların arasından yürümeye devam etti. Önünü aydınlatarak yürürken, etrafında ışıklı bir daire hasıl oluyor ve bu dairenin etrafı

koyu karanlıkta kalıyordu.

Adayı yarı yarıya katetmişti ki, takip edilmekte olduğunu hissetti. Birden başını döndürerek arkasına baktı, fakat, zifiri karanlıktan başka birşey göremedi. Yapraklara çarpan yağmurun sesi, sahili döven dalgaların gürültüsünden başka bütün sesleri yutuyordu. Fenerin ışığı altında, etrafındaki ağaçlar gümüşü bir renkle parlıyordu. Bir elini cebine sokmuş, Willi'nin tabancasını tutuyordu. Onu kullanmak zorunda kalmamayı temenni etti. Kan dökmek istemiyordu. Arkasındaki karanlık saha boş gibi görünüyordu. Takip ediliyorsa kimseyi görebilmesi mümkün değildi.

Sağ tarafındaki çalılıkların içinden, üzerine basılarak kırılan bir dalın çıtırtısı duyuldu.

Dana, hemen dönerek elindeki feneri sesin geldiği çalılara tuttu. Kimse yoktu. Bütün görebildiği, ışık hüzmelerinden geçen iri yağmur damlaları oldu. Bulunduğu yerden çalılığa doğru temkinli bir iki adım attı. Yine birşey göremedi. Yağmur ve rüzgâr sesinden başka ses işitilmiyordu. Acaba, Marquiss olabilir mi?, diye düşündü. Kay'ı arayanlardan birisi de olabilirdi. Çünkü herkes etrafa yayılmıştı.

Koronun içinden yoluna devam ederek, adanın öbür sahiline doğru inmeye başladı.

Karanlıkların arasından doğru gelen, daha evvel duymuş olduğu gibi çıtırtılar duymakla beraber bir daha arkasına bakmadı. Baksa bile birşey göremeyeceğini biliyordu. Arkasına baktığı takdirde, sinirleri gevşiyecek ve paniğe kapılarak ya körlemesine çalılıklara doğru ateş edecek veya çılgınlar gibi koşmaya başlayacaktır' Cebindeki tabancayı çıkarmamaya gayret ediyordu.

Ayaklarının altındaki kumlar gıcırdıyordu. Rüzgâr, yağmurluğu göğsüne yapııştırıyor ve eteklerini bacaklarına dolaştırıyordu. Gecenin karanlığından doğru gelen beyaz bir çizgi sahile kadar geliyor ve sahilde gümbürtü ile patlıyordu. Köpüklü dalgaların sarstığı iskelenin yanında durdu ve tekrar arkasına baktı.

Gölgeler, rüzgârda oynayıp sallanıyor, fakat kimse görünmüyordu. Kulübesine giden patikaya döndü.

Kulübenin pencereleri karanlıktı. Kapı yine bıraktığı gibi açık duruyor ve verandadan aşan yağmur, odanın döşemelerini dövüyordu. Elektrik fenerini sol eline alarak, daha evvel verandada görmüş olduğu topuk izlerini araştırdı. Veranda tertemizdi. Yağmur bütün izleri yok etmişti. Işık hüzmelerini, parçalanmış tablolar ve duvarları kâbus gibi saran renkler üzerinde dolaştırdı.

Sonra seslendi :

— Kay...?!

Dalgaların boğuk sesleri duyuluyordu. Döndü ve bakışlarını sahilde dolaştırdı. Başını tekrar odaya döndürdüğü zaman, hareket halindeki bir gölgenin hareketsiz kaldığını görmüş olduğunu zannetti.

Tekrar seslendi

—Kay...?!

Cevap yoktu.

Odaya girer girmez bütün seslerin ahengi birden değişti. Yağmur, damda ve pencerelerde sanki trampet çalıyordu. Bütün evin içinde, sokuk ve nemli bir deniz rüzgârı esiyordu. Titreyerek, duvarlarda, sessiz çığlıklar atan boya lekelerine bakmamaya çalıştı.

Bütün eve derin bir sessizlik hakimdi.

Kay, burada da yoktu.

Kaşlarını çatarak elindeki feneri, sanki, arayıp bulmak istemediği birşeyi görmüş olmaktan korkar gibi, mutfağın bulunduğuşu kısıma doğru çevirdi.

Mutfağın arka kapısı açıktı. Buradan son defa ayrılırken, gaz lâmbasını yanar olarak bırakıp bırakmadığını hatırlamaya çalıştı. Hatırlamıyordu. Tabancayı cebinden çıkartarak mutfak kapısından dışarıya çıktı. Kulübenin hemen arkasında yeşillik bir saha vardı. Bu yeşil sahanın hemen kenarından koruluğa doğru uzanan çalılıklar başlıyordu. Çam ağaçları, rüzgârda sallanan siyah bir duvar gibi görünüyordu. Arka kapının hemen yanında dik dörtken şeklinde bir karaltı görünüyordu. Bu gölgenin üzerine vuran yağmur, davul sesi gibi sesler çıkartıyordu. Bu gölgenin ne olduğunu bir an hatırlıyamadı. Sonra hatırladı. Bu koyu gölge, odun sandığıydı.

Cep fenerini sandığın üstüne tuttu, sonra ışığı biraz ileriye doğru kaydırıldı. Tekrar sandığın üstüne çevirdi. Boğazında ani bir kuruma hissetti. Cep fenerini sandıktan ayırmadan, bahçeye indi.

Yılan derisinden, giri bir iskarpin teki, ıslanmış kumtarm üstünde yanlamasına duruyordu. Odun sandığının hemen kenarından, tırnakları kırmızı ojeli bir kadın ayağı görünüyordu.

Kay'in ayakkabısı...

Kay'in ayağı...

Dana iyi görebilmek için sandığa yaklaştı. Kay Norcross, evin duvarı ile sandığın arasına sıkışmış olarak, oturur vaziyette duru-

yordu. Kadının başı, arkaya doğru kaymış ve beton duvara yaslanmıştı.

Kadın, boğularak öldürülmüştü.

Kadının duruşu çok normaldi. Dana, onun ölmüş olduğunu bilmesee, burada oturmakta olduğunu zannedebilirdi. Çıplak omuzları duvara dayanmıştı. Bir bacağı göğsüne doğru bükülmüştü. Bronz derisi, elektrik fenerinin ışığında parılıyordu; öbür bacağı ileri doğru uzanmış ve sandığın kenarından çıkmıştı. Bu ayağındaki iskarpini yoktu. Yağmur, kadının saçlarını dağıtıyor, güneşten yanmış omuzlarını, vücudünü ve güzel yüzünü dövüyordu. Gözleri açıktı ve parıl parıl parlıyordu. Şişmiş dili, yarı açık ağzından dışarıya sarkmıştı. İnce boynundaki koyu ve çirkin lekeler hemen göze çarpıyordu.

Sanki, herkesten uzakta, yalnız başına yağmur altında oturuyormuş gibi görünüyordu.

Dana dizlerinde bir kesiklik hissetti. Feneri tutan kolu yanına sarktı. Elindeki tabanca şimdi birşey ifade etmiyordu. Evin ıslak duvarına yaslandı ve Kay Norcross'u görmemek için feneri söndürdü. Karanlık, kadını gözlerinin önünden sildi. Karanlıkta kendisini yapayalnız hissediyor, etrafındaki herşeyin değiştiğini zannediyordu. Tekrar mutfağa girdi. Mutfağın tam ortasına geldiği zaman, Peter Norcross'un acaip gülüşlerini hatırladı. Willi'ye, Charley'e ait düşünceler zihninde oynuyor, onların, şüpheli gördüğü hareketlerini ortaya çıkarmaya çalışıyordu.

Birden içinde bulunduğu durumu düşündü. Fakat düşünmekte geç kalmıştı. Hiçbir ses duymamıştı. Bütün hissettiği, arkasından doğru gelen kuvvetli hava cereyanıydı. Arkasına dönüp bakmaya muvaffak olamadı. Kafasına yediği şiddetli bir darbe ile diz üstü düştü. Nasıl olduğunu anıyamadı. Yalnız, kafasında sonsuz bir acı hissediyor ve hissettiği acı, beyninden bel kemiğine doğru süzülüyordu. Dizlerinin ve ellerinin yardımı ile odanın kapısına doğru süründü. Bir ayak sesi ve çok uzaklardan geliyormuş gibi sevinçle titreyen bir ses duydu.

— Nihayet, Henry Dana; nihayet sen de bir ceset olacaksın!...

Başına ikinci bir darbe yedi. Karanlığın geniş kanatları arasında kaybolduğu hissedilerek kendinden geçti...

9.

Karanlığın içinden doğru yaklaşan renkler, kapalı gözkapaklarının içine yayıldı. Portakal renkli bir aydınlık, göz bebeklerinin önünde oynadıktan sonra, yine uzaklaştı. Göz bebeklerine üşüşen renk dalgaları, griden yeşile doğru havai fişekler gibi, binbir çeşit renge dönüşüyor ve renkli ışıklar halinde dağılıyordu.

Başında müthiş bir ağrı vardı. Sırtı sancıyordu. Bütün vücudünde külçe gibi bir ağırlık hissediyordu. Dişlerini gıcırdattı. İnlediğini düşünüyor fakat inleyişini duymuyordu.. Bir kere daha, fakat bu sefer daha yüksek sesle inledi.

Shea'nın şefkatle titreyen sesini duydu.:

— Nasılsın, Hank?

Birden gözlerini açtı. Duvarları kaplayan renkler gözlerinin önünde uçtu. Yatağında yatıyordu ve başının altına bir yastık koymuştu. Ceketini ve gömleğini çıkartmışlardı. Shea, gözlerinde bir endişe ile üzerine eğilmişti. Şakakları zonkluyordu. Başı çatlayacakmış gibi ağrıyordu. Shea'nın yüzü gözlerinin önünden kaybolunca, başını yana döndürerek baktı. Shea, masanın üstündeki gaz lâmbasının fitilini düzeltiyordu. Camlara vuran yağmurun sesi, sinirlerini bozuyor ve kulaklarında uğulduyordu. Kaburga kemiklerinde ağrı vardı. Odada dolaşan Shea'nın hafif ayak seslerini dinledi. Onun ayak sesleri içine bir emniyet ve rahatlık veriyordu. Büyük bir gayretle sol kolunu kaldırarak saatine baktı. Hemen hemen gece yarısı olmak üzereydi. Başını yokladı. Baş sarılmıştı. Shea'ya baktığı zaman, halâ sağ olduğunu hayretle düşündü. İçin-

de bulunduğu şartlara göre çoktan ölmüş olması gerekiyordu. Katile, kendisini tam gafil avlamıştı ama yine muvaffak olamamıştı.

Shea'nın tekrar kendisine bakmasını bekledi.

Sonra hafif bir sesle sordu :

— Sen burada ne arıyorsun?

Shea, tatlı bir sesle cevap verdi:-

— Senin burada yalnız olduğunu düşününce, Sarah'la beraber kalamadım. Buraya gelmeye karar verdim. Dış kapıya geldiğim zaman, mutfaktan gelen sesleri duydum. Arka kapının önünde yatıyordun.

Shea'nın dudaklarındaki tebessümü kayboldu. Gözleri doldu.

Sesi titreyerek ağlamaklı bir sesle :

— Kendi kanı içinde yatıyordu, derler ya; işte sende kanlar içinde öyle yatıyordun. Benim sesimi duyunca, sana taaruz eden kaçmış olacak. Ayrıca, kaçmış olduğuna memnun oldum.

— Kim olduğunu görebildi mi?

— Hayır. Arka Verandaya çıktığım zaman, kaçan gölgesini görebildim, o kadar. Şimdi sus ve sakın ol, Hank. Neredeyse ölmek üzereydin.

— Dışarı çıktın mı? Yani arka tarafa...

— Evet.

— Kay'ı gördün mü?

— Evet. Şimdi sus artık. Konuşma.

— Nasıl konuşmam, Shea. Beni dinle. Peter, karısının ölmüş olduğunu ümit ettiğini söyledi. Kay'i aramak üzere yata gittiğim zaman yarı deli bir hali vardı. Şimdi anlıyorum ki, Kay'in ölmüş olduğunu biliyordu.

— Keşke morfin olsaydı. Buna çok ihtiyacın var. Biliyor musun ki, başına yediğin darbeler bir demirle olmuş! Hem kendi şöminenin demiri ile.

— Kendimi birden savaş yıllarında sandım.

Gülümsedi. Dudaklarının kımıldaması bile, canının yanmasına sebep oldu. Yüz adaleleri bile ağrıyordu. Ense kökündeki sancıya rağmen başını çevirerek şömineye baktı. Şöminenin yanmakta olduğunu gördü. Kulübenin havası ısınmıştı. Görünen sarı ışıklar insanın içine bir ferahlık veriyordu. Duvarlardaki boya lekeleri hariç odanın ferah bir havası vardı.

Shea'nın gözlerinin içine bakarak :

— Diğerleri neredeler?, diye sordu.

— Bilmiyorum. Sarah evde yalnızdı... av tufegî ile.

— Marquiss yine geldi mi?

— Hayır.

— Peşinden gelmendeki esas sebep nedir?

— Merak ediyorum. Başka sebep gerekir mi?

Shea, yatağın yanına geldi ve dikkâtle oturdu. Dana, Shea'nın elini tuttu.

Shea :

— Sahi aklıma geldi, dedi. Cereyan kesildi. Telefon da çalışmıyor. Seni takip etmem iyi olmuş. Fazla şikâyet etme.

— Şikâyet eden yok. Cereyan fırtınadan dolayı mı kesilmiş?

— Hayır, fırtınadan değil. Evden çıkan telleri kontrol ettim. Kesilmiş.

— Kesilmiş mi, yoksa kopmuş mu?

— Kesilmiş. Adamımız çok ciddi.

— Lüzumu halinde kayıkları kullanabiliriz.

— Zannetmem. Abel'in kayığı ve Willi Temple'in yatı çamura oturmuş. İşkelele bağlayan ipler birisi tarafından çözülmüş. Yatın güvertesi suların altında.

Dana, yorgun bir sesle küfür etti. Sonra sordu :

— Peter Yatta mı?

— Yat çamura oturduğu zaman, onun orada olduğundan şüpheliyim.

— Şu halde kasaba ile irtibatımız kesildi.

— Tamamen değil. Adamımız böyle düşünüyor olmalı ki, bu kadar zahmete katlandı. Senin küçük sandalın var ve ben her zaman karşı sahile kadar yüzebilirim.

— Bu denizde mi?

— Med hali yakın. Herhangi bir tehlike olamaz.

Fazla konuşmasından ötürü, Dana'nın başına şiddetli bir sancı saplandı. Duvardaki renkler midesinin bulanmasına sebep oluyordu. Dana'nın yüzünü buruşturduğunu gören Shea, onun alınına biriken terleri kuruladı ve elindeki bardağı Dana'ya uzattı.

— Şunu iç, Hank.

İçtiği brendi boğazını yakarak midesine kadar indirdi. Kendisini daha iyi hissetmeye başladı. Zaman kaybettiğini düşünerek kalkmak istiyordu. Kimildamadan yatarken Shea'nın sakini yüzünü seyrediyor ve durumun incelemesini yapıyordu. «Sen de bir ölü olacaksın» kelimelerini düşündü. Ses, Hiçbir hususiyeti olmayan alâde bir sestir. Tanıdığı bütün sesleri zihninden geçirdi. Fakat faydası olmadı. Bu seste büyük bir nefret vardı. Şayet bu sesi tanıyorsa, sesin, nefretle bu kadar değişebileceğine hayret etti. Kendi sesi bile olabiliirdi. Belki de, darbeler başına inip, yere yuvarlan-

dığı zaman, şuur altından, böyle bir ses duymuş olduğunu tasavvur etmiş olabilirdi. Titredi. Başını döndürüp baktığı zaman, Willi'den almış olduğu tabancanın masanın üzerinde durmakta olduğunu gördü.

Yüzü asıldı. Tabancayı işaret ederek :

— Şu küçük maskarın bana bir faydası olmadı, dedi.

— Nasıl olsa olmayacaktı, çünkü dolu değil.

— Ama Willi, bu tabanca ile intihar etmek istedi.

Shea güldü :

— O karakterdeki insanlar intihar etmezler, Hank. Hayatı çok fazla seviyor. Sana blöf yapmış olacak.

Dana, yatakta doğruldu. Başı dönüyordu. Shea, hafif bir temasla onu göğsünden itti. Dana gözlerini kapıyarak dirseklerinin üzerine abandı. Sonra tekrar doğruldu. İçinde bir baygınlık hissediyordu. Büyük bir irade gücü ile kendi kendine mücadele etti. Shea, bu sefer onu yatırmaya teşebbüs etmedi. Dana, ayaklarını yere basarak oturdu. Bütün vücudu terliyordu. Sık sık nefes alıyor, göğsü sıkışacakmış gibi oluyordu. Bütün sinirlerinde bir gevşeme vardı.

Shea :

— İstirahat etmelisin, Hank, dedi.

— Mümkün değil.

— Bak, doktorun olduğumu kabul et. Biliyorsun doktorum.

Dana başı ile tasdik etti. Titriyordu. Ayağa kalkmak için bütün gücü ile mücadele ediyor fakat, muvaffak olamıyordu. Zihnen emirler veriyordu. Fakat bütün mücadelesi faydasız gibi görünüyordu. Bacaklarına korku ile baktı. Elleri ile oğuşturdu. Adalelerini kontrol etti.

Bütün gücünü toplayarak bir daha denedi ve bu sefer ayağa kalktı.

Shea yalvarır gibi :

— Oh, Hank..., dedi.

Dana :

— Merak etme, diye cevap vererek tekrar oturdu.

— Kendini harap ediyorsun.

Dana, duvarlara baktı. Üzerlerine sıkılmış olan boyalar sallanıyor gibiydi.. Bakışlarını tekrar Shea'ya döndürdü.

Shea, Dana'nın elini okşayarak :

— Willi, tabanca ile seni aldatmış, Dedi.

— Tahmin ediyorum.

— Willi Temple'ın seni öldürmek isteyeceğini tasavvur edebilir misin?

— Evet.

— Yalnız Willi mi?

— Hayır. öbürleri de.

— Neden, Hank? Onlara ne yaptın?

— Hiçbir şey. Yalnız... ama değmez. Willi'nin bir hırsız olduğunu öğrendim. Satış yaptığı tablolardan çalışıyordu. Bunu öğrendim ve öğrenmiş olduğumu kendisine de söyledim. Kendi kaybım için aldırışım yok ama, benim gibi herkesi aldatmış olması hoşuma gitmiyor. Willi'nin bu durumunu yalnız ben biliyorum. Şayet hırsızlıkları duyulacak olursa, bütün hayatı mahvolur..

— Onu mahveder misin, Hank?

— Tabii ki hayır. Kayıplarını telâfi etmesini istedim.

— Edecek mi?

— Bilmiyorum.

— Acaba kayıplarını telâfi edeceği yerde seni öldürmeyi tercih eder mi?

— Onu da bilmiyorum.

— Pekâlâ, ya Charley Powell?

Dana, Shea'ya baktı ve hayretle sordu :

— Charley mi?

— Evet. O da seni öldürmek ister mi?

— Hayır zannetmem... evet.

— Kesin olarak karar vermelisin, Hank.

— Şu halde, evet.

— Sebeb?

— Onun sakat kalmasına sebep oldum. Geçen kış bir partiden dönüyordum. Arabayı ben kullanıyordum. Bir kaza yaptım. Kazadan kaçınmama imkân yoktu. Araba hendeğe yuvarlandı. Charley'in elleri feci surette yaralandı. Biliyorsun o da ressam. O zamanlar bir sergi açmak ümidi ile beraber çalışıyorduk. Sonradan Charley, bu sergiden vaz geçti. Resim yapabilecek durumda ve halen afiş resimleri yapıyor. Fakat kendisine itimadını kaybetmiş gibi bir hâli var. Bunda da benim hatam var.

Shea, sakın bir sesle sordu :

— Bu kazada seni mi suçlu buluyor? Durumu hakkında herhangi bir şikâyetle bulundu mu?

— Hayır. Ama ne de olsa ben, kendimi suçlu addediyorum. Bütün kabahat benim. Çocukluğumuzdan beri, onun arzu ettiği herşey benim oldu. Arzu ettiği şeyleri, hiçbir gayret sarfetmeden

elde etmiştim. Bu tamamen şans olmakla beraber rekabet vardı. Bazen, bütün bunlar için benden nefret ettiğini düşünürüm. Böyle düşünmekle beraber, onun tutumuna hiç dikkât etmemiştim.

Shea, bir müddet sessiz kaldı. Bakışları odanın içinde dolaşıyordu. Birşeyler hesaplanmış gibi bir görünüşü vardı. Şöminedeki odunlar çıtırtı ile yanıyordu. Yağmur tavanda acaip sesler çıkarıyordu.

Shea, tekrar konuşmaya başladı:

— Peki, Peter Norcross?

Shea'nın bu suali içinde büyük bir acı yarattı.

— Kay'ın tutumunu biliyorsun, diye cevap verdi.

— Evet. Fakat senin ona karşı tutumunda bir... bir... acaplık oldu mu?

— Hayır.

— Lütfen benimle samimi ol, Hank. Seni sevdiğimi biliyorsun, sevgilim.

— Ben de seni seviyorum, Shea. Dışardan nasıl görünürse görünsün, Kay ile aramızda en ufak bir bağlantı dahi yoktu. Peter'in aleyhimde kullanabileceği herhangi birşey olmadığına eminim. Tabii, Kay'ın, durumu ona nasıl intikâl ettirdiğini bilemem. Kay, kocasına ıstırap vermekten zevk alıyordu. Beliki de, kocasını kıskandırmak hoşuna gidiyordu. Meselâ, benim ziyarete gideceğim zaman, Peter'i evden uzaklaştırıyordu.

— Kay yüzünden seni öldürebilir miydi? Yani kıskançlıkla? Sırf senden kurtulsun diye?

— Nasıl bilirim. Tahmin bile edemem.

— Lotti Higgins öldürüldüğü gece meyhanede değil miydi? Tahmin edermisin ki...

— Emin değilim. Benden önce kadının evine gitmeyi başarmış olabilir. Meyhaneden ondan önce çıkıp kadının evine gittiğim zaman Lotti, henüz ölmüştü.

— Peter, Kay'i öldürebilir mi?

— Hayır. Hiç tahmin etmem. Kadının yaptığı kötülöklere razı olabilir ama bunları, onu öldürmek için bir sebep olarak kullanamaz. Fakat cesaret edebilseydi beni öldürebilirdi.

Şöminede yanan odunlardan birisi yuvarlandı. Shea, şömineye baktı, sonra bakışları karanlık pencereye gitti. Dana, tekrar ayağa kalktı. Başı dönmekle beraber ayakta durabiliyordu. Shea, tekrar kendisine bakana kadar ayakta durdu. Sonra tekrar oturdu. Daha iyiceydi.

Shea'nın sesi teskin ediciydi.

— Bu adamlardan hangisinin seni hakikâten öldürmek isteyebileceğini düşünüyorsun?

— Karar vermek zor, Shea.

— Ama biliyorsun.

— Hayır. Zannedersem... hayır. Başım ağrıyor.

Shea, tatlı bir sesle sordu :

— Şu anda ne düşünüyorsun?

— Kay'ı. Onu oradan kaldırmamız gerekir.

— Polis geldikten sonra, evet.

— Fakat, onu öyle orada bırakmak doğru değil.

— Kay'ı düşünme. Artık elimizden birşey gelmez. Seni öldürmek isteyen ve bunun sebebini düşünsen daha iyi olacak.

— Kim olduğunu tahmin edemiyorum ki...

— Fakat biliyorsun. İyi düşünmelisin. Hepsi seni öldürmek isteyebilir, ama, içlerinden biri, hakikâten bu işi yapabilir. Onları benden daha iyi tanıyorsun, Hank. Onlar, senin arkadaşların. Onlardan hangisi olabilir, Hank?

Dana, çaresizlik içinde Shea'ya baktı.

— Şimdi senin doktorunum, Hank.

— Biliyorum, ama faydasız.

— Artık neden resim yapmıyorsun?

— Yapıyorum.

— İsteyerek değil. Yaparmış gibi görünüyorsun. Sen bile, resimlerinin eskisi gibi olmadığını itiraf etmiştin. Olan hadiselerden tedirgin olduğundan mı?

— Zannedersem.

— Hank, beni seviyor musun?

— Evet. Sevdigimi biliyorsun.

— Benim için resim yapabilir misin?

— Tabii.

— Şimdi?

— Şimdi?

— Hayır.

Shea'nın sesinde teşvik eder bir ifade vardı.

— Şimdi resim yapmam sana faydalı olacak. Buna ihtiyacın var. Fırçanı al, Hank.

— Shea, bu aptallık olacak.

— Hayır, değil. Benim için şimdi yapacaksın.

— Ama...

Dana, Shea'ya baktığı halde onu görmüyormuş gibiydi. Shea'nın sesi sakın ve ikna ediciydi. Kendisine yardımcı olabilecek bir düşüncesi olabiliirdi. Shea, resim yapmasını istiyordu. Tuhaftr ki, kendisi de resim yapmak istiyordu. Bu düşünce ile sinirleri sanki yatışmıştı.

Shea'ya sordu :

— Ne resmi yapacağım? Arzu ettiğin birşey var mı?

— Ne düşünüyorsan onu yap.

— Kafamdaki bütün düşüncem, Ölüm.

— Şu halde, ölümü canlandır.

Paletine ve fırçalarına baktı. Çerçeve üstüne takılmış olan yeni tuvali gördü. Herşey hazırdu. Ayılır ayılmaz işe başlaması için Shea, herşeyi evvelden hazırlamıştı.

Tekrar Shea'ya baktı ve onun düşüncelerini anladığını, başını sallamakla ifade etti.

— Nihayet ne?

— Yalnız resim yapmam istiyorum. Nasıl yaparsan yap, yalnız bütün hünerini kullan. Haydi, sevgilim!

Dana, tuvale yürüdü ve kırmızı saplı fırçalardan birini alarak, parmakları ile, fırçanın yumuşak kılları ile oynadı. Bacakları halâ titriyordu. Yatağa baktı ve içinden Shea'nın yanına oturmak geldi. Boya paletini eline alarak gözlerini çerçeveye gerili olan tuvale dikti. Tuval boştu. Bir an için yağmur altında yatan Kay'i düşündü.

— Mücerret şeyleri resmedemiyorum. Ölümü nasıl resmedebilirim?

— Hiç denedin mi?

Dana, başını «evet» anlamında salladı.

— Harp senelerinde bir kere. O zaman, seyyar hastanede yaşıyordum. Ölümü mücerret olarak yapmayı denedim. Bütün yapıldığım, gamalı bir Nazi haçıydı.

— Nazi gamalı haçı senin için mücerret bir ölümdü. Yaptığın hatalı değildi, Hank. Fakat ne istersen onu yapmakla serbestsin.

Yağmur hafiflemişti. Pencereleri daha az şiddetle dövüyordu. Boyaları karıştırmaya başladı. Sonra yerden bir kömür parçası aldı. Bakışlarını duvarlarda gezdirdi.

Shea, sert bir sesle :

— Dikkâtini burada olan şeylere verme, dedi. Düşüncelerini tuvalde topla, Hank. Arzu edersen sadece hat olarak çiz. Kendini olduğu kadar beni de kurtarmak için katilin kim olduğunu bulmasını. Bütün istediğim bu.

Dana, şüpheli bir ifadeyle :

— İşte yaramaz, dedi.

— Biraz sonra anlarız. Fakat, kafam bu oda ile ve olanlarla meşgûl etme. Hiç kimsenin çalışmanı yarıda kesmemesi, için biz-zat ben meşgûl olacağım. Haydi, lütfen başla.

Dana, tekrar tuvale döndü. İnsanların, asabi gerginlik anında, büyük bir gayretle yapmak istedikleri işin içinde kaybolduklarını duymuştu.

— Şimdi anlıyorum, dedi. Slezak'ın yaptığı gibi benim de aynı şeyi yapmamı istiyorsun.

Shea sordu :

— Slezak kim ?

— Bir arkadaşım. Müzisyen. Karısının öldüğü gece, yeni bir senfoni bestelemek için sabaha kadar uyumamıştı. Yorgunluktan bayılana kadar, kemanının tellerini çekiştirip durmuştu. Sen de bunu mu istiyorsun, Shea ?

— Hayır, Hank, oyalanmanı istemiyorum. ,

Ellerini kullanmak ihtiyacını duyduğundan çalışmak düşüncesini artık yadırgamıyordu. Elindeki kömür parçasını tuvale dokundurdu. Oda ve Shea'nın güzel yüzü; söminenin alevi ve yağmurun sesi, yavaş yavaş uzaklaştı. Çizdiği ilk hatlar, kararsızca çizilen hatlardı. Ne yapacağını henüz bilmiyordu. Eli tuvalin üzerinde sür'atle çalışmaya başladığı zaman etrafında karanlıktan başka birşey kalmamıştı.

Katil, uluyan rüzgârda durmuş, fırtınanın temposuna uymak istemiş gibi zangır zangır titriyordu. Önünde, dönerek uzanan demir korkuluğa tutunmuştu. Şiddetli bir rüzgâr altında uçan köpüklerden ve karanlık bir boşluktan başka birşey göremiyordu. Kulaklarında yalnız rüzgârın uğultusu vardı. Etrafındaki boşluğa doğru acı acı haykırdı. Daha ileri gitmesine imkân yoktu. Ayrıca gitmek istediği yer, bu tarafta değildi. Arkasından yetişmek istediği birşey vardı. Bunu düşündüğü zaman, korkunç bir kin bütün benliğini sarıyordu. Birden geri döndü. Uluyan fırtınasan uzaklaştı. Kapıdan girdi ve kapıyı, çarparak kapattı. Ani sessizlik başını döndürdü. Önünde, aşağı doğru dönerek inen, korkuluklu demir bir merdiven vardı. Bu merdiven karanlıklarda kayboluyordu. Bir an başının döndüğünü hissetti. Kısa bir müddetle, kim ol-

duğunu ve nerede bulunduğunu unuttu. Merdivenlerden indikten sonra başka bir odaya girdi. Odanın tam karşısında başka bir kapı vardı. Bu kapıyı açarak tekrar yağmur ve rüzgâr çıktı.

Yüzüne çarpan serin yağmurun tesiri ile, içindeki yeni bir değişikliğin farkına vardı. İçindeki bu değişiklik duyduğu sevinçten ileri geliyordu. Yürürken kendi kendine gülüyordu. Üstünde büyük bir hafiflik vardı. Cinayet düşüncesi kafasını dolduruyor, bütün sıkıntılarını dağıtıyordu. Gece simsiyahtı. Koruluğun; içinden geçen patikaya aldırış etmeden yürüyor, nasıl olsa yolunu kaybetmiyeceğini biliyordu. Koşar adımlarla yürümesine devam etti. Kulakları en ufak bir gürültüyü dahi kaçırmıyordu.

Kendisine yakın bir yerde, başka birisi de yürüyordu.

Rüzgârda sallanan çalıların arkasına sinerek bekledi. Nefes almadan bekliyordu. İçinde büyük bir hırs vardı. Şu anda işine kimseyi karıştırmak istemiyordu.

Çalılardaki hışırtı, rüzgârın sesini bastıracak kadar çoğaldı.

Bekledi...

Patikaya doğru yürüyen bir karartı belirdi.

Katil, çömeldiği yerde, eliyle ıslak kumları araştırdı. Eli çakıl taşlarına değdi. «Çok küçük» diye düşündü. Biraz daha araştırdıktan sonra parmakları irice bir taşın üzerine kapandı. Bütün gücünü gözlerine vererek baktı. Yağmur görüşüne mani oluyordu. Şartların aleyhinde olduğunu hırsıyla düşündü.

Sinmiş olduğu çalılıkların önünde bir gölge durdu.

Katil, adamın kim olduğunu bilmiyordu. Birden ayağa fırladı. Adam ürkererek geriye doğru sıçrarken haykırdı :

— Seni yaralı sandım... yapma!

Katilin taşı tutan eli havaya kalktı ve bütün gücüyle adamın kafasına indi. Kendisini dev gibi kuvvetli hissediyordu. Başına taşı yiyen adam, ses bile çıkaramadan olduğu yere yığıldı. Adamın, düştüğü yerin patikadan görünmesine imkân yoktu.

Katil, elindeki kanlı taşı yere attı. Nemli havayı, derin derin ciğerlerine doldururken Kahkaha ile güldü ve tekrar yoluna devam etti.

Dana, saatler sonra, Shea'yı ilk defa düşündü.

Kömür parçası ile yaptığı resimden başını kaldırıp, bakışlarını odada dolandırdı. Oda boştu.

Kulübe sessizdi. Yağmur ince ince yağmakta devam ediyordu. Sahile vuran dalgaların gürültüsü, gecenin sükûnetini, sanki protesto ediyordu. Ufuktaki hafif aydınlık, sabahın yaklaştığına işaretti. Saatine bir göz attı. Sonra, duyduğu panikle yerinden fırladı. Şöminedeki, ateş sönmek üzereydi. Oda, serindi. Pencerelerde gri bir sis tabakası vardı. «Sabah geç olacak» diye düşündü. Resim yapmakla meşgûlken, bulunduğu yeri ve zamanı tamamen unutmuştu.

— Shea...?!, diye seslendi.

Cevap yoktu.

Duvardaki aynada kendisini görünce, başındaki bandaja hayretle baktı. Kanlı gömleği mutfak iskemlelerinden birisinin üstüne atılmıştı. Kendisini şöyle bir tarttı. Tamamen iyileşmişti.

Shea'mn nereye gitmiş olabileceğini düşündü. Merak ediyordu. Karyolanın yanına giderek, karyolanın altındaki valizi çekip çıkardı. Valizi yatağın üstüne koyduktan sonra açtı ve temiz bir gömlek araştırdı.

New York'tan ayrılacağı zaman, eşyalarını toplarken kirli çamaşırlarını da bu valize tıktırmıştı. Kirli çamaşırlarını bir kenara iterek temiz çamaşırlarından ayırdı. Gömleklerinin arasına sıkışmış olan kirli bir mendilin içinden, yere bir şey düştü ve hafif bir sesle yuvarlandı. Dana, mendilinin içinden düşen bu şeyin ne olduğunu anlamak için bakarken, temiz gömleğinin düğmelerini açmakta meşgûldü. Birden durdu ve bu şeyi yerden aldı. Parmaklarının arasında çevirerek tetkik etti.

Bu, bir kadın iskarpinine ait küçükük, lastik bir kapaktı.

Birden, New York'taki bir adamın yazıhanesini ve masasındaki kırmızı sümenin üstünde duran, lastik topuk kapağı kayıp, kadın iskarpinini hatırladı. O iskarpin, Lotti Higgins'a aitti. Evans'ı ve Sullivan'ı terleten ayakkabının kayıp tobuk lastiği! Kayıp olan bu lastik kapağın, kendi bavulundan çıkması çok garipti. Garip olduğu kadar da saçmaydı.

Lastik kapağı cebine koyduktan sonra gömleğini giydi. Mutfaka baktı. Kapısı kapalıydı. Kay'ın cesedinin ortada durup durmadığını merak etmekle beraber, bu merakını tatmin etmek için gidip bakmadı. Yürürken ayakları hafifçe sürüyordu.

İçini bir endişe kapladı. Tekrar seslendi :

— Shea...?!

Ön kapıya gitti. Yürüdükçe, yürümesi düzeliyordu. Kuvvetini tamamen toplamıştı. Karanlık ve sisli sahile baktı. Günün ışıması-

na daha epey zaman vardı. Sis, her tarafı kaplamıştı. Bütün ada, kalın bir sis tabakası ile örtülmüştü.

— Shea...?!

Verandada bir gölge kıvıldandı. Sonra kapıdan vuran sarı ışığın önüne geldi. Abel Mason'un sert hatlı yüzü görüldü. Yaşlı adamın arkasında sarı bir yağmurluk vardı. Yüz hatları sert olmakla beraber, sakindi.

— Shea gitti, dedi.

Dana, sabit bakışlarla ihtiyar adamın yüzüne baktı.

— Nereye gitti?

— Eve döndü.

— Ne zamandan beri buradasın, Abel?

— Shea'nın gitmesinden beri. Zaten Shea ile beraber gelmiştim. Fakat benim içeri girmemi istemedi. Seni beklemekte olduğumu bilmeni istemediğini söyledi. Seni beklememi ve kimse tarafından rahatsız edilmemeni temin etmemi tembin etti.

— Onun yalnız olarak gitmesine razı olmamalıydın. Ne zaman gitti?

— On dakika kadar oluyor. Gitmesinin mühim olduğunu söyledi, Henry. Onunla hiç münakaşa etmem. Fikirlerine hürmetim vardır.

— Mr. Temple ve Powell neredeler?

Abel omuz silkerek cevap verdi :

— Onları hiç görmedim.

— Preston Marquiss?

Abel'in kaşları çatıldı ve :

— Şayet onu yakalayacak olursam, çabuk haber alırsın, dedi.

— Marquiss'in icabına ben bakarım, Abel.

— Hangimiz evvel bakarsak.

Dana, Abel'in omzunun üzerinden karanlık sahile baktıktan sonra, tekrar kulübeye girdi. Çabuk hareketleri bacaklarının titremesine sebep oluyordu. Bacaklarının titremeşi biraz da duyduğu endişe ve helecandandı. Masanın üstündeki tabancayı alırken, onun boş olduğunu hatırladı Willi Temple, onu, sadece blöf yapıp kendisini aldatmak için kullanmıştı. Tabancayı cebine soktu. Yağmurluğunu omuzlarına attıktan sonra, tuvalin önünden geçerken tereddütle durakları. Sonra tuvale döndü ve baktı.

Tuval üstündeki kömür mat görünüyordu. Şöminede sönmek üzere olan ateşten akseden soluk ışığı emiyordu. Bütün tuvalde

simsiyah bir görünüş vardı. Koyu hat çizmek adeti değildi. Dana, hafif bir sesle küfür etti.

Çizdiği portre... Charley Powell'in portresiydi.

Kapının pervazına yaslanarak Dana'yı seyreden Abel Mason :

— Ne oldu, Henry?, diye sordu.

Dana, görmeyen gözlerle dalgın dalgın, yaşlı adama baktı. Bir an için, gözlerinin önündeki herşey kararmıştı. Odanın duvarlarındaki renkleri ve arka bahçede yatan Kay Norcross'u düşünüyordu.

Bakışları arka pencereye doğru kayarken :

— Derhal Shea'yı bulmalıyız, dedi.

Acele ve uzun adımlarla verandaya çıktı ve elindeki elektrik fenerinin sarı ışığını etrafındaki karanlıkta dolastırdı.

— Buraya kadar Shea ile beraber mi geldin, Abel?

— Tabii. Seni bulduğumuz zaman da beraberdik. Mrs. Norcross'u da beraber bulduk. O senin başını sararken ben dışarda bekliyordum.

— Neden dışarda?

— Bir tecrübe yapmak istediğini söyledi. Söylediğim gibi, gelen olursa seni rahatsız etmemelerini söylemişti. Fakat gelen olmadı.

— Demek oluyor ki, yalnız döndü.

Abel'in yüzünden endişelenmiş olduğu belliydi.

— Başına birşey gelir mi, diye düşünüyorsun, Henry?

— Bilmiyorum. Yalnız acele edelim.

10.

Eve geldikleri zaman, Sarah, mutfakta yalnızdı. Yüz hatları gergindi. Evvelâ Dana'ya sonra da Abel'e baktı Dudakları gerildi. İkisi de yağmurdan sırsıklam olmuşlardı. Mutfak ılıktı. Dana yağmurluğundaki suları silkelerken, Sarah, onun bu hareketini tasvip etmediğini bakışları ile belli ediyordu.

Sarah sordu :

— Ortada neler döndüğünü bilmiyorum ama, Kay Norcross'u henüz bulamadınız mı?

Dana :

— Bulduk, diye cevap verdi. Yalnız mısın, Sarah?

Sarah başını salladı :

— Hayır.

— Shea nerede? Daha gelmedi mi?

— Buradaydı. Sana ne oldu, Henry? Shea yaralanmış olduğunu söyledi...

Yukardan duyulan ayak sesleri Sarah'ın konuşmasını yarıda kesti. Dana, arka merdivenleri ikişer ikişer atlayarak yukarı çıktı. Merdiven başındaki kapıyı açarak hole girdi. Ön taraftaki merdivenin üst başında yanan lâmba, yerdeki gri renkli halının üzerine, yumuşak, sarı bir renk veriyordu. Koridorun duvarlarında, gemici tabloları, kılıç balıklarının kılıçları, balıkçı ağıları ve bir sürü deniz hayvanlarının kabukları asılıydı. Gemici tablolarının bazıları, satmayı reddettiği kendi tablolarıydı. Bütün yatak

odalarının kapıları, bir tanesi hariç, kapalıydı. Açık olan kapıda ışık görünüyordu.

Bu oda, Charley Powell'in odasıydı. Dana, odaya doğru yürürken kapıda Willi Temple göründü. Şişman adamın sakalları uzamıştı. Dana'yı görünce kapıyı kapamak istedi.

Dana :

- Dur, kapama, diye bağırdı.
- Buraya girmesen iyi olacak, Henry.
- Neden ?
- Girme. İşte o kadar.

Dana, amirane bir sesle :

- Yolumdan çekil, dedi.

Willi, Dana'nın sesinin tonundan şaşırmış göründü. Dana'nın sargılı başına baktı. Sonra, yanından geçebilmesi için kapının per-vazına yaslanarak yol verdi.

Odanın pencereleri geniş ve uzundu. Odada bir yatak, bir masa ve bir iskemle vardı. Açık bırakılmış pencerelerden içeri giren yağmur, döşemeyi ıslatmıştı. Duvarlara dayalı olarak duran resimleri gören Dana, midesinde bir bulantı hissetti. Bu resimler, Charley'in her zaman yaptığı resimlere benzemiyordu. Tablolarda an-hyamadığı şekiller vardı ve renkler bir felâketti... ve bu tablolar, tıpkı kendi tabloları gibi parçalanmış ve şerit şerit doğranmıştı.

Dağılmış olan yatağa baktı. Peter Norcross, giyinik bir halde yatıyordu. Geniş yatağın üstünde, küçük boyu ile, komik bir tablo yaratıyordu. Kocaman kafası, yastığın üstünde duran bir kalya parçasını andırıyordu. Hafif hafif horluyordu. Yataktan sarıkan elinin altında, boş bir Rye şişesi duruyordu.

Dana, Willi'ye döndü. Şişman adam dudak bükerek Dana'ya baktı. Sonra omuzlarını silkti. Arkasında mor bir gömlek ve beyaz bir pantolon vardı. Görünüşe göre, yağmurdan ıslanmış olan elbiselerini değiştirmişti. Yalnız ayakkabıları çamurluydu. Pantolonunun kemeri, iri göbeğinin altında kaybolmuştu.

Dana, parçalanmış tabloları göstererek sordu :

- Bunları kim parçalamış ?

Willi, kelimeleri ağzında geveliyerek cevap verdi :

- Bilmiyorum. Charley görecektir olursa kıyamet kopacak.
- Charley nerede ?
- Shea'nın peşinden gitti.
- Nereye ?
- Bilmiyorum.

— Charley adaya gelişinden beri bu tabloların üstünde mi çalışıyordu?

Willi, başı ile tasdik etti :

— Evet. Shea, bu tabloları gördü ve oldukça manasız şeyler söyledi.

Willi'nin yüzünün rengi kül gibi olmuştı. Yatağın üzerinde leğ gibi yatan Peter'e baktı :

— Belki Peter parçalamıştır, dedi. Belki de Shea. Yalnız birşeyden eminim, o da, bu resimleri benim parçalamamış olduğumdur.

Dana da Peter'e baktı :

— Hakikaten sarhoş mu?

— Uyandırmaya çalış, anlarsın.

Dana, tabancayı cebinden çıkardıktan sonra şarjoru çekip aldı. Sonra, Willi'ye baktı.

— Kurşunlar nerede, Willi?

— Henry, ben...

— Kurşunları ver!

— Sana ne oldu, Henry? Şey... görünüyorsun... şey...

— Fazla uzatma, kurşunları ver, Willi.

Willi, Dana'nın yüzüne alık alık baktıktan sonra elini geniş pantolonunun cebine soktu ve dolu bir şarjor çıkardı. Titreyen ellerle uzattı. Dana, şarjoru kaparcasına aldı ve tabancaya sürdü. Yatağın üstüne fırlatıp attığı boş şarjor, Peter'in göğsüne çarptı. Peter, kımıldamadı; nefesi dahi değişmedi.

Dana, sür'atle merdivenlerden indi. Abel ve Sarah da evin ön tarafına gelmişlerdi. Sokak kapısından fırlayıp karanlığa dalan Dana, adanın kuzey tarafındaki fenere doğru koşmağa başladı.

Sis, koyu bir gölge halinde görünüyordu. Elindeki fenerin bir faydası olmuyordu. Yalpalıyarak, ayakları sürçerek bütün hızı ile koşuyordu. Artık karanlıktan korkusu kalmamıştı. İçinde duyduğu öfke bütün benliğine yayılıyor ve beynini uyuşturuyordu. Kumluk arazide koşarken nereye bastığına bile bakmıyor, yalnız fener istikametinde koşuyordu. Kumlara çarpan yağmur, yılan tıslamasını andırır sesler çıkartıyordu. Koşarken vücudünün sarsılmasından başı yine ağrımaya başlamıştı. Yumuşak ve kumluk arazide, ayakları bileklerine kadar kuma gömülüyor, sür'ati azalıyordu. Dizleri titremeye başlamıştı. Ufak bir kum tepesinde durarak, nefesini ayarlayabilmek için derin derin nefes aldı. Nemli hava, ciğerlerini acıtıyordu. Kalbi, sanki göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. İçinden yere oturup dinlenmek geliyordu. Koyun karşı

sahiline doğru baktı. Stone Cove, karanlık suların ötesinde halâ uykudaydı. Yalnız, şurada veya burada soluk soluk ışıklar göze çarpıyordu.

Şimdi bulunduğu yerdeki arazinin yüksekliği ve çam korusu, evin ışıklarını gizliyordu. Üstünde bulunduğu kum tepesiğinden kayarak, fenere doğru uzanan kanalın üstünden atladı. Kanaldan denize doğru akan suların gürültüsü, bütün sesleri örtüyordu. Kanalin karşı sahilini takiben yürüdü. Cep fenerinden süzülen ışık loş bir aydınlık yapıyordu. Sahile geldikten sonra tekrar kuzeye döndü. Gidiş burada daha kolaydı. Yağan yağmur kumları sertleştirmişti. Koşar adımlarla yürürken ayağı sürçtü ve bir kaya parçasına takılarak adeta havada uçtu. Evvelâ elleri yere çarptı. Elin-den fırlayan cep fenerinin parçalanmış camının hafif sesi duyuldu. Çakıllar avuçlarını sıyırmıştı. Sahile vuran dalgalar kulaklarını uğuldatıyordu. Başında bir sersemlik vardı. Bir an yerinden doğrulamadı. Başında çok hafif bir sıcaklık hissediyordu. Bacağının birini altına çekerek kalkmak istedi. Kalkamadı. Öbür bacağını da altına doğru çekerek dizlerinin üstünde doğruldu. Sonra, büyük bir gayretle ayağa kalktı. Bacaklarının kontrolü haricinde titrediğini fark etti.

Cep fenerinin düğmesine basarak yakmak istedi. Camın parçalanmış olduğunu görünce fırlatıp denize attı. Şimdi, ışığı da yoktu. Fakat ışığa ihtiyaç hissetmiyordu. Çocukluğu bu adada geçtiğinden adanın her tarafını karış karış biliyordu. Gecenin karanlığında koyu bir gölge gibi görünen duvara gelinceye kadar yürüdü. Buradan karaya doğru döndü ve çam korusunun boyunca koştu. Her geçen dakika ayaklarında bir ağırlık hissediyordu. Ayaklarının sert zeminde çıkardığı ses kulaklarında çınlıyordu.

Birden durdu.

Elli adım kadar sol tarafında bir gölge kayarcasına durmuş ve korunun sık çamları arasında kaybolmuştu. Bulunduğu yerden, büyük dalga kıranın ışığını görüyor, fakat, Kettle fenerini ve ışığını göremiyordu. Büyük çam ağaçları küçük, beyaz feneri gizliyor ve gün ışığı, kalın sis tabakası ile mücadele ediyordu. Dalga kıranın, bir mihver etrafında dönen kuvvetli ışığı, kalın siste kandil feneri gibi görünüyordu. Dana, ışığın kendisinden uzaklaşmasını seyretti. Ortalık yine koyu bir karanlığa gömülmüştü. Fenerin ışığının, bulunduğu yeri tekrar aydınlatmasını bekledi. Görmüş olduğu gölgenin tarafından doğru dönen fenerin ışığı altında, bu gölgenin kıpırdadığını gördü. Sonra, bu gölge, yavaş yavaş uzaklaştı ve korunun çamları arasında eriyip kayboldu.

Tabancasını doğrulttu. Korkuyordu ama, bu korkusu kendisi için değildi. Bütün korkusu, Shea'nın başına birşey gelmesi ihtimalindendi.

«Bu sefer kaçmıyacağım», diye düşündü. «Şayet Shea'ya birşey olursa...»

Olduğu yerde dönerek korunun içinde kaybolan gölgenin arkasından fırladı. Çalılar, kaçmaya çalışan gölgenin çarpması ile hışırdıyor, acaip sesler çıkartıyordu. Dana, kaçan gölgenin gitmekte olduğu istikametini daha derinlerine doğru kaydı. Sonra durdu ve nefesini tutarak etrafını dinledi. Gözünün ucu ile sağ tarafında bir kıvıldağa gördü.

Bir ağacın altına doğru çekildi. Ağacın yapraklarından süzülen damlalar, omuzlarına çarpıyordu. Stone Cove koyundan, kilisenin monoton çan sesleri duyuluyordu. Sis, gittikçe bastırmaya başlamıştı.

Kırılan bir dal parçasından mütevellit bir gürültü duyuldu.

Dana, hafifçe o tarafa doğru döndü ve bekledi. Çamların tepesinden doğru bir sincap acı acı bağırdı. Bu bağırtıyı, bir karganın canhıraş feryadı takip etti. Sonra, derin bir sessizlik ortallığı kapladı. Ağaçların yapraklarından damlayan suların yere çarpması bile işitilebiliyordu.

Sol tarafında bir hareket fark eden Dana, o tarafa dikkatle baktığı zaman, sinsi sinsi hareketlerle kendisine doğru yaklaşan gölgeyi gördü. Yutkundü. Terli avucunu pantolonunun bacağına sildikten sonra, tabancanın kabzasını sıkıca kavradı. Ani bir hamle ile önündeki çalılardan arasına daldı ve gölgenin karşısına çıktı. Adam, korku ile sıçradı.

Dana, sol eli ile adamın yanağına şiddetli bir tokat yaptırdı.

Adam haykırdı :

— Dur... yapma!

Dana, tekrar vurmak üzereyken eli havada kaldı. Haykıran adamın sesini tanımıştı.

— Marquiss?. diye bağırdı.

İri yarı adamın omuzları çökmüştü ve ayakta sallanıyordu. Gözleri, bir çift elmas gibi parlıyordu.

Dana sordu :

— Beni neden takip ediyorsun?

— Etmiyorum... ben... ben... bilmi...

Dana, Marquiss'in elbiselerinin eskisinden daha beter parçalanmış olduğunu gördü.

— Adada başı boş bir hayvan gibi dolaşıyorsun. Neden?

— Adadan gitmek istiyordum.

Marquiss, acı ile inledi :

— Of...!

Dana, o zaman, Marquiss'in şakağındaki koyu lekeyi farketti.

— Başına ne oldu?, diye sordu.

— Bilmiyorum.

— Birisi başına vurmuş. Kim olduğunu görmedin mi?

— Hayır. Birden karşıma çıktı. Ondan sonra birşey hatırlamıyorum. Vuranın sen olduğunu düşünmüştüm.

Dana kaşlarını çatı.

— Maalesef ben değildim. Şu anda sağ olduğuna şükret.

Marquiss kekeleydi :

— Bil... bilmiyorum. Elinde... bir... bir... tabanca var.

Dana, duymamazlıktan geldi.

— Hemen eve git ve başını sardır, dedi.

— Eve gidersem Abel beni öldürür.

— Merak etme öldürmez. Hiç olmazsa şimdi öldürmez. Bu seferki yanına kâr kalıyor, ama, bir dahaki sefere bu kadar ucuz kurtulamazsın. Bunu anlayan şimdilik yeter.

— Yemin ederim, Shea'yı bir daha görmem.

— Şu halde hemen eve git.

Marquiss, Dana'nın elindeki silâha bakarak yutkundü, sonra, adam sen de der gibi omuz silkti. Herşeyden bezmiş gibi bir hali vardı. Bir kere daha Dana'ya baktıktan sonra döndü ve eve doğru uzanan patikadan yürümeye başladı. Dana, Marquiss uzaklaşana kadar arkasından baktı. Sonra bir müddet karanlıklarda uzaklaşan ayak seslerini dinledi. Ayak sesleri tamamen uzaklaşınca harekete geçti.

Dana, Marquiss'in uzaklaştığı yönün tam aksi tarafına yürümeye başladı. Şimdi, adımları daha emin ve sür'atliydi. Bir dakika kadar sonra korudan çıktı. Taşlık arazide yükselen fener kulesi ile kendi arasında sadece küçük bir kum tepesi kalmıştı.

Birden durdu ve gördüğüne inanamadı.

Derin derin nefes alarak, saçlarındaki ve gözlerindeki suları sildi.

Tekrar baktığı zaman aynı şeyi tekrar gördü. Demek ki gördüğü hayâl değildi.

Kettle Adasının eski feneri faaliyete geçmişti.
Eski ışıldak pırıl pırıl yanıyordu.

İşıldağın büyük reflektörü, Abel tarafından senelerce temizlenmiş ve parlatılmıştı. Kullanılmadığı halde, istendiği an çalıştırılabilir durumdaydı. Fenerin ışığı, koyun derinliklerine kadar uzanıyor ve coşkun dalgalarla kaynayan denizin üzerinde binbir renkle kırılıyordu.

Dana, ışıldağı seyrederken, ışıldağın üzerindeki perdeler birden kapandı ve ortalığı koyu bir karanlık kapladı. Kumsalı geçerek Fenere doğru yürürken, ışıldağın perdelerinin tekrar açılıp kapandığını gördü.

İşıldağın istikametine baktığı zaman, ışıldağın Stone Cove'a doğru döndürülmüş olduğunu gördü. Perdeler iki kere daha açılıp kapandı. Birisi ışıldak ile mors yazıyordu.

Fener kulesinin ağır meşe kapısı kilitli değildi. Ağır kapıyı iterek kulenin antresine girdi. Gözlerindeki yağmuru temizledi. Shea'nın döşemiş olduğu oda boştu. Gaz sobası yanıyordu. Tavan-dan sallanan eski tip küçük bir gemici feneri odayı loş bir ışıkla aydınlatıyordu. Odanın tam ortasında durarak başını kaldırdı ve yukarı doğru kıvrılarak yükselen demir merdivenin son bulduğu küçük tavan kapağına baktı. Etrafta derin bir sessizlik olmasına rağmen yalnız olmadığını hissediyordu.

— Shea...?! diye seslendi.

Sessizlik...

Sonra Shea'nın yukardan seslendiğini duydu.

— Hank...?! Sen misin?

Shea'nın sesi, endişeli olmakla beraber sevinçliydi.

Dana, demir merdivenleri üçer üçer atlayarak yukarı tırmandı. Shea, ışıldağın etrafındaki dar plâtförmde bekliyordu. İşıldağın hemen yanında boş bir gaz tenekesi duruyordu. İşıldağın perdeleri kapalı olduğundan, ışık sadece alt kattan geliyordu. Shea, Dana'nın girebilmesi için bir adım geri çekildi. Yüzünde yumuşak ve şefkatli bir ifade vardı. Arkasındaki yağmurluğun kapışonu sırtından sarkıyordu.

Dana, küçük delikten geçerek, ışıldağın tesiri ile ılınmış olan plâtförmde çıkarken sordu :

— Bir şeyin yok ya?

— İyiyim. Sen ne yaptın... buraya kadar koşarak mı geldin?

— Mühim değil.

— Başın yine kanamış.

— Aldırma.

Sonra perdeleri kapalı olan ışıldağa baktı.

— Sinyal veriyordun, değil mi?

— Evet. Mors. Stone Cove ile irtibat kurmanın en kolay yolu. Kettle Feneri asırlarca kullanılmamış. Nasıl olsa birisi görecektir ve kontrole gelecektir. Burada bir aksilik olduğunu anlıyacıklarını ümit ederim.

Dana, Shea'yı kollarına almak ve hiç bırakmamak arzusu duydu. İçinin rahatlığı, bütün sinirlerinin gevşemesine sebep olmuştu. Shea'ya vaktinde yetişmiş olduğu düşüncesi, içine bir rahatlık vermişti. Artık korkacak bir şey kalmamıştı.

Birden sordu :

— Charley'i gördün mü?

— Buralarda bir yerde olması lâzım.

— Gördün mü?

— Hayır, ama, burada olduğunu hissediyorum. Uzakta olduğunu tahmin ediyorum.

Shea'nın sesi her zamanki gibi sakindi. Dana'nın koluna dokunduğu zaman, plâtförmün korkularında uzun uzun gölgeler meydana geldi.

— Kim olduğunu biliyorsun değil mi, Hank?

— Evet.

— Ölüm'ü resmettin mi?

— Evet.

— Demek ki haklıydım. Seni kimin öldürmek istediğini daima biliyor fakat bunu, şuur üstüne çıkaramıyordun. Bu tahmininin yanlış olduğunu düşünerek, daima şuur altına itiyordun. Fakat, artık biliyorsun.

— Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum. Bak şunu buldum.

Dana, elini cebine sokarak çamaşırları arasında bulmuş olduğu lastik kapağı çıkarıp Shea'ya gösterdi.

Shea, gözlerinde şaşkın bir ifade ile baktı ve sordu :

— Bu da nesi?

— Lotti Higgins'in. Öldürülmeden evvel iskarpininin topuğundan düşüp kaybolan kapak. Katil bunu cebine koymuş. Sonra mendilinin arasına sıkışıp kalmış olduğunu farketmeden, mendilini kirliye atmış. Çamaşırlarımın arasında buldum.

Shea'nın kaşları çatıldı.

— Anlıyamadım?

— Çamaşırlarının arasına kasten konmuş değil. Beni suçlandırmak için konmuş olsaydı polise ihbar ederlerdi. Tamamen bir tesadüf. Bu da yalnız bir şekilde mümkün. Charley'in çamaşırları, umumiyetle benimkiler ile karışır. Boylarımız aynı olduğundan giyeceklerimizin ebatları aynı. Bu lâstik kapağın çamaşırlarının arasında bulunması, Lotti Higgins'in, Charley tarafından öldürülmüş olduğunu ispat eder. Kay Norcross'u da o öldürdü.

Shea'nın gözleri irileşti.

— Şimdi kim olduğundan kat'i olarak eminsin. Herşey alemen meydana. Ne düşünüyorsun, Hank?

— Ondan korkmadığımı. Sadece nefret ediyorum, ama kinli değilim.

— İyi. Buna memnun oldum.

Shea, merdivenlere yürüdü ve durdu. Dana, Shea'nın yanında bekledi. Alt katın kapısının açılmış olduğunu yağmurun artan sesinden anlamışlardı. Kısa bir süre sonra ayak seslerini duydular. Ayak sesleri aralıklı duyuluyordu. Dana, Shea'ya baktığı zaman yüzünün bembeyaz olduğunu gördü.

Shea'nın elini kolunda hissetti. Eli titriyordu. Nefes bile almadan aşağıda dolaşan ayak seslerini takip ediyordu. İçindeki öfkenin artmakta olduğunu hissediyordu.

Tatlı ve yumuşak bir müzik sesi bulundukları yere kadar yükseldi. Şubert'in yedinci senfonisi çalıyordu. Dana, merdivenlere doğru yürüdü. Shea'nın, kolundan tutup kendisini çekmesi üzerine kolunu silkeleyerek kurtardı ve merdiven deliğinde durarak aşağıya baktı. Halının bir parçasını, iskemlenin bir kısmını ve gramofonu görebiliyordu. Bir an için, gramofonun kenarına doğru bir el uzandı, sonra, hemen kayboldu.

Dana, yumuşak bir sesle :

— Charley...?! diye seslendi.

El, tekrar uzandı ve gramofonu kapadı.

Charley'in sesi duyuldu :

— İn aşağı, Henry. Bekliyorum.

Charley'in sesinde garip bir hırıltı vardı.

Dana :

— Geliyorum, Charley, diye seslendi.

Shea'nın parmakları eline dokundu. Parmakları buz gibiydi.

— Hank...

Dana, sert bir sesle cevap verdi :

— Gitmeliyim.

— Ben gideyim. Belki durumu...

Charley'in hırıltılı sesi tekrar işitildi :

— Aşağı gel, Henry!

Dana, merdivenlerin demir korkuluğunu tutarken sordu :

— Beni neden öldürmek istiyorsun, Charley?

— Sebebini biliyorsun.

— Bilmiyorum. Sen söyle.

— Ellerim. Resim yapmamam için arabayı kasten devirdin. Senden daha iyi resim yaptığımı bildiğin ve beni kışkırdığın için, arabayı kasten devirdin.

— Yanlış düşünüyorsun, Charley. Kasitli bir kaza değildi. Herkesin yapabileceği bir kazaydı.

— Senden nefret ediyorum, Henry. Senin yüzünden artık resim yapamıyorum. Ellerim parçalandı. Herşeyimi elimden sen aldın. Bu senelerce devam etti. Beraber okuduğumuz sıralardan beri devam etti. Kay'i elimden aldın. Lotti'de seni gördükten sonra bana yüz vermemişti.

— Yanılıyorsun, Charley.

— Seni öldüreceğim, Henry. Ancak seni öldürdükten sonra rahat edeceğim. Bu sefer kurtulamıyacaksın.

— Geliyorum, Charley. Artık kaçmaktan bıktım.

Dana, arkasında hareketsiz olarak duran Shea'ya bakmadan merdiven deliğinde kayboldu. Basamakları sür'atle inerek Charley Powell'a baktı. Charley, odanın karşı köşesindeydi. İnce çizgili pantolonu bacaklarına yapışmıştı. Islak saçları alına dökülmüştü. Topukları yerden hafifçe kalkmış, ayaklarının tabanına basmış, döğüşe hazırlanan bir horoz gibi duruyordu. Sırtı hafifçe kamburlaşmıştı ve yanağında devamlı bir tik vardı.

Charley, boğuk bir sesle :

— Fazla vaktimiz yok, Henry, dedi.

— Doğru. Vaktimiz kalmadı.

— Shea'nın kasabaya işaret verdiğini biliyorum. Anladığına memnun oldum. Ayrıca seni kıstırmış olduğuma da memnunum.

— Kay'i neden öldürdün, Charley?

— Kay'i mi? O da Lotti gibi her işe burnunu sokuyordu. Beni, kulübede gördü. Onu öldürdüm. Bana beceriksiz olduğumu söyledir. Seni de takdir ederdi. Fakat, seni öldürdükten sonra... bu kadar seneden sonra, Henry... nihayet intikamımı alacağım.

— Sen insan değilsin, Charley. Çıldırılmışsın.

Charley fısıldadı :

— Artık sen de resim yapamıyacaksın, Henry. Ben yapamıyorum ve sen de yapamıyacaksın.

Dana, Charley'in çılgın parıltılarla yanan gözlerine baktı.

— Yanlış düşünüyorsun. Resim yapabilirsin. Ellerini kullanabiliyorsun.

— Artık geçti, Henry. Ellerimi kullanamıyorum.

— Kay'i, sakat dediğin ellerinle boğdun. Elektrik hattını yine sakat dediğin ellerinle kestin. Ellerini, tablolarımı ve kendi tablolarını parçalamak için kullandın, Charley. Sen, kendini aldatıyorsun. Sakatlığın ellerinde değil kafanda Charley. Sen, kendini aldatıyorsun. Sakatlığın ellerinde değil kafanda Charley.

Charley, cevap vermeden hayvani bakışlarla bakmakta devam etti.

Charley'in cevap vermediğini gören Dana, devam etti :

— Ellerinde birşey yok. Onlarla çok şeyler yaptın. Hem de çok fazla.

Charley'in yanağındaki tik fazlaşmış ve yüzü korkunç bir hâl almıştı. Başını eğerek parmakları içeri doğru bükük duran ellerine baktı. Dış kapiya çarpan yağmurun sesi işitiliyordu. Dana, merdivenlerden inen Shea'nın ayak seslerini duydu.

Charley'e bakarken içinin büyük bir hırs büründüğünü hissediyordu.

— Uzun zamandan beri beni öldürmeye çalışıyorsun, değil mi, Charley?

— Bu iş, artık burada bitecek.

Karşılıklı bakıştılar. Dana, cebindeki tabancayı hatırladı. Sonra, ona ihtiyacı olmadığını düşündü. Arkasını tahta iskemleye dayıyarak beklemeye başladı. Charley, odanın ortasına doğru bir adım attı. Dana, kımıldamadan bekledi. İçinde, uzun zamandır bu anı beklermiş gibi bir his vardı. Charley'in korkunç bir ifade taşıyan yüzüne baktı. Sanki, kendisini öldürmesini bekliyormuş gibiydi.

Shea'nın haykırması ile odanın sessizliği yırtıldı.

— Durun!.. İkiniz de durun!..

Charley, Shea'ya bakarak çarpık bir tebessümle sınıttı :

— Sen de, dedi. Sen de resimlerimi gördün.

Shea'nın sesi yine sakindi.

— Senin yardıma ihtiyacın var, Charley. Sen hasta bir insan-sın.

— Haklısın.

— Ellerinin sakatlanması bir bahane, değil mi, Charley? Dana, senin düşmanın değil. Sen kendi beceriksizliğini başkalarına yüklemek istiyorsun. Sana, yardımcı olalım, Charley.

Charley, odayı çınlatan bir kahkaha attı :

— Beni deli sanıyor sunuz, değil mi?

— Sanmıyorum.

Charley'in sesi tiz bir ton almıştı.

— Benim resimlerim için, deli saçmaları demiştin. Willi'ye, o resimlerin bedii zevklerden uzak, birer deli saçması olduğunu söylemişsin.

Shea, Charley'in sözlerini tasdik ederken bir basamak daha indi.

— Charley, beni dinle, dedi. Ben ruh doktoruyum. Hastalara hergün küçük testlerle basit insan resimleri yaptırırız. Bizden yardım istemeye gelen hastalara yardım ediyoruz. Hastaların yaptıkları resimler, onların tahmininden çok şey ifade ederler. Yapmış olduğun resimlerini gördüm ve senin bir ruh hastası olduğunu anladım, Charley. Senin yardıma ihtiyacın var.

— Şu halde, deli olduğumu düşünüyorsun, demektir.

Dana, haşın bir sesle bağırdı :

— Geri çekil, Shea.

Dana'nın başka tarafa bakmasını bekliyen Charley, hemen harekete geçti, ve sür'atle saldırdı. Elini cebine sokup tekrar çıkardığı zaman kıvrık parmakları arasında bir tabanca tutuyordu.

Dana, dayanmakta olduğu iskemleyi kaldırdı ve olanca gücüyle Charley'e doğru fırlattı. Meşeden yapılmış iskemle çok ağırdı. İskemlenin havada dönüşünü seyrederken sanki zaman durmuştu. İskalayacağını biliyordu. Charley, bir elini kaldırarak iskemleyi karşılamak istedi. İskemlenin ağır ayakları eline çarptı ve gümbürtü ile yere düşerken odayı hayvani bir çığlık doldurdu.

Dana, ileriye doğru bir hamle yapmak üzereyken durdu. Charley'de durmuştu. Tabancayı elinden düşürmüştü. İskemlenin çarpmış olduğu eline bakıyordu. Ağzı bir karış açıktı. Sonra çığlıklarla haykırmaya başladı.

Dana, ona doğru yürüdü. Charley bir adım geri çekildi. Gözleri, çılgın bakışlarla parlıyordu. Şimdi çığlıkları inlemeye dönmüştü.

Dana :

— Hayatımda hiçbir şeyi, senden daha iyi yapabilmek için çalışmadım, Charley, dedi. Kay'ı istemediğimi sen de biliyordun. Ne onu ve ne de Lotti'yi senin elinden almaya çalıştım.

Charley, hırıltılı bir sesle:

— Şimdi benden korkmuyor musun, Henry,? diye sordu.

Dana, sükûnetle cevap verdi :

— Hayır, Charley.

Dana, ona karşı duymuş olduğu öfkenin merhamete dönmekte olduğunu hayretle düşündü. Charley, gözlerinin önünde küçülmüş, kaybolmuştu.

Charley'in aniden dönerek kapıya doğru koşması üzerine onun peşinden koştu. Fenerin, yalçın kayalarına çarpan dalgalar beyaz köpükler halinde kırılıyordu.

Shea, Hank'ın arkasından bağırdı :

— Bırak, Hank. Gitsin.

Dana, Charley'in peşinden koşmaya devam etti. Chaley, deniz tarafındaki kayalara tırmamıyordu. Kayaların altına gelince Charley'in peşinden tırmanmaya başladı.

— Charley, geri dön!... diye bağırdı.

Dalgalar, şiddetle kayalara çarpıyordu. Ellerinin ve ayaklarının altındaki granit kayalar ıslaktı ve kayıyordu. Tehlikeye aldırmadan tırmanmaya devam etti. Charley, kayaların tepesine varmak üzereydi.

İri bir dalga, beyaz köpükler çıkartarak ve gittikçe irileşerek kayalara doğru yaklaşıyordu. Dana, büyülenmiş gibi, dalganın gelişini seyrediyordu.

Dana, başını kaldırıp Charley'e baktığı zaman, iri dalganın, onun üzerinde durduğu kaya parçasına büyük bir gümbürtü ile çarptığını gördü. Kayalardan kırılarak geri dönen dalga, Dana'yı yan tarafa doğru iterek Fenerin sert duvarına çarptı. Dana, tutunmakta olduğu yeri bırakmadan dalganın uzaklaşmasını bekledi. Dalganın geri çekilirken meydana getirdiği şiddetli girdaba karşı koymaya çalışıyordu. Parmaklarında kuvvet kalmamıştı.

Dalga geçince, doğruldu ve Charley'in üzerinde durduğu kayaya baktı.

Kayanın üzeri boştu.

Koyu bir sisten başka birşey görünmüyordu.

Dana, uzun süren bir dakika olduğu yerde bekledi. Başka bir dalga, karanlıklardan doğru gelerek kayalara çarptı ve Dana'yı şiddetle sarstı. Shea'nın haykırımlarını duyuyordu. Dana'nın geldiğini görünce, ona doğru yürüdü ve eliyle koyu işaret etti. Dana, bütün kuvvetinin kesildiğini hissediyordu.

Shea :

— Artık herşey bitti. Hank, dedi,

— Biliyorum ama...

— Anlıyorum, Hank. Senin iyi arkadaşındı.

— Charley zavallı bir hastaydı. Ona yardım edebildik.

— Hayır çok geç kalmıştık. O artık yardım kabul etmez bir hale gelmişti. Artık, onu düşünme...

Dana, Shea'nın işaret etmekte olduğu yere baktı. Stone Cove'un iskelesi kuvvetli bir ışıkla aydınlanmıştı. İki tane kuvvetli projektör adaya doğru yaklaşıyordu. Motorların sesleri, dalgaların gürültüsüne rağmen duyulabiliyordu.

Shea :

— Polis motoru olacak, dedi. Mesajımı almış olmalılar.

Dana, kolunu Shea'nın omzuna dolayarak gittikçe yaklaşmakta olan projektörleri seyretti.

Sis yavaş yavaş yükseliyordu. Sis hafifledikçe ufuk aydınlanıyordu. Dana, Shea'nın yüzüne baktı. Yapacağı tabloları ve Willi Temple'ı düşündü. Evans'tan gelen mektupta Willi hakkında birşey yoktu. Willi'yi korkutarak ağzından laf almıştı.

Kafasında büyük bir boşluk hissediyor ve artık hiçbirşey düşünmek istemiyordu.

Shea, onun düşündüklerini tahmin ederek :

— Olanlardan hiçbirisi senin hatan değildi, Hank, dedi. Müsterih ol.

— Yanımda olacaksın, değil mi, Shea.

— Niyetim o. Senden hiç ayrılmıyacağım, Hank.

Dana, Shea'nın elinden tutarak fenerin kayalıklarından kumsala atladı. Geniş adımlarla yürümeye başladı. Shea, adımlarını Dana'nın adımlarına uydurmuştu. İkisi de konuşmadan, el ele yürüyorlardı. Dana, içindeki boşluğun yavaş yavaş dolmakta olduğunu hissetti.

Sahildeki iskeleye geldikleri zaman, yaklaşan motorları bekleyerek yan yana durdular.

S O N

SON ÇIĞLIK

Kızıl saçlı ve dolgun vücutlu model kız, sıçır-
gının, yankılar yaparak kendisine kadar geldiğini
duydu...

Yanık merdivenleri, sessiz düşmanının ağırlığı
ile sallanıyordu. Adamın eli uzandı ve kuma etekliği-
ğini yakaladı. Yürtilen etekliği, gecemin sesizliğinde
kuru bir ses çıkardı...

«Hayır» diye fısıldadı. «Yağmır... yalvarırım...
soyleniyorduk...»

Adamın elleri, genç kızı doğru uzandı. Fakat
güzel model, çığm bir hareketle bu ellerden uzak-
laştı...

Kızın saçları güzeldi, üstünde ve altında boşlukla
kayış bir şey yoktu...

FİYATI 5 LİRADIR